

Yêu Cậu Quân Gia Đẹp Trai

Contents

Yêu Cậu Quân Gia Đẹp Trai	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	9
4. Chương 3	15
5. Chương 4	23
6. Chương 5	25
7. Chương 6	36
8. Chương 7	41
9. Chương 8	49
10. Chương 9	57

Yêu Cậu Quân Gia Đẹp Trai

Giới thiệu

Thể loại: Thanh thủy văn, công sủng thụ, công có bệnh mắt, ảm ápEdit: ShjñNhân vật: Nhan Minh Húc (ôn nhu công)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-cau-quan-gia-dep-trai>

1. Chương 1-1

Kiều Thế An phải mất một lúc lâu mới mơ mơ hồ hồ tưởng lại cái buổi chiều xấu hổ kia.

Cái thời gian mà công việc làm ăn của cha phát triển bùng bùng, người cũng tinh thần phấn chấn, cười ha ha nói chuyện với mẹ: “Cái lão Nhan ấy mà! Kinh doanh bảy tám năm rồi rốt cục cũng mua được cái nhà, còn tưởng rằng lão sẽ tiếp tục ở lại thành Bắc chứ... Thế nào? Có muốn qua đó chơi một lát không? Dù sao cũng nên cho lão chút mặt mũi, bạn bè cũ mà.”

Mẹ không nhìn được đầy ra bàn tay của Thế An đang sờ loạn trên áo ngủ bằng tơ tằm của bà, một bên giơng giọng gọi bảo mẫu đến dẫn cậu đi, một bên lười biếng nói: “Đương nhiên đi rồi, tôi là vợ của ông, đương nhiên nên cùng ông lao lực đến những nơi xã giao. Sớm biết một như thế này, còn không bằng đi làm, ít nhất ... Sáng chín tối năm (đây là chỉ giờ đi làm của công nhân viên chức thời nay), còn được nghỉ ngơi đúng giờ.”

Thế An ba tuổi cũng không rõ xảy ra chuyện gì, sau bữa trưa tài xế lái chiếc xe có rèm che màu đen mới mua đi tới, mẹ mang theo cậu ngồi vào trong xe, cậu thấy mệt, quơ tay chân đòi kháng nghị, thế nhưng vẫn là bị nhét vào xe, ngồi thấy trên y quần áo của mẹ đầy mùi nước hoa nồng nặc, cậu bắt đầu cáu kỉnh không yên, phải đến sau này cậu mới hiểu được loại cảm giác này là khó chịu .

Nhà mới, không có gì ngạc nhiên, từ khi cậu sinh ra, công việc của cha càng làm càng lớn, phòng ở một năm đổi một căn, cũng càng đổi càng lớn, cậu thường thường thấy như chính mình chỉ vừa ngủ một giấc mà thôi, mở mắt ra trong nhà liền trở nên lớn hơn, càng xa hoa hơn.

Nhà của bác Nhan ngược lại không mới như cậu nghĩ, không có mùi vị của các thiết bị lắp đặt mà cậu ghét, trên tường treo đầy những cái dây màu xanh biếc, người một nhà ở trước cửa sân lớn nghênh tiếp bọn họ, cha theo thường lệ chiếm vị trí chủ động khoa tay múa chân xoi mói phòng ở một phen, mẹ thì thân thiết kéo cánh tay bác gái Nhan, trò chuyện cười như hoa khoe ra mình một thân hàng hiệu, con trai của bọn họ là một đứa trẻ rất dễ nhìn, thờ ơ đứng ở phía sau, mặt không biểu tình, Thế An lúi cúi góc váy của mẹ, ngơ ngác nhìn, bàn tay nhỏ bé xoa con mắt, cảm thấy rất buồn chán.

Sau đó như thế nào? Thế An không có nhớ rõ, hình như có người lôi kéo tay cậu dẫn cậu vào phòng, trần nhà rất cao, hai bên có rất nhiều cửa phòng đều đóng chặt, ánh sáng không tốt lắm, tối om, cậu sợ, giấy khỏi cái tay đang lôi kéo cậu, bắt đầu chạy loạn, hàng lang lớn như vậy, góc tối như vậy, vì sao từ đầu đến cuối đều không có một người có thể đi ra?

Ngay lúc cậu tích đủ sợ hãi cùng bất mãn, chuẩn bị khóc lớn thì cậu chạy qua một cái chỗ ngoặt, rốt cục nhìn thấy sân thượng, ngập nắng, thân ảnh một niên thiếu (trẻ tuổi) thon gầy đứng ở nơi đó, ánh mặt trời màu vàng sau mười hai giờ chiếu lên áo sơ mi màu trắng của anh, ấm áp vô cùng, nghe được thanh âm, anh cũng không quay đầu lại.

Thế An không vui, từ khi cậu mới sinh ra đã là bảo bối trong mắt mọi người, ai cũng đều nâng niu cậu dỗ dành cậu, đối với cái loại rõ ràng là ngớ lơ này, cậu rầm rầm chạy tới, dùng sức nắm lấy được tay cậu thiếu niên đang đùa: “Anh ơi! Mang em đi ra ngoài, em muốn đi ra ngoài!”

Mới ba tuổi, giọng nói của cậu còn có chút không rõ ràng, nhưng đủ để tinh tường biểu đạt ra mong muốn của bản thân. Ngoài dự liệu của cậu, anh không chỉ có không hề động, thậm chí căn bản không có để ý tới cậu, vẫn như cũ nhìn sân vườn bên ngoài, giống như thể cậu ở bên cạnh căn bản không tồn tại.

Cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu, khóc lên, dùng toàn bộ khí lực toàn thân nắm lấy cánh tay đang bị mình cầm lấy: “Em muốn đi ra ngoài! Mang em đi ra ngoài đi... Ô ô...”

“Không... Anh cái kia...” Anh rốt cục mở miệng rồi, thanh âm rất êm tai, mang theo chút hoảng loạn, nỗ lực giải thích cái gì đó, nhưng Thế An không thêm quan tâm, lay lay cánh tay anh, tức giận giậm giậm chân: “Em muốn đi ra ngoài! Em muốn... Oa!”

Trong khoảnh khắc lúc anh cúi người nhìn về phía cậu, cậu kinh hoàng nhìn thấy khuôn mặt anh, cái khác không có gì để lưu ý, nhưng ánh mắt này... Con mắt trầm trầm không hề có thần thái, chỗ trống phẳng phất của vật chết, càng thêm dọa người chính là có một con mắt còn che phủ mây đen u ám, trở nên trắng bệch.

Tròng mắt đảo qua nhìn cậu...

“Oa ~! Mẹ... Mẹ ơi...” Thế An kinh hoàng hét âm lên, liều mạng bỏ tay anh ra, gào khóc chạy về phía sau, “Con sợ... Người mù! Người mù xấu! ... Mẹ ơi...”

Sau đó xảy ra chuyện gì cậu không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ cậu bị mẹ gắt gao ôm vào trong ngực dỗ dành không dọa bảo bối của mẹ. Cha vẻ mặt khó chịu đang nói cái gì đó, thanh âm rất lớn.

Chuyện này có lẽ đã trở thành bóng ma duy nhất lúc nhỏ của Kiều Thế An, chỉ là cậu thật không ngờ, vài chục năm sau, cậu lại phải đối mặt với cái bóng ma này lần thứ hai.

2. Chương 1-2

Tết nguyên đán năm nay vừa qua đi, tình hình vốn dĩ có chút sáng tỏ không rõ ràng, năm mới vốn là thời gian cả nhà đoàn tụ hạnh phúc, có một vài người lại bị tách ra, bọn họ giao cho cái được gọi là vấn đề, tuy rằng người sáng suốt cũng biết, đằng sau cái vấn đề này chính là kiếp sống hơn mười, thậm chí vài chục năm trong tù.

Thương trường rối loạn đối với một số thương nhân nào đó là không liên quan, nhưng mặt khác, đối với một số người chính là liên quan tới sống chết, không khéo sao, cha của Kiều Thế An, liền thuộc loại người sau.

Đối với Kiều Thế An mà nói, mùa xuân này không có cái gì đặc biệt, cậu vẫn như vậy, mỗi ngày chơi trò chơi, lên mạng nói chuyện phiếm, lơ đãng mà tận lực tới trường học đi học, không có một chút khẩn trương cho cuộc thi vào trường cao đẳng sắp đến, cha mẹ đã sớm kế hoạch rất hoàn hảo: sau khi tốt nghiệp trung học sẽ đưa cậu đến nước Anh du học, học phí cùng sinh hoạt phí một năm cao tới năm mươi vạn đối với gia đình cậu mà nói, thật sự là một bữa ăn sáng, cậu thậm chí bắt đầu kế hoạch thi đỗ cái hộ chiếu quốc tế, tiếp đó khi đến nước Anh thì trước hết sẽ mua một chiếc xe thể thao.

Hết thấy đều là vô cùng hợp lý, cậu đắm chìm trong niềm vui sướng với quốc gia mà mình sắp tới mà không phát hiện sự tình đã lặng lẽ thay đổi, cha vẫn thường xuyên không trở về nhà, mẹ cũng vẫn thường xuyên ra ngoài chơi mạt chược, cậu không phát hiện thân ảnh của cha càng ngày càng tiêu tụy, mẹ lải nhải càng ngày càng ít đi, đúng vậy, trên thực tế cậu vẫn giống như trước, cơ bản không thêm quan tâm đến bọn họ, khi cha mẹ về nhà cậu đã đi ngủ, lúc cậu đến trường cha mẹ cũng chưa rời giường.

Thẳng đến ngày nào đó cậu bất ngờ không kịp đề phòng được báo cho biết ngày mai nhất định phải chuyển nhà, nhà đã bị bán đi, Kiều Thế An mới giật mình hiểu được: thì ra cũng không phải cha đi ra ngoài chơi bởi, uống rượu cùng đàn bà giống trước đây, mà là thật sự vì chống đỡ công ty mà vất vả ngược xuôi. Mẹ cũng không phải vì nhàm chán mới đi ra ngoài chơi mạt chược, mà là tận lực tìm kiếm người có thể trợ giúp trong giới các quý bà.

Bọn họ đều thất bại ...

Vào buổi tối nóng nực của tháng tám, lúc các bạn học của cậu đều vì nhận được giấy báo trúng tuyển đại học mà nhảy nhót hoan hô, lần đầu tiên trong đời cậu phải sinh hoạt trong một căn phòng nhỏ không có điều hòa, mỗi ngày vì sợ hãi mà cầm tay của mẹ, nghiêm túc nghiên cứu mỗi một chữ từ miệng cha nói ra, trong cơn ác mộng thấy cha có thể sẽ đi ngồi tù mà hoảng loạn.

Cậu chưa bao giờ biết, vốn dĩ cho rằng cuộc sống sẽ an nhàn lại có thể bị hủy diệt nhanh như vậy, hoàn toàn như vậy.

Từ trong lời mắng mỏ cùng oán giận đứt quãng của mẹ, cậu hiểu được cha chính là vật hi sinh, vốn vấn đề có thể không lớn như vậy, vốn ông có thể hoàn toàn tránh được việc bị phá sản, vốn bọn họ còn có thể còn lại một phần tài sản... Nhưng trong mấy chục năm này, cha thực sự đã đắc tội với một nhóm người, có lẽ là trong lúc kinh doanh ông đã rất tàn nhẫn cùng không từ thủ đoạn? Cũng có thể là đằng sau có người hãm hại? Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại nhà mình đã bị đám người kia đẩy vào chân tường, đừng nói vượt tay viện trợ, không bỏ đá xuống giếng (lợi dụng người ta đang khó khăn mà chơi xấu) đã xem như có phúc lắm rồi.

Vào cái đêm mà cha bị chính thức bắt giam cùng tra xét, mẹ khóc suốt một đêm, nước nỡ nói: sớm biết như vậy liền mang theo con rời khỏi cái lão chết tiệt kia rồi, còn có thể cho con một chút tiền đến trường... Cái gì lão cũng đều đem đi nuôi cái con hồ ly tinh ở bên ngoài, hiện tại thì hay rồi, làm cho cả cái nhà cũng bị niêm phong... Trừ bỏ mẹ còn có ai bằng lòng đi theo lão...

Thế An ngốc lảng ngời ở một bên cùng mẹ, ngược lại khóc không được, cậu thực không hiểu, cậu muốn làm cái gì đó, nhưng cậu lại biết, kỳ thật chính mình làm cái gì cũng đều không làm được.

Cho nên, ngày hôm sau, lúc nhìn vẻ mặt khôn khéo của luật sư đến nhà nói ra dự định, cậu ngăn lại mẹ đang định đuổi người ta ra khỏi nhà, bình tĩnh, thậm chí là lễ phép mời đối phương ngồi ở cái bàn trà duy nhất, rót chén nước cho hắn.

“Mời ngài lặp lại lần nữa được không?” Cậu buông xuống suy nghĩ, nhẹ giọng nói, trong căn phòng chật hẹp chỉ còn lại hai người bọn họ, mẹ đã bị cậu khuyên vào phòng trong, bên trong truyền đến tiếng khóc lúc thấp lúc cao, lại làm cho cậu ưỡn lưng căng thẳng.

Cha không ở đây, mình chính là người đàn ông duy nhất trong nhà, cậu nghĩ như thế.

“Đây là hợp đồng thỏa thuận mà người ủy thác của tôi đưa ra, nếu tôi gọi đó là khế ước bán mình cậu có phải sẽ hiểu hơn?” Thái độ của luật sư không kiêu ngạo không xu nịnh, lại mang theo cảm giác như người từ trên cao nhìn xuống, con người đen sâu giấu ở đằng sau kính mắt đánh giá cậu thiếu niên trước mặt, đánh giá hành động tiếp theo của cậu.

Thế An gật gật đầu: “Đúng, tôi hiểu được.”

Luật sư mở túi hồ sơ, đổ ra trước mặt cậu: “Đơn giản mà nói, người ủy thác của tôi muốn có mười năm của cậu, trong mười năm này, cậu từ thân thể đến suy nghĩ hoàn toàn thuộc về người ủy thác của tôi, hoàn toàn phụ thuộc vào sự điều khiển của người đó, theo góc độ khác mà nói, phục vụ tất cả phương diện, trừ bỏ...” Hắn tạm dừng một chút, hy vọng có thể thấy vẻ mặt kinh hoàng của thiếu niên, “Trừ bỏ yêu cầu nguy hiểm tới tính mạng của cậu.”

“Chính là như vậy sao?” Trải qua sự kiện liên tiếp xảy ra gần đây, Thế An dường như đã gần mất đi phản ứng, thực bình thản nhìn hắn, “Điều kiện trao đổi?”

“Tội danh của cha cậu sẽ không thành lập, miễn đi tai họa ngồi tù hai mươi năm.” Ngón tay luật sư nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: “Trong quá trình cậu làm việc, tiền lương mỗi tháng sẽ đúng hạn đưa đến tay cha mẹ cậu, lương khởi điểm là ba nghìn, có phúc lợi, có tiền thưởng, có cơ hội tăng lương.”

Thế An sắc mặt khê biến, nghiêm mặt lộ ra dáng tươi cười: “Thật tốt, tôi ký.”

“Được, trước đó tôi có thể nhắc nhở cậu, hợp đồng thỏa thuận như vậy, ở trên pháp luật là vô hiệu, hoàn toàn là tự mình lập hợp đồng, cho nên nói, nếu cậu muốn đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể, chỉ cần cậu... Nguyên ý gánh vác hậu quả xảy ra sau đó.”

“Tôi sẽ không hối hận.” Thế An nhận lấy cái bút hắn đưa, thấp giọng nói, “Tôi biết hậu quả.”

“Vậy cậu có muốn xem lại hợp đồng thỏa thuận không? Có chỗ nào cần thay đổi tôi có thể chuyển đạt.”

“Không cần.” Thế An cầm bút, ghi lên tên của mình phía dưới chữ ký, tận lực viết thật nắn nót, không có một tia run rẩy, “Tôi biết cái gì gọi là người là dao thớt, ta là thịt bò.”

Cậu ngẩng đầu, nhìn về phía luật sư: “Nếu có thể, chuyện này có thể gạt cha tôi không?”

Luật sư cất văn kiện vào trong túi hồ sơ, nghe vậy thoáng ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: “Anh bạn nhỏ, cậu thực khờ dại, cậuغم lại xem, nếu như không có sự cho phép của cha cậu, tôi sẽ mạo muội lại tới đây sao?”

“Phải.. Phải không?” Thế An cúi đầu, lần đầu tiên ở trước mặt hắn lộ ra vài phần không biết làm sao, “Ta hiểu được, cảm ơn... Cảm ơn ngài...”

Tháng chín, khi các bạn học của Kiều Thế An vui mừng phấn chấn thu thập hành lý bao lớn bao nhỏ bắt đầu cuộc sống đại học của chính mình thì cậu cũng đang ở trung tâm huấn luyện nghề nghiệp nghe giảng bài, chẳng qua, chương trình học không phải tài chính kinh doanh các loại mà cậu từng nghĩ đến từ trước mà là: việc nhà.

Tháng mười hai, lệnh bắt giam bị hủy bỏ, cha bình an trở về, mái tóc vốn đen thui giờ trở nên hoa râm, lúc vừa mới gặp lại, thậm chí ông có chút co rúm lại, nhưng rất nhanh liền bắt đầu khôi phục một lần nữa bộ dáng trước đây, dáng vẻ phấn chấn bắt đầu chỉ vẽ giang sơn, kêu là phải Đông Sơn tái khởi (bắt đầu lại từ đầu), nhưng lại mình mẫn không nhắc đến hợp đồng thỏa thuận khiến cha con phải chia lìa, ngay cả một chữ cũng không có.

Thế An ngay từ đầu đã có chút nản lòng, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại: cứ như vậy đi, cậu an ủi mình, người một nhà còn cùng một chỗ, cha không cần phải tuổi lớn như vậy còn phải đi ngồi chồm hổm trong ngục giam chịu tội, này là đủ rồi.

Cho tới bây giờ không nghĩ tới, làm việc nhà phải học nhiều thứ như vậy, đó là sau ngày mười lăm tháng một, Kiều Thế An, vốn được dạy dỗ ở trung tâm huấn luyện tốt nhất nhận được đủ giấy chứng nhận tư cách nghĩ đến duy nhất, huấn luyện chính quy ba tháng, học loại cao cấp nhất, học phí là chủ nhân chi ra, ngày hôm qua còn dựa theo yêu cầu đi bệnh viện tiến hành kiểm tra sức khỏe cẩn thận, cầm này hai thứ đồ vật này, cậu bước ra bước đầu tiên.

Cái buổi tối rời khỏi nhà, cậu tự mình xuống bếp, vì cha mẹ mà cẩn thận chuẩn bị một bàn đồ ăn, cười nói mời bọn họ kiểm tra thành quả học tập của mình một chút, cha không ngừng hút thuốc, mắt mẹ đỏ hồng muốn nói lại thôi, cậu ra sức cười nói điều chỉnh không khí, muốn quên đi ngày mai chính mình phải rời

khỏi nơi này đi đến một cái nơi xa lạ tiếp nhận vận mệnh hoàn toàn mới, cũng muốn không cho cha mẹ khổ sở như vậy.

“Con đi ... Liên kiên nhẫn một chút.” Khi cậu mới vừa nâng bát lên, cha rầu rĩ nói một câu, lập tức dẫn tới sự tức giận mà mẹ kiềm chế đã lâu mắng: “Ông bản lĩnh thật đấy?! Mỗi ngày ở bên ngoài coi mình là ông chủ lớn, hiện tại con vì cứu ông mà ngay cả mệnh cũng không muốn, ông còn có phải đàn ông hay không?! Tại sao ông không nói mang theo con cao bay xa chạy để không phải gánh việc này? Ông còn kêu nó nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! Dao nhỏ cắt đến thịt ông còn nhẫn được sao?!”

“Không hiểu biết!” Cha không kiên nhẫn hút thuốc, “Chạy có thể chạy đến nơi nào? Dầu đầu lộ đuôi, còn không bằng bắt đầu lại từ đầu, tôi đã cùng lão Vương nói chuyện, đã hùn vốn vào đầu tư, lần này nhất định có thể kiếm được bội tiền!”

“Rầm” một tiếng, mẹ hất cái bàn, diên cuồng hô, “Ông bây giờ mà còn nằm mơ?! Bạn bè cái gì? Bạn bè chó má! Lúc ông có tiền liền cùng ông xưng anh gọi em, lừa ông đi ăn uống cờ bạc, lừa ông làm trái pháp luật, lúc ông không có tiền liền bỏ đá xuống giếng! Ông cho là tôi không biết lần này là ai gây ra sao?! Chính là cái lão Nhan kia! Hay rồi, năm đó vẫn là bạn bè cùng nhau kinh doanh, hiện tại đem con của chúng ta mua để làm nhục ông, ông còn có phải là đàn ông hay không?! Người ta nước miếng đều phun lên mặt ông mà ông còn chịu đựng như vậy... Còn bắt con chịu đựng! Ông cái đồ chết tiệt này, ông tại sao không chết trong trại giam luôn đi... Ô ô...”

Trong tiếng khóc cùng tiếng mắng chửi của mẹ, Thế An mặc kệ không lên tiếng, ngồi xồm xuống bắt đầu thu thập đồng hồ đồng hồ kia, còn bắt chấp bốc lên đồ ăn còn đang bốc hơi nóng, đêm nay vốn dĩ có thể ăn rất tốt, thật đáng tiếc, cậu nghĩ như vậy.

Mặc kệ là mẹ khóc nháo phản đối, sự việc vẫn như vậy diễn ra, ngày hôm sau, Thế An đeo một cái ba lô nhét đầy đồ dùng cá nhân, dựa theo thời gian đối phương thông báo cậu đi đến địa điểm chỉ định có sẵn một đám người tới đón.

Hôm nay cha khó có được một ngày không có đi ra ngoài, lúc cậu cúi người thắt giày, ông hỏi: “Cha cùng con đi được chứ?”, lập tức liền bị mẹ mắng: “Cái lão già như ông còn thấy chưa đủ mệt mỏi hay sao! Có phải Nhan gia còn thiếu cái là đứng ở cổng chờ ông hay không!”

Chỉ chớp mắt, bà lại cầm lấy tay Thế An, thanh âm bắt đầu run rẩy: “Con trai, ở bên ngoài mọi sự phải cẩn thận, làm công cho nhà người ta, cái gì cũng đều phải nhẫn nại một chút, ngoan, A... Tính tình cũng không thể giống như lúc còn ở nhà bông bột, mẹ chính là sợ con chịu thiệt...”

“Mẹ, con biết. Con sẽ thế mà.” Thế An không đành lòng nhìn bộ dáng mẹ cuối cùng phải khóc, sau khi ôm cha mẹ xong liền đi ra ngoài.

Ngồi xe bus tới địa điểm chỉ định, đợi ba phút đồng hồ ở trong gió rét, một chiếc xe BMW quý giá màu xám bạc bóng loáng đi tới, lẳng lặng dừng lại ở trước mặt cậu, một bàn tay mở ra cửa xe, nói hai chữ: “Lên xe.”

Cậu biết người này!

Nhan Minh Duệ, đàn ông của bác Nhan, hiện tại đã là tổng tài của tập đoàn, tuổi trẻ phong độ đầy hứa hẹn, trên khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng, ánh mắt sắc bén chằm chằm đảo qua toàn thân Thế An làm cho cậu không rét mà run.

Cận trọng ngồi vào vị trí phó lái, hai tay Thế An ôm lấy ba lô du lịch của mình, một tiếng cũng không dám phát ra nhìn y khởi động xe.

Rõ ràng... Năm trước vào thời gian này hai người thân phận vẫn là giống nhau, còn cho rằng y hiện tại chính là mình trong tương lai, thỉnh thoảng gặp nhau Thế An cũng sẽ thực lễ phép gọi y một tiếng anh Minh Duệ, cha của mình lại thường xuyên vui đùa vỗ vai y nói giỡn: “Minh Duệ chính là làm mặt lạnh, không thường cười. Nhưng mà cũng may mắn như thế, bằng không đám con gái đã sớm như ong vỡ tổ đem cháu nó ăn rồi.”

Khi đó, cậu như thế nào ngay cả một chút cũng chưa cảm thấy được, chung quanh Nhan Minh Duệ vẫn bao phủ lớp khí lạnh, là cái lạnh làm cho người ta run từ trong đáy lòng, hệ thống sưởi trong xe cũng không có một chút tác dụng.

“Yêu cầu đều rõ ràng rồi chứ?” Nhan Minh Duệ một bên lái xe một bên lạnh lùng nói, “Từ giờ trở đi, cậu chính là người làm tôi thuê về, không được để lộ ra, không có thân phận khác, đối với mệnh lệnh của chủ nhân phải tuyệt đối phục tùng, hiểu chưa?”

“Hiểu rõ.” Thế An thấp giọng trả lời.

“Tốt lắm, nếu cậu không phạm phải sai lầm nào, như vậy mười năm qua đi, cậu liền được khôi phục tự do.” Nhan Minh Duệ tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) nói, “Đây là rất tốt với tất cả mọi người, tôi không muốn nữa đường lại có ra cái gì làm rối loạn.”

Cho dù là... cố tình làm ầm ĩ đi chẳng nữa, anh cũng sẽ rất dễ dàng mà dập tắt nó? Thế An nhếch miệng, quyết định vẫn là bảo trì yên lặng.

“Tôi thuê cậu không phải vì tôi, cũng không phải vì cha mẹ tôi.” Lúc đang đợi đèn đỏ, Nhan Minh Duệ bỗng nhiên tuôn ra một câu, “Bên người chúng tôi đều có người làm từ trước, không cần có cậu.”

Thế An còn không dám nói lời nào, lẳng lặng chờ y nói xong.

“Là vì anh trai tôi, anh không ở cùng chúng tôi, cuộc sống sinh hoạt cũng không dễ dàng, cần một người bên người chăm sóc.”

Bị y vừa nói như thế, Thế An có một chút ấn tượng mơ hồ, đúng, Nhan gia là có hai đứa đàn ông, nhưng hiện tại chỉ có Nhan Minh Duệ là xuất hiện trước mặt mọi người, cha cũng từng đề cập đến vài lần, giống như... Người đó là...

Mơ hồ đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng của cậu, Nhan Minh Duệ quay đầu nhìn cậu một cái, trong ánh mắt chứa đựng phần nộ cùng chán ghét cơ hồ muốn làm cho Thế An sợ tới mức lập tức phá xe rời khỏi người đàn ông đáng sợ này.

“Mất anh trai tôi không tốt, nhìn không thấy, cho nên tôi mới thuê cậu tới.” Nhan Minh Duệ nghiêm khắc nói, “Bắt đầu buổi sáng từ khi anh ấy rời giường cho đến tối lên giường đi ngủ mới thôi, tùy thời tùy chỗ cậu đều phải ở bên cạnh cùng anh ấy, thỏa mãn hết thấy yêu cầu của anh, nếu bị tôi biết cậu có một việc làm được không tốt...”

“Tôi sẽ cố gắng.” Thế An thấp giọng nói, trong lòng lại nghi hoặc: nếu phải tìm một người làm có thể tận chức tận trách, bên ngoài có khi chọn được một người có kinh nghiệm phong phú, vì sao Nhan Minh Duệ cố tình chọn cậu, một người phải học từ? Y thật sự là vì anh trai y sao? Hẳn là vẫn có cái gì nguyên nhân đó?

Dừng xe trước sân của một căn nhà hai tầng, Nhan Minh Duệ ấn vang chuông cửa, đột nhiên hỏi một câu: “Không thấy nơi này có điểm quen thuộc sao?”

“Không có.” Sau khi Thế An nói xong lại thực thật lòng nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh, căn nhà đã lâu năm, là căn nhà hai tầng ngói hồng tường trắng, nhánh cây trụi lá trong sân run run lên trong gió lạnh, dường như cậu nhớ tới cái gì đó nhưng vẫn là lắc lắc đầu.

“Không có cũng tốt.” Nhan Minh Duệ cười lạnh.

Một ông lão tóc hoa râm chạy chậm lại đây mở cửa, thực cung kính tiếp đón: “Nhị thiếu gia ngài đã tới.”

“Bác vất vả rồi, bác Tôn. Đây là người làm mới, về sau có chuyện gì cũng có thể giao cho cậu ta làm.” Khí lạnh trên người Nhan Minh Duệ từ lúc xuống xe liền bắt đầu tiêu tán, còn lộ ra nụ mỉm cười.

Thế An không dám chậm trễ, vội vàng đi lên: “Chào bác Tôn, cháu tên là...” Nói còn chưa xong cậu đã bị Nhan Minh Duệ chen ngang, không giải thích liền ra lệnh: “Cậu ta là đứa nhỏ tôi mới thuê ở một nông thôn, kêu Tiểu An.” Nói xong y đi vào trong nhà, cũng không cho Thế An có cơ hội nói chuyện, “Anh của tôi đâu? Ở phòng sách?”

Đột nhiên bị nói như vậy, Thế An sửng sốt một chút, một loại cảm giác không thể nói rõ cái gì nảy lên trong lòng, cậu nhớ tới lời mẹ nói với cậu trước khi đi, tự giấu cười: quả nhiên, ở dưới tay người khác kiếm ăn không dễ dàng.

“Tôi thuê cậu tới là để cho cậu đứng ở chỗ này ngắm phong cảnh sao?” Nhan Minh Duệ không quay đầu lại, khẩu khí châm chọc nói, mặt Thế An hơi ửng đỏ, vội vàng đi theo.

Xuyên qua đại sảnh, quẹo phải, dọc theo hành lang, Nhan Minh Duệ đi nhanh như bay, không biết có phải do căn nhà thiết kế không tốt hay không, ánh sáng trong hành lang thực tối, chỉ có một tia ánh sáng mặt trời xuyên vào cửa chớp của cái cửa sổ xa xa, Thế An bước nhanh ở phía sau, nhiều lần bởi vì thấy không rõ mà suýt nữa sẩy chân của mình.

Kỳ quái chính là Nhan Minh Duệ không hề trở ngại đi thẳng, giống như y không cần mắt cũng có thể thấy đường dưới chân, chuẩn xác ngừng lại ở trước một cái cửa, đưa tay gõ cửa, trong thanh âm bao hàm ý cười ấm áp: “Anh?”

“Vào đi.” Một cái thanh âm dịu dàng trầm thấp truyền ra từ sau cửa, Nhan Minh Duệ đẩy cửa ra, vào đông, ánh mặt trời màu vàng chiếu qua cửa sổ lớn, lộ ra một căn phòng ấm áp, Kiều Thế An bị ánh sáng kích thích không tự chủ được nhắm lại mắt, thấy không rõ bên trong, trong sự hoảng hốt chỉ thấy có một bóng người cao lớn đứng ở phía trước cửa sổ, rất cao... So với chính mình còn cao hơn một cái đầu, bờ vai rộng tạo ra cảm giác an tâm, anh ta nghiêng đầu, thanh âm mang theo ý cười thật ấm áp: “Tiểu Duệ, hôm nay có rảnh lại đây như thế này?”

“Lễ mừng năm mới bận rộn, nguyên đán cũng không tới thăm anh một chút, đúng rồi, em...”

Thế An bối rối đi về phía trước, còn không có mở miệng, người đàn ông cao lớn liền mẫn cảm mà quay mặt đi, vươn tay sờ soạng mặt bàn: “Em mang ai tới thế?”

“Anh.” Nhan Minh Duệ dè dặt tay anh, nhẹ nhàng nói, “Em cho người tìm một người làm cho anh, lần trước trong điện thoại có nói qua, anh muốn tìm cái gì? Em tìm cho anh.”

“À...” Anh vẫn như cũ duy trì tư thế nghiêng mặt, vẫn là kiên trì tìm cho đến khi đụng vào cái kính râm ở mặt bàn đeo vào, mới mở miệng, “Em cũng thật là, anh cũng không phải không thể tự gánh vác cuộc sống, không nên mời cái gì người làm, không phải còn có bác Tôn sao?”

Nhan Minh Duệ thu tay về, cười cười: “Vâng vâng đúng, là em không tốt, nhưng người đã thuê đến rồi, lại làm cho người ta phải trở về quê thì thật không tốt, cậu ta ở trong thành phố tìm được một công việc cũng không dễ dàng, dù sao, bác Tôn cũng đã lớn tuổi, con của bác có tìm đến vài lần mong muốn đón bác về với ông bà hưởng phúc, đó cũng là chuyện sớm hay muộn, dù sao em không thể để cho bên cạnh anh thiếu người.”

“Em thật là.” Anh ta cười giơ tay lên xoa loạn kiểu tóc gọn gàng của Nhan Minh Duệ, “Đây là cái đạo lí gì, anh trai phải nghe lời em trai, hử?”

“Đây không phải là bởi vì mười mấy năm trước em tất cả đều nghe theo theo anh sao, hiện tại cuối cùng đã đến lúc em vùng lên, đến, Tiểu An, tới gặp anh trai tôi.”

Con người đen vồn tràn ngập ý cười trong phút chốc chuyển hướng sang Thế An lại trở nên lạnh như băng, cậu không tự chủ được mà rung mình một cái, nửa điểm cũng không dám chậm trễ đi tới, cung kính kêu một tiếng: “Ngài Nhan, chào ngài.”

Đến gần, cậu mới phát hiện ngài Nhan này là một người đàn ông anh tuấn không thua gì Nhan Minh Duệ, cái cằm cân đối, ngũ quan như điêu khắc thêm vài phần khí khái đàn ông, mặc cái áo sơ mi sạch sẽ rộng thùng thình thoải mái, quần bò, tóc đen có chút rối, kính râm che đi ánh mắt của anh, phía dưới cái mũi thẳng là đôi môi căng mọng, bộ dáng cười rộ lên của anh thực đủ đầy sức cuốn hút, làm cho Thế An lo sợ bất an lập tức liền bình tĩnh trở lại: “Chào, cậu tên là gì?”

“Tôi... Ngài Nhan gọi tôi Tiểu An là được.” Cậu ghi nhớ sự phân phó của Nhan Minh Duệ trả lời.

“Tuổi không lớn lắm a, tại sao lại ra đây làm việc? Nhà ở đâu vậy?”

Thế An có chút chần chờ, sau khi nhìn thoáng qua Nhan Minh Duệ, khẽ cắn môi nói: “Ở nông thôn, tôi không thi lên đại học liền ra đến làm công, trong nhà... Trong nhà không có ai.”

“Anh, anh yên tâm đi, đó là một đứa nhỏ thành thật, em chọn rất nhiều mới chọn được cậu ta.” Ánh mắt Nhan Minh Húc vẫn lạnh băng như trước, lời nói ra lại mềm nhẹ vô cùng, “Có năng lực, có thể chịu khổ, anh có chuyện gì cần thì kêu cậu ta đi làm, cậu ta thực nghe lời, đúng không, Tiểu An?”

“Phải.. Đúng vậy, ngài Nhan.”

Anh xoa xoa tay, cười cười: “Em đừng đùa thằng bé, chỗ này của anh có chuyện gì có thể kêu cậu ấy đi làm? Quên đi, nếu đã lo lắng như thế, anh liền lưu lại cậu ta vậy. Giữa trưa cùng nhau ăn bữa cơm được chứ?”

“Không được, công ty còn có việc, em hẹn khách hàng nói chuyện làm ăn, lần sau đi.” Nhan Minh Duệ nhìn đồng hồ, “Anh, em phải đi rồi, đừng quên gọi điện thoại cho ba mẹ, có rảnh em sẽ trở lại thăm anh.”

“Được rồi, đi ;àm việc của em đi, ông chủ lớn.” Anh nắm tay đập lên bả vai y một cái, “Chú ý thân thể, đừng quá mệt mỏi.”

“Ừm, em biết, hẹn gặp lại anh.” Vươn tay ra nắm lấy tay của anh trai, Nhan Minh Duệ cuối cùng liếc mắt cảnh cáo Thế An một cái, sau đó đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền vang lên thanh âm ô tô khởi động.

Trong phòng, chỉ còn lại có hai người anh cùng Thế An.

Đây là một phòng sách rất lớn, ba mặt đều là giá sách, bộ sách ngăn nắp sắp hàng, đặt cái gì mà hai mươi bốn bộ sử, là một vài quyển sách mà Thế An xem không hiểu, còn đặt một cái bàn học sát cửa sổ, mặt trên bày một bộ máy tính, anh liền đứng ở sau bàn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn, bộ dáng dường như không chắc chắn.

“Ngài Nhan.” Cậu sợ hãi mở miệng, “Có cái gì cần tôi làm không?”

“Hả? A... Thực xin lỗi, tôi có chút thất thần.” Anh thấp giọng áy náy, “Tiểu An, tôi không biết Minh Duệ đã nói cái gì với cậu, y luôn luôn là một người quá dỗi nghiêm túc, nói chuyện cũng có rất trực tiếp, cậu không cần bị y dọa.”

“Không... Không có.” Ha ha chỉ là bị dọa ngu thôi, Thế An tinh tường đọc hiểu uy hiếp trong lời nói của Nhan Minh Duệ, may mắn, mình được đưa đến làm người làm cho người đàn ông này trước, anh thoát nhìn... Bộ dáng thực ôn hòa.

“Ha ha, thanh âm của cậu nghe thực tuổi trẻ, bao nhiêu thế, mười tám sao?”

“Đúng, tháng mười một là sinh nhật.” Hồi tưởng lại cái sinh nhật mười bảy tuổi vô cùng náo nhiệt trước đây, ngày nào đó của năm trước, thì lại căn bản không ai nhớ rõ, bao gồm cả chính mình.

“Cậu còn nhỏ như vậy mà đã ra đây làm công?” Bộ dáng anh đeo kính râm sinh ra một khí lạnh chớ tới gần, nhưng nụ cười bên môi lại bù lại điểm này, Thế An lại nhìn có chút ngẩn người, cậu chưa từng gặp qua người đàn ông có thể cười làm cho người ta an tâm như vậy.

“Tại sao không nói? Mới tới nơi mới, có chút khẩn trương sao?” Anh buồn cười hỏi, Thế An thu hồi ánh mắt, che dấu rũ xuống lông mi, “Không... Không có, ngài Nhan.”

“Tốt lắm, hiện tại cậu đi nói chuyện cùng bác Tôn đi, nhờ bác chuẩn bị cho cậu một căn phòng để ở, thu thập một chút hành lý, tôi tạm thời không cần cậu làm gì cả, đi thôi, cơm trưa chuẩn bị tốt liền cho tôi biết.”

Thế An gật gật đầu, lập tức nhớ tới đối phương không nhìn thấy, hắng giọng một cái nói câu: “Tôi đây đi xuống, ngài Nhan.”

Sau khi cửa lớn của phòng sách sau lưng cậu đóng lại, một chút ấn tượng mờ nhạt trong đầu về người đàn ông này trong cậu cũng dần dần rõ ràng lên: Nhan Minh Húc, người con cả của Nhan gia, từ thuở nhỏ, chưa từng xuất hiện trong các buổi xã giao, từng nghe cha nhắc tới lão Nhan sợ mất mặt, đem đứa con mù lòa của mình ra nước ngoài . Mà sự nghiệp của Nhan gia đều do một tay Nhan Minh Duệ nắm giữ.

Thì ra, anh ta không ở nước ngoài.

Lúc Thế An đi ra ngoài, có chút kim lòng không đành mà ngẩng đầu nhìn lên trần nhà hành lang, suy nghĩ xem có phải bản thân đã quên đi cái gì hay không, vì cái gì lại có một loại cảm giác kỳ quái đè nặng trong lòng?

3. Chương 2

Bác Tôn là một người vô cùng nhiệt tình, hơn nữa còn giống đại đa số mấy người già ở cái thành phố này, thích lải nhải, nói về vị Nhan đại thiếu gia này, bất kể là việc gì cũng giao phó lại: đại thiếu gia mỗi ngày đúng tám giờ rời giường, rửa mặt đánh răng không cần hầu hạ, chỉ cần đi vào lấy quần áo bẩn ngày hôm trước mang đi giặt là được rồi, ba bữa phải chuẩn bị đúng giờ, gia vị trong đồ ăn đều phải lựa chọn cẩn thận trước đó để tránh bị nhầm lẫn, thịt phải loại xương, cá phải chọn kĩ, sau khi ăn xong, hoa quả phải bóc vỏ bỏ hạt cắt thành miếng nhỏ, sau bữa cơm đại thiếu gia thường có thói quen ra ngoài đi dạo một lúc, chưa bao giờ cần người đi cùng, cho nên đã nhiều năm lão phải lén đi theo ở phía sau, phòng đọc sách của đại thiếu gia không thể thu dọn tùy tiện, bằng không làm rối loạn sẽ không tìm thấy đồ, giường của đại thiếu gia một tuần đổi một lần, tính tình đại thiếu gia tốt, nhiều nhất chỉ có thấp giọng nói cho cậu biết làm sai chỗ nào, cũng sẽ không phát giận mắng chửi người...

“Bác Tôn.” Thừa dịp lúc lão đang uống nước, Thế An hỏi một câu, “Ngài Nhan ở nơi này đã bao lâu rồi?”

“À, năm sáu năm đi, khi đó lão gia cùng phu nhân muốn chuyển đi ở nơi khác, đại thiếu gia liền dọn vào ở nhà này, nhị thiếu gia khi đó đối với người nhà có tranh cãi, khá là âm ỉ.”

“Vậy bác trước kia ở Nhan gia...”

“Ồ, vợ của lão vốn là người làm của Nhan gia, được mời tới chăm sóc đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia, sau đó thấy lão gia phu nhân rất tốt liền lưu lại làm bảo mẫu, sau này trong nhà xảy ra chuyện, lão lại sinh bệnh nặng, trị thế nào cũng đều trị không được, mang theo con trai đến thành phố, lão gia ra một số tiền thay lão trị hết bệnh, lão cùng con trai cũng lưu lại làm việc, này cũng đã hơn hai mươi năm, mấy năm trước vợ của lão đã mất, con trai cũng đã sớm về quê, lão cũng không có gì vướng bận, liền bắt đầu tới chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của đại thiếu gia.”

Nói tới đây, lão đột nhiên đổi đề tài, nhìn chằm chằm Thế An: “Nếu cậu nghĩ rằng mắt của đại thiếu gia không nhìn thấy là có thể lừa dối, lão tuyệt đối không tha cho cậu.”

“Sẽ không đâu, bác Tôn.” Thế An nói, bắt buộc chính mình lộ ra vẻ tươi cười, chính mình đã như ở trong miếng băng mỏng, sao mà còn dám lừa dối, cái nhìn lúc gần đi của Nhan Minh Duệ, ý tứ trong đó chính mình cũng không phải không nhận ra.

Cho dù hắn không uy hiếp chính mình, chỉ vì tiền lương, chính mình cũng nên cẩn thận mà làm tốt công việc đi, đây là tự tôn cuối cùng còn lại.

“Đúng rồi, lão bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, cậu theo lão vào phòng bếp, lão cho cậu biết khẩu vị đại thiếu gia như thế nào.” Bác Tôn nói xong đứng dậy, “Buổi chiều lão mang cậu đi chung quanh làm quen một chút, ngân hàng, bưu điện, siêu thị, mua thức ăn thì mua ở nơi nào.”

“Vâng!”

Mười hai giờ, đúng giờ ăn cơm, theo lời bác Tôn nói, đây là quy củ từ trước của Nhan gia, ba bữa đúng giờ, không có tình huống gì đặc thù, tuyệt đối không kéo dài, hơn nữa đồ ăn cũng là số lượng cố định, ba món ăn một món canh, ngay cả chén đĩa cùng bát cũng được bày ở vị trí cố định, trên bàn gỗ lớn trong phòng ăn thậm chí còn vẽ vài cái vòng tròn làm đánh dấu.

Này... Đều là bởi vì mắt Nhan Minh Húc không nhìn thấy đi, Thế An một bên giúp đỡ bày bát đĩa một bên rầu rĩ mà nghĩ, làm một người mù sinh hoạt trong bóng tối vĩnh hằng, ba bữa cố định cùng làm việc và nghỉ ngơi mới có thể làm cho anh cảm nhận được sự biến hóa của ngày đêm, không giống chính mình, chỉ cần vừa nhắc mắt, đồng hồ sẽ tinh tường cho biết, nếu không nữa thì là ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng có thể tự nói với cậu hiện tại là khi nào, mà anh thì sao... Chỉ có thể thông qua phương thức này cảm nhận được thời gian trôi qua.

Đồ ăn đã làm theo đúng lời Bác Tôn nói, cẩn thận loại bỏ đi những phần không thể ăn, ba đĩa thức ăn một cái bát, đặt ở vị trí cố định, Thế An mới vừa đặt bát cơm vào cái vòng tròn cố định, cửa liền truyền đến tiếng bước chân, Nhan Minh Húc đã đi tới, trên mũi vẫn như trước đeo chiếc kính râm, ở trong phòng ánh sáng không tốt lắm, có vẻ có chút buồn cười.

Anh cũng không cần dựa tường hoặc là sờ soạng khắp nơi mà đi, thực tự nhiên tựa như một người bình thường có thể thấy đường, thuận lợi đi đến bên cạnh bàn, kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống, mỉm cười gật gật đầu với Thế An: “Cậu vất vả rồi.”

“Không... Không có... Ngài Nhan, đồ ăn hôm nay là đậu phụ xào thịt bò, cá ướp hương rượu, rau thái non xào, canh sườn cừu nấu với hạt ngô, ngài từ từ ăn.” Thế An rũ xuống hai tay, đứng ở bên cạnh bàn, dù cho Nhan Minh Húc không nhìn thấy, cậu vẫn không có thả lỏng tư thế một chút.

Ngón tay Nhan Minh Húc cầm đũa lên, thực nhả nhận vươn ra, động tác của anh cũng thực lưu loát, thậm chí có thể được xưng với tao nhã, nếu không phải kính cái râm kia trong nói anh là người mù khẳng định không ai tin tưởng.

“Tiểu An.” Anh ăn hai miếng, hòa ái nói, “Cậu không nhất thiết phải đứng ở chỗ này, đi ăn cơm đi, vội cho tới trưa, cậu chắc cũng đói bụng rồi.”

“Không, Ngài Nhan đã phân phó, lúc ngài ăn cơm, tôi phải ở bên cạnh.” Nhớ tới điều khoản phục vụ bên người hai mươi bốn giờ chói mắt kia trên bản hợp đồng, lông mày Thế An nhảy dựng, cố sức để kìm nén xuống.

Nhan Minh Húc nở nụ cười: “Cậu đừng nghe em trai tôi nói, hẳn chính là thích lập ra nhiều quy củ như vậy, nghe lời, đi ăn cơm đi, cho tới bây giờ đều là tôi ăn một mình, bác Tôn cũng không ở bên hầu hạ tôi như vậy.”

“Thế nhưng...” Bụng Thế An xác thực là đói đến thăm thì kêu, sự hấp dẫn của đồ ăn với cậu không thể nói là không có, nhưng là Nhan Minh Duệ đã ra lệnh, nếu như ngày đầu tiên mình liên vi phạm nội quy, có thể hay không...

“Không nhưng nhị, có người ở bên cạnh nhìn, cậu có thể ăn cơm sao? Tôi chịu không nổi bị người khác giám sát.” Nhan Minh Húc nói giỡn, “Được rồi, đi đi, cậu là tới chỗ chỗ tôi làm, tôi định đoạt.”

Thế An âm thầm thở dài một hơi, có chút do dự nhìn anh: “Tôi đây đi ăn cơm, ngài Nhan, nếu có chuyện gì, ngài bảo tôi một tiếng.”

“Được, cậu đi đi.”

Thế An đi tới cửa, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong phòng ăn chỉ có Nhan Minh Húc, ánh sáng u ám hạ xuống, đường nét khuôn mặt anh hiện lên rõ ràng, giống như là cảm ứng được cậu quay đầu lại, Nhan Minh Húc ngẩng đầu, lộ ra một cái mỉm cười cổ vũ với cậu.

Tim, bỗng nhiên nhảy loạn lên, Thế An dùng sức nuốt xuống nước miếng, xoay người rời đi.

Buổi chiều bác Tôn dẫn theo Thế An đi ra ngoài, ở gần đấy vòng vo một vòng lớn, mua rất nhiều đồ vật này nọ, lúc vào siêu thị bác Tôn còn lấy ra năm tờ một trăm đồng giá trị lớn nói: “Này, đại thiếu gia vừa rồi bảo lão, hỏi cậu có thiếu đồ vật này nọ hay không, lão thấy cậu cái gì cũng không mang, liền nói cái gì cũng đều thiếu, thiếu gia lấy ít tiền cho cậu mua thêm đồ vật này nọ, coi như là tiền lương ứng trước. Cậu muốn mua cái gì hiện tại liền cùng nhau mua.”

“A?” Thế An chần động, bối rối xua tay cự tuyệt, “Không không không, cháu không thiếu cái gì cả...”

Bác Tôn cơ hồ là thương hại nhìn cậu: “Tên nhóc ngốc này, cậu cũng chỉ mang đến một bộ quần áo giặt thay thế đến làm sao? Có phải lúc ở nhà cái gì bản thân cũng đều không phải chuẩn bị hay không? Cậu không cần khấn mặt, bàn chải đánh răng hay sao? Người trẻ tuổi các cậu không giống ông già như lão, một bánh xà phòng tắm từ đầu đến chân, cũng cần mua cái khác nữa đi? Số tiền còn lại cậu cầm đi mua bộ quần áo, tuy rằng hệ thống sưởi trong nhà đã đủ, đi ra ngoài vẫn là lạnh, đừng tưởng rằng chính mình còn tuổi trẻ liền cứng rắn chịu đựng.”

Bác Tôn nói thế khiến Thế An đỏ mặt, đúng thế, chính mình chưa trải qua cuộc sống độc lập, mà mẹ, tựa hồ cũng rời xa cái loại cuộc sống này đã lâu rồi, chính mình lúc ra cửa bà luôn luôn khóc, cũng không có cho mình chuẩn bị hành lý, mình sẽ đem hết thấy đều chuẩn bị rất đơn giản.

“Ngài Nhan thật là một người tốt.” Cậu chậm rãi nói, trong đầu hiện ra nụ cười ôn hòa của Nhan Minh Húc.

“Kia đương nhiên!” Bác Tôn nói chắc như đóng đinh, “Thằng nhóc cậu có vận khí, lần đầu tiên làm công liền gặp được chủ nhà như vậy, vợ lão trước đây gặp qua không ít loại người, lúc nào cũng đối với bà ấy đến kêu đi hết, một chút tôn trọng cũng không có, đi sớm về tối, quả thực so với địa chủ còn ác hơn. Nhưng mà, cậu cũng đừng cảm thấy tính tình thiếu gia tốt liền lừa dối, đại thiếu gia đối với người rất phúc hậu, cũng không có nghĩa sẽ khiến chính mình chịu thiệt, thằng nhóc cậu làm cho tốt.”

“Cháu sẽ, bác Tôn.” Thế An cúi đầu, ngoan ngoãn nói, cho dù... cho dù Nhan Minh Húc là người tốt, nhưng Nhan Minh Duệ, hẳn tuyệt đối là sẽ không bỏ qua cho cậu, vừa mới nghĩ tới hẳn cậu liền có cảm giác cặp mắt lạnh như băng kia đang ở sau lưng nhìn chằm chằm chính mình, làm cho người ta không rét mà run.

Vác bao lớn bao nhỏ về đến nhà, bác Tôn liền bắt đầu chỉ đạo Thế An làm một ít công việc thường ngày, chuẩn bị bữa tối, quét tước vệ sinh, vật dụng trong nhà ba ngày phải lau bụi một lần, đồ vật này nọ cũng không thể rời đi vị trí vốn dĩ của nó, tránh phải mang đến phiền toái cho Nhan Minh Húc.

Buổi chiều, Nhan Minh Húc vẫn ở trong phòng đọc sách, vào lúc này, anh không rung chuông, là không cho phép có người đi vào quấy rầy, bác Tôn thận trọng dặn dò cho cậu nhiều lần, nhất định không thể tự mình tiến vào thư phòng, vạn nhất làm rối loạn khiến anh không tìm thấy đồ vật này nọ sẽ gây họa lớn.

“Ngài Nhan mỗi ngày ở trong phòng đọc sách đều ngồi một thời gian dài như vậy sao?” Thế An một bên dùng khăn lau cẩn thận chân của bàn trà trong phòng khách, một bên hỏi.

“Đúng thế, đại thiếu gia thích đọc sách, ách, chính là lấy tay sờ cái loại sách này, một lần mua liền mua rất nhiều, còn có thể dùng máy tính lên mạng, nói là trang hệ thống nói chuyện cái gì đó, lão già rồi theo không kịp thời đại, có điều xem bộ dáng của thiếu gia, cũng giống những người khác, này thật tốt, có phải hay không?”

Thế An ngẩng đầu, nhìn thoáng qua phòng đọc sách, nhẹ nhàng mà nói: “Dạ.”

Thực hiển nhiên, Nhan gia đối với đứa con lớn nhất này cũng là đặt vào vô hạn yêu thương cùng tiền tài, xem thái độ của Nhan Minh Duệ đối với anh trai, nhìn anh sống trong hoàn cảnh này, lại nhìn những chi tiết trong cuộc sống, cho dù anh là một người mù, cũng nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

Chính mình vốn từng sống trong một gia đình như vậy, vô ưu vô lự hưởng thụ sự quan tâm cùng yêu thương của cha mẹ, cho rằng hết thảy đều là đương nhiên, nhưng một hồi chuyển hóa liền dễ dàng mà đem cuộc sống của cậu hoàn toàn đảo điên, biến thành bộ dáng hiện tại.

Kỳ thật... Như bây giờ cũng không có gì không tốt đi. Cậu cười khổ an ủi mình, ít nhất cậu là dùng sức lao động của chính mình đi kiếm được một phần tiền lương, nhưng lại so với rất nhiều người đồng dạng lại hậu hĩnh hơn, đối với một người mới mà nói, chính mình thật sự là thực may mắn.

Cơm chiều là Thế An giúp đỡ làm, nấu một nồi cháo trắng, rán vài miếng Lạp Xưởng, làm một ít rau trộn, dùng một ít ớt cùng vài món gia vị, tỉ mỉ chiên kỹ đổ lên phía trên, trộn vào nhau, bánh bao chay là đích thân bác Tôn hấp, một bên chỉ đạo Thế An: “Đại thiếu gia đối với ẩm thực không có kén chọn nhưng cậu phải chú ý cân đối, nơi này có vài cuốn sách đều là nhị thiếu gia lấy đến kêu lão chiêu theo đó làm, một tuần sẽ ăn hai hoặc ba lần mì phổ, bột mì thì mua của nhãn hiệu này, còn men cần dùng bột lên men ẩm chút mới tốt.”

“Dạ, cháu nhớ kỹ.” Bộ dáng cậu khiêm tốn rất được bác Tôn hài lòng, lão cười ha ha vỗ vỗ bờ vai của cậu.

Mặc dù Nhan Minh Húc không nhìn thấy, đèn trong phòng ăn vẫn sáng, so sánh với hàng xóm chung quanh, nơi này nhìn không ra khác biệt, căn bản không có người nghĩ đến, chủ nhân bên trong kỳ thật căn bản là một người mù không cần đèn.

“Ngài Nhan, mời dùng cơm.” Thông báo xong đồ ăn thức, Thế An cầm chiếc đĩa đặt tới vị trí cố định, chính mình đứng ở một bên, hai tay chấp lại sau lưng, đứng thực im lặng.

“Cậu có thể đi ăn cơm, tôi không phải đã nói không cần đứng ở chỗ này giúp tôi sao?” Nhan Minh Húc vẫn như cũ mang theo kính râm, mặt chuyển qua nhìn cậu, điềm đạm nói.

“Này... Cái kia... Ngài Nhan, cháo có chút nóng, bánh bao đặt trong cái chén thứ nhất ở bên trái, ngài từ từ ăn.” Thế An ngập ngừng, cũng không biết mình nói cái gì.

Anh nở nụ cười làm cho người ta như chìm trong gió xuân: “Cám ơn nhắc nhở.”

Thế An bối rối lắc đầu: “Tôi đi xuống ...”

Cậu đi ra nhà ăn, dọc theo hành lang đi trở về phòng bếp, Bác Tôn đã cho cậu một bát cháo, đang kẹp lạc xườn vào trong bánh bao: “Lạc xườn bán trong chợ không tốt, thêm sắc tố, chờ con trai lão từ dưới quê lên lão sẽ kêu nó thuận tiện mang mấy dây lạc xườn ở quê bán, ăn tốt hơn, mau ăn cơm đi, Tiểu An, lão đã nói Nhan gia không có quy củ lúc chủ nhân ăn cơm phải đứng hầu hạ, cậu còn không tin.”

“À, cháu chỉ là có chút lo lắng, ngài Nhan mắt không nhìn thấy.” Thế An ngồi đối diện, đang cầm bát, có chút nóng tay, mùi thơm của cháo trắng thảo nhiên bay vào mũi, cậu không khỏi xuất thần nghĩ: trong nhà mình, quang cảnh hiện tại như thế nào rồi? Cha có khỏe mà ở nhà ăn cơm không? Hay vẫn là đi ra ngoài xã giao? Mẹ thì sao? Từ lúc kết hôn mẹ không còn tự làm cơm, mấy tháng này tâm tình không tốt, ăn cũng là hôm được hôm không, nếu như mình ở nhà, hiện tại sẽ nấu cho bọn họ bữa ăn, bánh bao, cả nhà thanh nhẹ đạm bạc ăn một bữa, vậy thật tốt...

“Ha, nhìn không ra con búp bê (ý nói làm cảnh, vô dụng) như cậu còn có thể quan tâm người khác như vậy, như vậy tốt, như vậy tốt, đều là người tốt, chờ lão đi rồi hai người có thể ở chung không tệ.” Bác Tôn nói xong, ánh mắt có chút âm trầm, “Người đã già sức cũng yếu, con trai ba thúc bốn giục muốn lão trở về dưỡng lão, bằng không lão còn thật muốn ở trong này làm cả đời.”

“Bác Tôn, đó cũng là lòng hiếu tâm của con bác thôi, bác trở về hưởng phúc còn không tốt sao?” Thế An cúi đầu, một hơi một hơi nhả nhận húp cháo, “Người một nhà luôn phải đoàn tụ.”

“Ai ai, sẽ không gọi lên chuyện thương tâm của cậu chứ?” Bác Tôn gấp cái lạc xườn cho cậu, vô hạn đồng tình nói, “Cũng phải, cậu còn nhỏ tuổi như vậy đã đi làm công, như thế nào không học tiếp? Lão thấy cậu thực thông minh, sẽ không phải thi đỗ lên đại học nhưng không có tiền đi học chứ?”

Thế An miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, lắc đầu: “Không phải, cháu học tập... không cố gắng.”

Đúng thế, ngày trước cậu thấy mấy bạn học liều mạng đọc sách, vì một vài bài tập vài cái từ đơn biến thành mặt xám mày tro chỉ có buồn cười, trong cảm nhận của cậu, con đường tương lai của chính mình đã được trải ra bằng phẳng vô cùng, căn bản cùng bằng cấp, trường học không có một chút quan hệ, thậm chí căn bản cậu không lo việc đi học một chuyên ngành nào đó, theo cái gì khoa, dù sao sinh ra, hết thấy trong nhà đều là của chính mình, cùng với những người xuất thân bình thường, cần nhờ thi đỗ vào đại học, học một chuyên ngành nào đó, sau đó đạt thành mục tiêu chính mình nửa đời sau áo cơm không lo, là hoàn toàn không giống nhau.

Cho nên chính mình chưa bao giờ đem trọng việc học, cho dù cha mẹ có tính toán đưa chính mình đi Anh quốc du học thì cũng không có trông cậy vào cậu có thể lấy cái bằng thạc sĩ bác sĩ trở về, chỉ cần ở bên ngoài bình an qua hai năm, không lấy được văn bằng cũng không sao cả, dù sao về nước kế thừa gia nghiệp của cha cũng là thuận lý thành chương.

Ngay cả tiếng Anh cậu cũng không có tốn tâm tư đi học, nghĩ dù sao qua đó phải học ngôn ngữ trước, một năm cuối cùng của cấp ba là lúc mọi người giao tranh thì thời gian của cậu lại đều lãng phí vào cuộc sống phóng túng.

Bỗng nhiên trong một đêm, hết thấy đều thành bọt nước...

“Ngài Nhan vì sao ở trong phòng cũng đeo kính râm?” Vì không muốn để cho mình tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, cậu tìm một đề tài khác nói.

“Này... Trước kia thiếu gia ra ngoài mới đeo, đại khái là vì cậu đi.” Bác Tôn nói xong thở dài, “Con mắt cầu đại thiếu gia là có chút dọa người, nghe nói trước kia còn dọa đến người bạn của Nhan gia, có điều lão sớm nhìn quen rồi, trước kia thiếu gia cũng khi khi lão mới đến làm, sau lão nói lão già rồi mắt mờ không cần, thiếu gia mới chậm rãi tháo xuống.”

Vì... mình sao? Thế An cắn chiếc dưa, kinh ngạc nghĩ, con mắt phía sau kính râm, rốt cuộc sẽ dọa người như thế nào? Nhan Minh Húc thật là một người cẩn thận, ngay cả việc này cũng nghĩ tới.

Trong trí nhớ giống như có cái gì đó mơ hồ hiện lên vậy, cậu kiệt lực hồi tưởng lại nhưng cũng không nhớ ra được, bỗng điện thoại vang lên, cậu đang sững sờ thì bác Tôn đã đứng lên tiếp điện thoại, nói vài câu đã kêu cậu: “Tiểu An, lại đây, nhị thiếu gia có việc phân phó!”

Không biết trong thành phố phát đạt như vậy còn có bao nhiêu người vẫn duy trì thói quen nghe radio, nhưng ít nhất Nhan Minh Húc chính là người như vậy, ăn xong cơm chiều, anh theo thường lệ ra ngoài tản bộ, trong lỗ tai đeo tai nghe điện thoại màu trắng, đeo kính râm thoát nhìn như người trẻ tuổi mang theo ipod đang nghe những bản nhạc lưu hành, ai cũng không biết, anh cất trong túi chẳng qua là một cái vỏ túi radio vô cùng tiện nghi.

Cuộc sống của anh như là bản khắc có quy luật, vài giờ ra ngoài vài giờ về nhà, vài giờ đọc sách vài giờ đi ngủ cũng đã giống như khắc vào xương tủy anh, không bởi vì trong nhà có một quản gia mới mà có thay đổi dù chỉ một chút, nếu có thể nói, đó chính là anh thỉnh thoảng có thể cảm thụ đến sự tồn tại của đứa nhỏ kia, tựa như mỗi lần anh trở lại, tuy rằng không lên tiếng, nhưng anh biết đứa bé kia đang đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn anh.

Đúng vậy, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng anh tinh tường biết, em trai mang đến chính là một đứa nhỏ, nếu không phải anh hiểu Nhan Minh Duệ luôn luôn cẩn thận, anh cơ hồ muốn nhìn chứng minh thư của Tiểu An, muốn xác định chính mình không có sử dụng lao động trẻ em phi pháp.

Thanh âm có sự trong trẻo của thiếu niên, mang theo một tia sợ hãi khi mới tới hoàn cảnh xa lạ, anh tận lực ôn hòa đối đãi với đứa bé này, muốn làm cậu không cần thấy bất an, mau chóng hòa nhập cuộc sống của mình, nhưng giống như không có hiệu quả.

Đưa tay tháo kính râm xuống, đặt ở nơi có thể đựng tới, có lẽ, là bởi vì đôi mắt của mình đi?

Vừa mới cởi bỏ khuy áo sơ mi chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, trên cửa liền truyền đến thanh âm gõ nhẹ nhàng, Nhan Minh Húc kinh ngạc ngừng tay, lúc này ai sẽ đến gõ cửa? Bác Tôn không có nói cho Tiểu An biết lúc này mình không cần người lại đây hay sao?

“Ai?”

“Ngài Nhan, là tôi.” Vẫn là thanh âm sợ hãi như vậy, chính là càng tăng thêm một tia khẩn trương.

“Có chuyện gì không?” Nhan Minh Húc thực kinh ngạc, sờ qua kính râm đội, đi đến cạnh cửa, “Buổi tối tôi không có gì việc cần cậu phải làm, cậu có thể đi nghỉ ngơi.”

“Phải.. Đúng vậy... Không... Là như vậy, vừa rồi nhị thiếu gia gọi điện thoại lại đây, dặn dò tôi... dặn dò tôi...” Thế An cắn chặt răng, thực gian nan mới thuật lại vừa rồi ở trong điện thoại Nhan Minh Duệ ra mệnh lệnh vô cùng nan kham cho chính mình, “Dặn dò tôi phải hai mươi bốn giờ ở bên người chăm sóc ngài, buổi tối phải ngủ ở dưới đất cạnh giường ngài.”

Trong tay của cậu ôm đệm chần, trên mặt nóng bừng, Bác Tôn ở bên cạnh nghe được mệnh lệnh này cũng bị đoạn nhảy dựng lên, một bên nói thầm nhị thiếu gia sao càng quản càng rộng. , một bên nhìn cậu nửa điểm cũng không dám chần chờ cuộn chần đệm đi lên lầu, về mặt không thể phản đối.

“A...” Nhan Minh Húc không khỏi bật cười, “Cậu đừng nghe hấn, hấn chính là thích tâm huyết dâng trào, buổi tối tôi không cần cậu tới chăm sóc, có cậu ở trong phòng ngủ dưới đất, tôi ngược lại ngủ không được đâu, nghe lời, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Không... Tôi...” Thế An ủy khuất (oan khuất, tủi thân) dường như muốn khóc, lấp bấp cách cửa cầu xin, “Liên cả đêm được không? Tôi không dám... Nếu nhị thiếu gia biết tôi không có theo lời của hấn làm, hấn sẽ... Hấn sẽ...”

Hấn sẽ đối phó với cha tôi, cũng sẽ làm cho tôi cùng đường... tôi tin tưởng.

“Hấn sẽ như thế nào? Đánh người sao? Đừng dọa chính mình như thế, đánh người là phạm pháp, hấn không dám đâu.” Nhan Minh Húc giống như dỗ trẻ con hạ thấp giọng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, trở về ngủ đi.”

Thế An cắn chặt răng, lựa chọn giữa Nhan Minh Húc và Nhan Minh Duệ, cậu kiên quyết hướng về phía người sau: “Ngài Nhan, nếu ngài... Ngài không ra, tôi sẽ trải đệm nằm ngủ dưới đất trước cửa phòng

ngài cũng coi như giống nhau.”

“Cậu đứa nhỏ này...” Nhan Minh Húc quả thực thấy cậu không có cách nào, mở cửa phòng, hương vị hơi thở tươi mát trên người thiếu niên cùng ánh nắng ấm áp trên đệm mới phơi nắng bay vào, thế giới hắc ám của anh giống như đột nhiên có một tia sắc thái, làm cho anh nhớ tới thật lâu thật lâu phía kia, anh còn có thể thấy được: trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời màu vàng...

“Cậu không phải sợ, tôi đi gọi điện cho Minh Duệ, kêu hắn không cần hà khắc với cậu như vậy, trước ngồi xuống đi.”

Thế An ôm đệm chần, cẩn thận đi vào, phòng ngủ cũng phía nam lầu hai giống với phòng đọc sách, trang hoàng vô cùng đơn giản, từ vật dụng đến đồ dùng, rất là ít, bốn màu lam xám trắng đen, nhìn qua tuy rằng hợp một thời nay, nhưng làm cho cậu cảm thấy rừng cả mình.

Có lẽ duy nhất có thể làm cho cậu cảm thấy được ấm áp chính là khi mở cửa, Nhan Minh Húc bên môi lộ vẻ tươi cười đi ra.

Cậu ngoan ngoãn ôm đệm chần, ngồi xuống ghế ở gian ngoài, nhìn Nhan Minh Húc đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy điện thoại, ấn dây số, nói vài câu liền nhíu mày: “Không bắt máy? Tôi gọi di động của hắn.”

Sau đó anh tiếp tục bấm điện thoại, microphone truyền ra giọng nữ rất nhỏ: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Không biết tại sao, Thế An đột nhiên thở dài một hơi, cậu mông lung ý thức được, nếu thật sự làm cho Nhan Minh Húc gọi đến nói chuyện điện thoại, đối với mình không nhất định là chuyện tốt, Nhan Minh Duệ sẽ cho là mình chẳng những dám cãi lại mệnh lệnh của hắn, còn chạy đến khiêu nại Nhan Minh Húc.

Người như vậy sẽ khiến người ta gặp phải điều đáng sợ thế nào cũng đều có thể, bởi vì trong lòng của hắn vốn chính là một mảnh đen tối.

“Tiểu An, điện thoại không gọi được, hắn có lẽ đang vội, như vậy đi, cậu nghe tôi, quay về đi ngủ, chuyện khác, ngày mai nói sau, bác Tôn hắn là đã giúp cậu chuẩn bị phòng rồi chứ?”

“Ngài Nhan... Tôi không dám...” Thế An ngưỡng mặt lên, nhìn anh, đoán bộ dáng anh tháo kính râu xuống, mặc kệ thế nào, cũng sẽ không dọa người hơn so với Nhan Minh Duệ lúc nào cũng trương bộ mặt như khối băng kia, anh vì cái gì phải đeo đội kính râu chứ? Chính mình chẳng qua là một quản gia được thuê tới, không cần thiết phải để ý đến tâm tình của cậu như vậy đi?

“Cậu nha...” Bàn tay to chuẩn xác sờ lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng mà xoa xoa tóc của cậu, Thế An cả kinh, trong ấn tượng ngay cả cha cũng không thân thiết tiếp cận cậu như vậy, lòng bàn tay ấm áp giống như có loại ma lực, làm cho lòng cậu bất an không yên chậm rãi bình tĩnh trở lại, “Thật là một đứa nhỏ, hắn đó là tùy tiện nói thôi, đừng dọa hù chính mình, quay về đi ngủ đi.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, nghe lời đi, tôi thói quen có người ở trong phòng, đột nhiên có người ngủ ở dưới đất, tôi lại nhìn không thấy, buổi tối đứng lên dẫm lên cậu phải làm sao bây giờ?” Nhan Minh Húc dùng khẩu khí nói giỡn nói, “Đừng tạo ra chướng ngại giữa chúng ta, Tiểu An.”

Cuối cùng trấn an vỗ vỗ đầu của cậu, trong lời nói của Nhan Minh Húc mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự: “Đi ngủ!”

“Vâng...” Thế An ngoan ngoãn gật gật đầu, sau đó lại nói thêm một câu, “Tôi đây đi xuống, ngài Nhan, ngài có chuyện gì liền kéo chuông kêu tôi.”

Cậu ôm đệm chần đi ra cửa, lúc cầm nắm cửa, cậu lại do dự quay đầu lại nhìn thoáng qua, Nhan Minh Húc đang nghiêng đầu, chuyên chú nghe cái gì đó, như là đã nhận ra ánh mắt của cậu, bỗng nhiên lại mỉm cười với cậu, khẩu khí cũng rất kiên quyết: “Còn không mau đi!”

“Dạ!” Thế An kinh hãi nhảy dựng lên, ôm đệm chần chạy trốn lao ra cửa, lúc xuống cầu thang suýt nữa ngã, thở phì phò chạy về phòng của mình, cả người lẫn đệm chần cùng nhau ngã xuống giường, vẫn không thể tìm được trái tim đang nhảy loạn, giống như... giống như bị cái gì đó mê hoặc.

Nhan Minh Húc... Nhan Minh Húc... Là một người đàn ông hoàn toàn khác với Nhan Minh Duệ, may mắn, chính mình gặp được anh...

4. Chương 3

Sáng sớm, Thế An bình tĩnh trong tiếng chim hót, cậu có chút mờ mịt nhìn trần nhà trắng như tuyết, nhất thời không rõ mình đang ở nơi nào, rất nhanh, đầu óc liền thanh tỉnh, hết thấy mọi chuyện ngày hôm qua chậm rãi trở về làm cho cậu tỉnh tường nhớ lại thân phận của mình hiện tại: một quán gia.

Công việc của cậu hiện tại hẳn là: rửa mặt xong, chuẩn bị đồ ăn sáng, ân cần thăm hỏi chủ nhân, thu dọn quần áo Nhan Minh Húc thay ra, pha một bình trà ngon đưa đến phòng đọc sách cho anh, giặt quần áo, phơi khô, sau đó đi ra ngoài mua đồ ăn cho ngày hôm nay, sau đó trở về chuẩn bị cơm trưa... mà không phải giống những người bạn cùng lứa tuổi của cậu, ngáp tỉnh lại ở ký túc xá, tốp năm tốp ba đi đến căn tin ăn sáng, một bên oán giận bánh quẩy của trường học thì nhỏ cháo thì nhạt nhẽo bánh bao lại không thịt, một bên cầm sách giáo khoa đi về phòng học tham gia buổi học đầu tiên, có người thức đêm lên mạng, ngay cả đứng dậy cũng không nổi, vừa nghĩ sáu mươi điểm vạn tuế một bên yên tâm thoải mái mà trốn học đi ngủ.

Cuộc sống đại học bình thường, cho tới bây giờ Thế An cũng không cảm thấy phần khích chút nào, nhưng khi mà cậu rõ ràng hiểu được mình đã hoàn toàn mất đi cơ hội, cái loại cảm giác mong muốn không thể thành hiện thực này khiến cho ảo ảnh cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Lắc lắc đầu, cậu xóa đi ý tưởng đã biết không thực tế này, mặc quần áo rời giường, Bác Tôn thức dậy sớm hơn, ở phòng bếp cách cửa sổ nhìn bầu trời âm u: “Chắc không phải tuyết sắp rơi chứ? Năm mới cũng sắp đến rồi, tuyết rơi là tốt! Là dấu hiệu một năm được mùa.”

“Bác Tôn, chào buổi sáng, có cần đi gọi ngài Nhan rời giường không?”

“Không cần không cần, cậu chủ sẽ tự mình dậy, à, cậu thức dậy sớm vậy, lão còn định làm xong bữa sáng sẽ đi gọi cậu nha.”

Ngượng ngùng mà cúi đầu, Thế An nở nụ cười: “Sao cháu có thể không biết xấu hổ, đây là việc cháu nên làm...”

“Ai, lớn tuổi, ngủ không được, ngủ một lát là tỉnh, cậu còn trẻ, thiếu giấc không tốt, lúc con trai của lão lớn bằng cậu, mỗi ngày buổi sáng gọi khăn cổ cũng không tỉnh... Đến đây đến đây, lão dạy cho cậu làm đồ ăn trong sách như thế nào.”

Thời gian kế tiếp Thế An vô cùng bận rộn, sau khi mang bữa sáng lên, ở dưới sự chỉ dẫn của bác Tôn đem quần áo đi giặt, sau đó là pha trà, ấm trà phải dùng nước nóng dội qua trước, lá trà đặt ở nơi nào, một lần pha lượng trà là bao nhiêu... Khi cậu mang ấm trà nóng bồng gõ cửa phòng đọc sách thời gian chênh lệch so với bình thường đã là nửa tiếng.

“Ngài Nhan, tôi đưa trà đã tới, đúng rồi... Thực xin lỗi, lần đầu tiên tôi pha trà... Có chút chậm trễ.” Mặt đỏ lên, Thế An đặt ấm trà ở vị trí cố định bên trái cái bàn, cậu nói chuyện có chút lắp bắp.

“Tiểu An, cậu đừng khấn trương như vậy.” Nhan Minh Húc hướng mặt về phía cậu, hạ thấp thanh âm nói, “Uống trà cũng không phải uống thuốc, trễ một chút cũng không sao, cậu nói như vậy, thật khiến tôi cảm thấy được mình là một người xấu.”

Xấu hổ nở nụ cười một chút, Thế An vội vàng giải thích: “Không phải... Ngài Nhan... Ngài là người tốt...”

Vốn muốn hỏi cậu vậy tại sao cậu có vẻ như rất sợ bộ dạng của tôi như thế? , nhưng nghĩ lại, Nhan Minh Húc nuốt những lời này lại, đưa tay sờ sờ kính râm, cười nói: “Cảm ơn, cậu đi xuống làm việc của mình đi, chỗ này của tôi không có việc gì nữa.”

“Dạ.” Thế An xoay người đi được hai bước, lại quay đầu lại hỏi: “Ngài Nhan, lát nữa tôi đi mua thức ăn, buổi trưa ngài muốn ăn cái gì?”

“Tôi không khó ăn, hơn nữa, trước kia việc này đều là bác Tôn quyết định, bác ấy nghiên cứu sách dạy nấu ăn cùng dinh dưỡng học, tôi thì chỉ chờ đến lúc đó ăn là tốt rồi.” Nhan Minh Húc trêu chọc nói, “Cho tới bây giờ không có ý kiến gì.”

“Chính là... Tôi cảm thấy nên hỏi qua ý kiến của ngài thì tốt hơn.” Thế An nhỏ giọng nói, “Một người luôn luôn thích ăn gì đó không phải sao?”

Cậu có chút kinh ngạc phát giác mình có chút quá phận, ngẩng đầu nhìn Nhan Minh Húc, phát hiện anh không tức giận, còn đang mỉm cười, tươi cười ôn hòa ấm áp giống như ánh nắng mùa đông chiếu qua cửa sổ: “Tiểu An, cậu là đứa nhỏ tốt, cảm ơn cậu, ừm, vậy cứ như vậy đi, hôm nay tôi đem quyền lựa chọn giao cho cậu, được không?”

“Này... Vậy cũng được ngài Nhan.” Mặt Thế An đột nhiên có chút đỏ, cậu không dám nhìn Nhan Minh Húc nữa, quay đầu đi ra phòng.

Cơ hồ là cùng lúc, thanh âm trên máy tính phát ra tiếng nhắc nhở: “Bạn tốt chưa từng có lợi ích tốt đã đăng ký... Ngài có một lời mời nói chuyện...”

Nhan Minh Húc lập tức quên cảm giác trong chớp mắt kỳ quái ngắn ngủn vừa rồi, đưa tay cầm lên tai nghe chuẩn bị bắt đầu nói chuyện, Tiểu An là một đứa nhỏ tốt, để cho cậu tự do một chút có lẽ đối với tất cả mọi người đều tốt.

Trải qua ba ngày, Thế An đã quen thuộc với công việc mỗi ngày, tuy rằng nhiều nhưng không mệt, Bác Tôn thực kiên nhẫn dạy cậu, đối với người trẻ tuổi ngoan ngoãn nghe lời này đích thực vừa lòng, không nhịn được mà ở trước mặt Nhan Minh Húc khen cậu, Nhan Minh Húc luôn mỉm cười nghe, sau đó gật đầu khen ngợi.

Công việc này đối với Thế An hiện nay không thể không nói là vô cùng vừa lòng, rời khỏi hoàn cảnh làm cho người ta áp lực trong nhà, cậu cố gắng kiếm tiền chia sẻ gánh nặng cùng cha mẹ, hết thấy đều đã khá hơn, so với điều này, chính mình mất đi cơ hội lên đại học quả thực không tính là cái gì.

Sau khi cha gặp chuyện không may, cậu cũng từng nghĩ qua có nên tìm một trường đại học nào đó trước, hoặc là trước học lại một năm, không thể ra nước ngoài du học, ở trong nước học đại học cũng tốt lắm, bốn năm đi học là có thể tìm được một công việc ổn định, chỉ cần chính mình đủ cố gắng đủ xuất sắc là có thể làm cho cha mẹ sống những ngày lành, tuy rằng không thể trở lại như trước kia nhưng người một nhà ở cùng một chỗ, áo cơm không lo, không phải tốt lắm hay sao?

Nhưng mà, dần dần, cậu liền hiểu được, như vậy chính là tiêu phí, cha mẹ gánh vác không nổi, mẹ không có thu nhập, phải dựa vào nhà mẹ để lấy một chút tiếp tế sống qua ngày, cha luôn đi ra ngoài tìm bạn bè làm ăn, nói là bàn luận về lối kinh doanh Đông Sơn tái khởi, kỳ thật có thể làm được bao nhiêu chỉ có trời biết, còn không phải đi chơi này nọ hay sao. Như vậy dựa vào chính mình sao? Sinh viên làm công kiếm tiền học phí cũng không phải ít.

Ý nghĩ của cậu đứng trước sự thật bị cản lại, cậu chỉ có bằng cấp trung học, nhìn qua lại là công tử sống an nhàn sung sướng, ngay cả làm người giúp việc cũng đều từ chối cậu, lúc này cậu mới bi ai biết được, thì ra tiền thật không dễ kiếm.

Hiện tại cậu có công việc, tiền lương hiện nay của cậu tự nhiên không tính cái gì, nhưng hiện tại cũng là có thể đảm bảo cho cha mẹ một cuộc sống ổn định xa xỉ, bằng cái lý lịch sơ lược của cậu muốn kiếm được một công việc có được phần lương như hiện tại quả thực là mơ mộng hão huyền, có thể nói Nhan Minh Duệ yêu cầu thực hà khắc, nhưng dù sao hắn đã cho cậu cơ hội này không phải sao?

Quản gia bình thường mỗi tuần cũng đều có một ngày nghỉ ngơi, Thế An cũng không dám hy vọng xa vời chính mình có vận khí tốt như vậy, buổi tối thứ sáu khi Nhan Minh Húc ôn hòa hỏi cậu: “Ngày mai cho cậu nghỉ nhé?”, cậu kiên quyết lắc đầu nói: “Không cần, tôi cũng không có chỗ để đi.”

Kỳ thật... Thật sự cậu muốn về nhà một chút... khi không có mình cha mẹ có sống tốt hay không? Mẹ còn giống như trước oán trời trách đất không? Cha có còn thường xuyên không trở về nhà không? Bọn họ sẽ không còn bất an, an an ổn ổn mà sống chứ? Chính mình đã có thể kiếm tiền cho bọn họ dùng rồi.

Khi chiếc BMWs màu xám bạc của Nhan Minh Duệ dừng lại trước cửa, cậu thấy vô cùng may mắn chính mình không yêu cầu nghỉ, bằng không, để hẳn thấy mình không ở đây không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Nhị thiếu gia cậu tới rồi?” Bác Tôn chạy chậm ra mở cửa, Thế An ôm một đồng lớn phải phơi nắng chân tay luống cuống đứng tại chỗ, thẳng đến khi ánh mắt lạnh như băng của Nhan Minh Duệ bắn phá đến trên người cậu, cậu mới kịp phản ứng, cuống quýt cúi đầu: “Ngài Nhan!”

“Ừ, anh của tôi đâu? Ở phòng đọc sách sao?” Khi hẳn nhìn về phía bác Tôn thì thu hồi ánh nhìn ác liệt lại, thay vào đó là mỉm cười, “Bác Tôn, Phú Cương mới rồi nói với tôi, hy vọng bác có thể trở về nhà đoàn tụ vào lễ mừng năm mới, vé xe lửa đi ngày tết không dễ mua, tôi đã đặt vé máy bay, bay vào cuối tuần sau.”

“A? Nhanh như vậy? Cái thằng nhóc kia thật là, cũng không thương lượng cùng lão một tiếng!” Bác Tôn mắng một câu, “Nhị thiếu gia, tết âm lịch hàng năm có nhiều, lão cũng không cản trở về vội như vậy.”

Theo góc độ này thoát nhìn, Nhan Minh Duệ quả thực là một văn bối nhã nhặn hòa ái đang khuyên bảo người lớn tuổi trong nhà: “Phú Cương hiếu thuận như vậy, bác Tôn hẳn là vui mừng mới đúng chứ, đổi lại là tôi, người lớn tuổi trong nhà thời gian này còn ở bên ngoài làm việc, tôi vượt qua một năm như vậy cũng không tốt. Tôi biết bác là lo lắng cho anh của tôi, thế nhưng tôi đã tìm Tiểu An tới chăm sóc anh, không có việc gì đâu.”

“Được rồi.” Bác Tôn nói xong vui sướng, “Đứa nhỏ Tiểu An này thật không tệ, còn nhỏ đã có năng lực làm việc, chỉ cần dạy một lần liền làm được, lại ngoan ngoãn. Nhị thiếu gia, lần này cậu tìm người thật tinh mắt!”

“Vậy sao?” Nhan Minh Duệ bên môi lại cong lên nụ cười lạnh như băng, nhìn lướt qua Thế An đang đứng ở một bên, “Tôi cũng như vậy cảm thấy được, bác Tôn, hôm nay tôi lưu lại ăn cơm.”

“Được được! Tôi sẽ làm món ức gà nắm mới vừa học được, còn có món cá sốt sớ trường nhất của lão, Tiểu An, cậu còn thất thần làm gì, phơi xong đồng đồ thì chạy nhanh đi mua thức ăn nhé.”

“A! Dạ! Cháu đi đây!” Thế An bị Bác Tôn nói tỉnh lại, lập tức bắt tay phơi phóng đồng đồ ôm trong tay.

Nhan Minh Duệ nhìn cậu đầy thâm ý một cái rồi bước vào trong nhà: “Trước không vội, pha cho tôi cốc cà phê.”

Tuy rằng sớm biết rằng hầu hạ Nhan Minh Duệ không phải dễ, nhưng mà lần thứ năm Thế An bưng cà phê đưa đến trước mặt hẳn, hẳn cầm lên dùng thìa khuấy khuấy, dùng cái loại ánh mắt cố ý xoi mói nhìn cậu mỉm cười nói: “Không được, pha lại”, cậu gần như tuyệt vọng.

Đại khái là nhìn thấy thần sắc trên mặt cậu, Nhan Minh Duệ lại lạnh lùng tăng thêm một câu: “Như thế nào? Trường học không dạy cậu pha cà phê như thế nào sao?”

“Thực xin lỗi, ngài Nhan.” Thế An cúi đầu, nén giận nói, cậu rõ ràng đã làm hết thủy quá trình thầy Ân đã dạy, tại sao hẳn vẫn không hài lòng?

“Hừ. Nghe nói trước kia ông chủ Kiều uống cà phê cực chú ý, không phải cà phê Colombia không uống, phải pha bằng tay, phải chưng cách thủy, thì ra, một phần mười của người ta cậu cũng không học được.” Nhan Minh Duệ ác ý nói, đem tách cà phê đặt vào tay cậu: “Pha lại!”

Động tác của hẳn quá lớn, cà phê trong tách bị dây ra ngoài làm phồng một mảnh lớn màu đỏ trên tay Thế An, cậu đau theo bản năng co rút lại tay khiến cái tách rơi xuống đất, cà phê làm bắn cái thảm màu nâu dưới đất, cậu ôm tay còn chưa kịp nhịn xuống đau đớn, thanh âm Nhan Minh Duệ tựa như lưỡi dao sắc bén liền ở đối diện truyền đến: “Như thế nào? Phát tính đại thiếu gia?”

“Không... Không phải... Tôi...”

“Thu dọn sạch sẽ.”

“Vâng!” Thế An lập tức lấy khăn lau ngồi xổm xuống ý định lau đi vết cà phê trên thảm, Nhan Minh Duệ lạnh như băng nói: “Như vậy có thể lau sạch sao? Đừng cho là anh trai tôi nhìn không thấy cậu liền có thể lừa dối anh.”

Thế An khó hiểu ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt Nhan Minh Duệ rõ ràng lóe lên sự chán ghét, gần từng tiếng nói: “Mang ra ngoài giặt, giặt tay!”

Không thể nề hà nuốt nước miếng, Thế An thấp giọng nói: “Vâng!”

Bởi vì Nhan Minh Duệ đã đến, giữa trưa Bác Tôn làm sáu món ăn một món canh, anh em hai người ngồi đối diện ở bàn ăn, bộ dáng Nhan Minh Duệ có vẻ rất vui sướng, ăn thấy hương vị vô cùng ngọt ngào: “Tay nghề bác Tôn càng ngày càng tốt, thật không thể bỏ được bác ấy, có điều người ta một nhà phải đoàn tụ thôi, có phải hay không, anh?”

“Ừ.” Nhan Minh Húc lẳng lặng ăn cơm, mỉm cười lắng nghe.

“Quản gia em tìm anh có vừa lòng không? Không vấn đề gì chứ? Có cái gì không hài lòng anh nhất định phải nói cho em biết, em sẽ giải quyết.”

“Ta rất vừa lòng, Tiểu An là một đứa nhỏ ngoan, lúc mới đến còn kiên trì phải coi chừng anh ăn cơm ngủ nghỉ, có phải hay em nói điều kiện gì đó với cậu ta?” Nhan Minh Húc dung chiếc đũa chuẩn xác gấp miếng măng, “Em không nên như vậy làm người ta nghĩ không hay, còn làm cái gì hai mươi bốn giờ bên người chiếu cố, em cho anh là ai? Cuộc sống không thể tự gánh vác sao?”

Nhan Minh Duệ cười: “Được được được, là em lo lắng lung tung, dù sao người em cũng đã đưa cho anh, anh muốn đối với cậu ta như thế nào cũng có thể, bác Tôn lập tức phải đi rồi, em không thể không nghiêm khắc với cậu ta một chút, cũng không phải người chúng ta hiểu rõ, không đem quy củ chỉ bảo trước cậu ta sẽ không biết mình họ gì.”

“Còn nữa, em đừng dung thủ đoạn mà công ty kia nữa. Nghĩ phức tạp như vậy làm gì? Ăn cơm đi, bác Tôn làm riêng món cá mà em thích ăn nhất cho em đây.”

“Vâng, anh cũng ăn nhiều một chút. Ngày hôm qua mẹ còn gọi điện thoại cho em hỏi chuyện của anh...” Nhan Minh Duệ nói như không có việc gì, “Mẹ nói muốn đón anh qua, điều kiện chữa bệnh bên kia tốt, bác sĩ cũng có thể có thể có kết luận.”

Nhan Minh Húc dừng chiếc đũa, lắc lắc đầu: “Mẹ cũng thật là, luôn bỏ qua anh đi thương lượng với em. Rõ ràng là chuyện của anh.”

“Anh, mẹ không phải có ý tứ kia.” Nhan Minh Duệ hơi khấn trương, “Mẹ chính là không nghĩ buông tha cho một chút hy vọng nào.”

“Anh cũng không có buông tha cho chính mình a, nhưng mà từ trước đây đến hiện tại, anh cũng đã đi qua rất nhiều bệnh viện rồi không phải sao? Cuối cùng kết quả còn không phải giống nhau sao? Không cần lại tiêu phí thời gian cùng tinh lực, em thấy anh hiện tại không phải rất tốt sao?” Nhan Minh Húc nở nụ cười, “Có ăn có uống, còn có người hầu hạ, lại tự do, muốn làm cái gì thì làm cái đấy, em cũng không quản anh, nếu ba mẹ ở bên người, cũng không biết bọn họ sẽ lỗi nhai thành bộ dáng gì nữa.”

“Vâng, anh không muốn đi sẽ không đi, thôi, em về nhà gọi điện thoại cho mẹ.”

“Không cần, vẫn là để anh tự nói với mẹ đi, về sau có chuyện gì cứ để mẹ trực tiếp tìm anh, không cần thông qua em nữa, em cũng đủ bận rồi.”

“Này có là cái gì, chuyện trong nhà thôi.”

Ném qua cơm trưa, Nhan Minh Duệ lại ngồi uống ngay chén trà, cùng anh trai hàn huyên nửa giờ, sau đó thân thiết ân cần thăm hỏi bác Tôn, dặn dò một loạt công việc, sau đó lúc mặt trời xuống núi mới thân nhiên lái xe rời khỏi.

Lúc ngồi vào trong xe, hấn từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Thế An đang ngồi chồm hổm ở bên ngoài cố hết sức giữ vôi nước tưới hoa mà giặt thảm, khóe môi lộ ra một nụ cười ẩn chứa tia khinh miệt.

“Tiểu An, được rồi, thế được rồi, đừng chà rồi, cậu không lạnh sao?” Này không biết là đã lần thứ mấy bác Tôn tới khuyên Thế An, cậu vẫn như cũ không nghe theo, chon đàu, máy móc dùng bàn chải chà chà, hồn nhiên không để ý tay của mình đã cứng ngắc chết lạng trong làn nước băng giá, mà chà mãi vẫn không hết được vết bẩn.

“Ai... Đứa nhỏ này, như thế nào ngu như vậy chứ? Nhị thiếu gia nói chính là lời nói tức giận, cậu còn nghe theo lời thiếu gia làm gì?” Bác Tôn khuyên cậu nửa ngày, “Đừng chà nữa, mau vào nhà, ăn cơm trước đi, ăn no rồi tính, cậu bữa trưa còn không có ăn đâu.”

Thế An quát cường căn chặt rằng, đầu cũng không nâng, tiếp tục toàn tâm toàn ý chà mạnh tẩm tẩm, bác Tôn mắt thấy khuyên cậu không được, thở dài, xoay người đi, cậu chết lặng đem nước mắt thu hồi, không thể khóc... Khóc cũng không có tác dụng... Đây không phải là ở trong nhà mình ... Khóc cũng không có ai hiểu nỗi đau của cậu...

Cậu chính là quản gia, sẽ làm tốt bổn phận của chính mình...

Nhan Minh Duệ là cố ý, đúng vậy, nhưng này thì thế nào... Chính mình không có đường sống để lựa chọn...

Đừng khóc, không thể khóc!

“Tiểu An?” Cậu nghe được thanh âm của Nhan Minh Húc, thân thể cậu chấn động, thân thể cao lớn của Nhan Minh Húc hiện ra trước mặt, một tay cầm lấy bờ vai của cậu, một tay sờ soạng cánh tay cậu, “Bác Tôn mới vừa nói với tôi, cậu...”

Bàn tay to ấm áp bao trùm lên hai tay cứng ngắt lạnh như băng của mình, thậm chí có một loại cảm giác đau đớn, Thế An há miệng thở dốc, không biết nói cái gì cho phải, ủy khuất trong lòng dâng lên, cúi thấp đầu, cậu không nhìn về mặt Nhan Minh Húc, đông cứng nói: “Tôi còn chưa giặt xong...”

“Đừng nói vậy, tắm này có gì mà cậu phải vội vã giặt bằng tay như vậy, nào, theo tôi đi vào nhà, tay cậu đều đông cứng rồi!” Nhan Minh Húc cầm thật chặt hai tay của Thế An, anh muốn dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của mình sưởi cho cậu.

“Ngài Nhan nói, tôi phải giặt tay!”

“Cậu nghe hắn hay là nghe tôi?” Nhan Minh Húc đề cao thanh âm, “Chủ của cậu là tôi, không phải hắn! Nghe lời, theo tôi đi vào!”

Nói xong anh không thêm đợi phân bua kéo bả vai Thế An, phụ giúp cậu đi về phía cửa lớn, mặc dù ở bên ngoài, Nhan Minh Húc vẫn là có thể chuẩn xác tìm được đường, thuận lợi mà dẫn cậu vào phòng, ấn ngã cậu ngồi xuống ghế sofa, bác Tôn lập tức bưng lên một tách trà gừng nóng hằm hập nhét vào trong tay Thế An: “Làm vậy mà, trời lạnh như thế, nhị thiếu gia bị làm sao vậy, sao có thể tức giận như vậy. Mau uống ngay làm ấm thân thể, đừng để bị bệnh.”

“Bác Tôn, bác không cần đau lòng cho cháu” Kiều Thế An nhe răng, cam chịu nói, “Dù sao cháu là một quản gia, chủ nhân nói như thế nào cháu sẽ làm như thế, này là trách nhiệm của cháu, không thể nhàn hạ dùng mảnh lời.”

“Cái đứa nhỏ ngu ngốc này, còn biết cái gì là chức trách?” Bác Tôn vỗ vỗ đầu cậu, “Ít gây khó khăn cho bản thân đi, hơn nữa đại thiếu gia đã lên tiếng, cậu còn khoe khoang năng lực cái gì?”

“Được rồi, Tiểu An, mau uống trà gừng đi, hôm nay cho cậu nghỉ, đừng làm gì cả, bác Tôn, tắm để lại đi, ngày mai tìm tiệm giặt quần áo đến xử lý. Trước hết để cho cậu ấy đi ăn cơm đã.” Nhan Minh Húc quay mặt về phía Thế An, thở dài, “Cậu đứa nhỏ này tại sao lại bướng bỉnh như thế? Về sau tiểu Duệ còn gây khó khăn cho cậu thì trực tiếp nói cho tôi biết. Lần này tôi phải bắt hắn xin lỗi cậu.”

Thế An gất gao cắn răng: Thì ra, anh cũng biết hắn gây khó dễ cho cậu sao?

Chính là nói cho anh biết thì thế nào đâu? Sẽ chỉ làm Nhan Minh Duệ đối với cậu hận ý không hiểu nổi kia càng thêm thâm mà thôi, hai người là anh em, chẳng lẽ sẽ vì một người quản gia bé nhỏ thật sự trở mặt sao? Anh chẳng qua cũng chỉ là ở mặt ngoài nói để nghe vậy thôi đúng không?

“Tôi không sao đâu, ngài Nhan.” Thanh âm cậu khô khan, “Cám ơn.”

Cậu cúi thấp đầu, ngồi ngơ ngác, thẳng đến khi Nhan Minh Húc đi tới nắm bờ vai của cậu cậu mới chấn kinh run rẩy một chút, ngẩng đầu: “Ngài Nhan?”

“Được rồi được rồi, không có việc gì ...” Nhan Minh Húc trấn an cậu, “Thực xin lỗi, khiến cậu phải chịu uất ức rồi.”

“Tôi... Tôi chỉ là một quản gia, ngài không cần phải nói xin lỗi...” Thanh âm Thế An biến mất trong ***g ngực Nhan Minh Húc, cậu dùng lực chớp chớp mắt, cảm giác nhiệt nóng kia là cái gì? Vì sao vừa tiếp xúc với anh tâm liền đập kỳ quái như vậy, giống như thực an tâm, lại giống như thực không an lòng, muốn chạy trốn... Bản năng cảm thấy được nguy hiểm, chính là, ngực của anh thật ấm áp, chưa từng có người nào ôm cậu như vậy.

Cha sao? Cha trong trí nhớ thời thơ ấu của cậu là một người đàn ông bận rộn, dường như chưa bao giờ ôm cậu, công cậu, hồng cậu như những người cha khác của bạn mình... Ông luôn bận, bận kiếm tiền, bận xã giao, sau khi lớn lên ông cũng chỉ nói với cậu cần tiền tiêu vật sao? Chỉ cần con không gây họa cho ba, ba liền cho con tiền

Mẹ ư? Mới trước đây, cái ôm ấp của mẹ là tràn ngập mùi hương, hưng trí lên liền gắt gao ôm lấy cậu chặt đến nỗi không thể thở, không đầu không đuôi mà hôn, khiến cho bản thân thấy thật khó chịu, phần lớn thời điểm là ngại phiền, trực tiếp kêu bảo mẫu mang cậu đi.

Bảo mẫu sao? Bảo mẫu trong nhà thì thay đổi liên tục, tựa hồ... cũng không có ai từng ôm cậu...

Ôm thật ấm áp, thật an ủi, thật làm cho người ta có thể yên tâm....

“Bác Tôn có để phần cơm nóng cho cậu, trước đi ăn cơm đi, được chứ?” Nhan Minh Húc ghé vào lỗ tai cậu nói nắm lấy tay cậu sờ sờ, “Tay lạnh như thế, uống nhiều canh nóng một chút.”

“Vâng.” Thế An ngốc hồ hồ gật đầu, cậu căn bản không kịp phản ứng Nhan Minh Húc nói cái gì, chính là cảm thấy ngữ khí của anh thực làm cho người ta thoải mái, mặc kệ anh nói cái gì, giờ phút này cậu đều trầm nghĩ gật đầu đáp ứng.

Cảm giác được cậu đi ra ngoài, Nhan Minh Húc trên mặt còn lộ vẻ mỉm cười, lông mày lại nhíu lại.

Bác Tôn dần xếp xong cho Thế An liền qua thu dọn chén trà, nhin không được mở miệng: “Đại thiếu gia, lão không biết đứa nhỏ Tiểu An này tại sao lại đặc tội với nhị thiếu gia, nhưng lần này hẳn cũng có chút quá đáng, lão nhìn không được, cậu có thể nào tìm một cơ hội khuyên nhủ nhị thiếu gia, dù sao người cũng là hẳn tìm về, không vừa mắt như vậy, lúc ấy tại sao còn chọn đứa bé này, ai, Tiểu An nha, cũng là một đứa nhỏ bướng bỉnh cứng đầu, không chịu bỏ cuộc, chỉ cúi đầu nhẫn nhịn vậy thôi sao? Lão lập tức phải trở về quê, chỉ còn lại cậu ta, thật sự là lo lắng.”

“Bác Tôn, bác yên tâm đi, việc này tôi sẽ xử lý.” Nhan Minh Húc cười với lão, “Hôm nay phiền bác chăm sóc Tiểu An, về sau, có tôi.”

Anh không muốn biết Nhan Minh Duệ rốt cuộc đang suy nghĩ gì, vì sao làm như vậy, nhưng mà, chuyện như vậy, về sau anh sẽ không để xảy ra lần nữa.

Việc bác Tôn về quê tiến hành thật sự nhanh, đối với phòng ở chính mình ở đã nhiều năm này, đại thiếu gia chăm sóc mười mấy năm, bác Tôn cũng là thực lưu luyến không rời, ban ngày thường thường sẽ ngừng lại thở dài, trăm lời dặn dò Thế An: “Đại thiếu gia quen cái này, đại thiếu gia quen cái kia... Cậu còn nhỏ, có một số việc không thể quyết định được nhất định phải hỏi qua thiếu gia trước mới được.”

Buổi tối lão liền bắt đầu gục xuống bàn viết các hạng mục chú ý trong công việc, sợ Thế An sẽ làm không tốt, khoản danh sách hàng năm, chi phiếu gia dụng mỗi tháng, hóa đơn ga, điện, nước, hóa đơn tiền điện thoại... ngay cả việc vật như khi nào thì cắt tỉa hoa trong vườn, năm mới phải làm món rượu cá trắm đen cũng đều viết ra từng cái từng cái một.

“Bác Tôn, bác cũng quá cẩn thận rồi.” Thế An ngồi xuống phía đối diện lão, không khỏi nở nụ cười, “Ngài Nhan ở trong mắt bác, có phải còn là đứa con nít còn bú sữa mẹ hay không, bác chỉ còn thiếu mỗi việc dạy cháu ngày ngày thay quần áo cho anh ta thôi.”

Cười cười, Thế An nhớ tới mệnh lệnh chăm sóc hai mươi bốn giờ bên người của Nhan Minh Duệ, ánh mắt của cậu lại ảm đạm, đây chẳng phải là yêu cầu của Nhan Minh Duệ đối với mình sao?

“Ai ai, đây là một phần tâm ý của lão thôi, lão viết cái này, Lỡ như hữu dụng thì sao? Cậu nha, trải qua quan sát mấy ngày nay, lão cảm thấy con búp bê như cậu thật sự không tồi, nhưng mà, người trẻ tuổi lại ham chơi! Chờ lão vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người các cậu, để đảm bảo không cho phép cậu lâu

ngày sẽ sinh lười biếng nên lão viết cái này xong liền dán ở đầu giường của cậu, này cũng giống như lão già này trông chừng cậu!”

“Sẽ không đâu, cháu sẽ làm một quán gia tốt.”

Thời gian dài... Phải rồi, thời gian mười năm, từ mười tám tuổi đến hai mươi tám tuổi, chính mình sẽ vượt qua mười năm thanh xuân nhất cùng Nhan Minh Húc trong tòa nhà hai tầng này.

Nhưng mà, như vậy, cũng không tệ, trước mắt mà nói, đây là lựa chọn tốt nhất.

“Đúng rồi đúng rồi, lão thiếu chút nữa quên nói cho cậu biết, đại thiếu gia có một người bạn gái... Ách, lão cũng biết không rõ người này lắm, mỗi tháng đều đến một lần, hoặc là lúc có chuyện gì đó cũng sẽ tới đây, cậu không biết, đừng không cho người ta vào cửa, cô gái đó tên là... Hảo Lợi cái gì đó, cậu cứ gọi cô ấy là Đinh tiểu thư được rồi.”

“Ngài Nhan có bạn gái?!” Thanh âm Thế An cất cao, bác Tôn kinh ngạc nhìn cậu: “Phải, nhưng mà, cũng không chắc.. Ai, lão không hiểu người trẻ tuổi bây giờ, cái gì hôn thử a, ở chung a, nói chuyện thương yêu a, hồng nhan tri kỷ a... khiến cho lão già như lão choáng váng đầu, cậu giật mình như vậy làm gì?”

“Không có... Cháu chỉ là nghĩ...”

“Ha ha, nhóc con, cậu là nghĩ, như thế nào sẽ có con gái để ý đại thiếu gia phải không, ánh mắt thiếu gia lại không tốt? Nói cho cậu biết, cậu mới là người có tư tưởng cũ, ở thành phố so với ở nông thôn không giống nhau, lại không cần đi ra ruộng làm việc, ánh mắt không nhìn thấy có cái gì nghiêm trọng, đại thiếu gia bộ dạng đẹp trai, con người lại tốt, trong nhà lại có tiền, con gái thích thiếu gia đó cũng là bình thường.”

“Phải.. Phải a.” Thế An cười cười mất tự nhiên, chậm rãi ngồi xuống ghế, bác Tôn nói đúng, ánh mắt không tốt thì có quan hệ cái gì đâu? Nhan Minh Húc là con trưởng của Nhan gia, ngành nghề kinh doanh vật liệu xây dựng, sắt thép, năng lượng mặt trời, sản xuất plastic của Nhan gia đều như mặt trời ban trưa, tuy rằng trước mắt là Nhan Minh Duệ ở phụ trách quản lý công ty, nhưng lấy quan hệ anh em của bọn họ, anh nhất định có thể hưởng thụ cuộc cực kỳ ưu việt.

Người mù... Ở trong nhận thức của cậu chính là ở đầu đường cầm cái gậy, gõ gõ lên đường đi lại, vẽ mặt mờ mịt, hoặc là ở trong ảnh chụp được lúc mẹ đi làm từ thiện, đứa nhỏ ở trong phòng học của trường học phúc lợi vĩnh cái lỗ tai nghe động tĩnh chung quanh khó chịu không yên, luôn có thể khiến cho người khác thấy đồng tình.

Nhưng mà, Nhan Minh Húc không phải như vậy, anh thông dong, tao nhã, trấn định, cùng hai chữ đáng thương căn bản không tìm ra được mối quan hệ nào.

Thế An nở nụ cười giễu cợt: có tiền thật là tốt, nếu cha của mình không gặp chuyện không may, hiện tại hẳn là cậu đang ở bờ bên kia của Anh quốc, lái chiếc xe thể thao một đường gió lớn tới trường đại học đi học, nếu như cha của Nhan Minh Húc không phải phú ông, chỉ sợ anh sẽ thành một trong những này người tàn tật bị sắp xếp ở một xưởng phúc lợi làm công việc đơn giản kiếm lấy đồng lương ít ỏi.

Cũng bởi vì trong nhà anh có tiền, cho nên anh mới có thể bảo trì cuộc sống như bây giờ, nếu như mình có tiền, so với anh cũng có thể tốt.

Thế An lúc này mới phát hiện, mặc dù bản thân không giống mẹ oán trời trách đất, nhưng mà ở sâu trong nội tâm, cậu vẫn là cố kìm nén ghen tức về cuộc sống không công bằng như vậy, đối với hiện trạng trước mắt cũng chỉ là bất buộc chính mình cảm thấy lòng mà thôi.

Chính là... Thật sự, có điểm ghen tị với anh...

Thứ sáu hôm ấy, Nhan Minh Duệ phái riêng một người đến đưa vé máy bay, thuận tiện đưa bác Tôn đi sân bay, trên đường Thế An cùng Nhan Minh Húc đưa lão đến cửa sân bay, bác Tôn vẫn không ngừng nói: “Trở về đi, bên ngoài rất lạnh, đại thiếu gia lão sẽ nhớ rõ gọi điện thoại cho cậu, Tiểu An cậu phải làm việc cho tốt, bằng không lão già này sẽ lập tức trở về hỏi tội cậu.”

“Biết rồi, bác Tôn.” Cái mũi Thế An có chút ê ẩm, đối với người này ở chung không đến một tháng, tuy rằng lải nhải lại nhiệt tình nhưng cậu đã có cảm tình, “Cháu sẽ chiếu theo những gì bác nói để làm, bác yên tâm.”

“Ai...” Bác Tôn cuối cùng thở dài, nhìn bọn họ, “Các cậu phải sống thật tốt, lão già này đã vô dụng rồi, không thể giúp các cậu, đại thiếu gia, lão đi đây.”

“Bác Tôn, thuận buồm xuôi gió.” Nhan Minh Húc cầm tay lão, nghiêng mặt nói với người trẻ tuổi vẫn im lặng chờ ở bên cạnh, “Xin nhờ cậu, cảm ơn.”

“Này khách sao quá rồi, ngài Nhan, tôi sẽ đưa ông ấy lên thẳng máy bay, xin yên tâm.”

Nhìn màu đen xe có rèm che chở bác Tôn đi xa, còn thấy khuôn mặt lão không ngừng quay đầu lại ở sau cửa sổ, Thế An kìm lòng không đậu đuổi theo vài bước, nước mắt thiếu chút nữa vỡ òa, cậu hít hít cái mũi, trở lại nói với Nhan Minh Húc: “Bác Tôn đi rồi...”

“Ừ, trở về đi, bên ngoài lạnh lẽo, có phải cậu lại không mặc áo khoác hay không?”

Thường nghe người ta nói thánh lực của người mù so với người bình thường rất tốt, Thế An có thể nói là cảm giác được đầy đủ điểm này ở trên người Nhan Minh Húc, cậu che dấu nói: “Chỉ đi một lát cho nên không có mặc.”

“Cẩn thận cảm lạnh.” Nhan Minh Húc cười cười, “Hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta, Tiểu An.”

Chích xác, căn nhà hai tầng nầu hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ, cảm giác được điều này, Thế An có chút ngăn người, trước kia còn có bác Tôn, ba người ở chung đối với cậu mà nói là thực tự nhiên, Nhan Minh Húc bình thường đều thực im lặng, có bác Tôn ở một bên nói chuyện, thời gian một ngày trôi qua thật mau. Nhưng hiện tại, trong phòng trừ bỏ Nhan Minh Húc luôn tự giam mình ở trong phòng ra cũng chỉ có cậu.

Thu dọn xong phòng bác Tôn, quét tước vệ sinh, đem một vài đồ không cần ra bên ngoài, chuẩn bị cơm trưa, cậu yên lặng làm hết tất cả công việc nhà tựa hồ cũng không phải khó, thở dài, cậu nói với bản thân: sớm quen một chút đi, về sau còn phải trải qua mười năm nữa.

Bưng ba thức ăn một món canh đặt lên trên bàn cơm, đi đến phòng đọc sách gỗ cửa, Nhan Minh Húc vẫn như thường lệ, đeo kính râm, đi đến nhà ăn ngồi xuống, Thế An theo thường lệ báo tên đồ ăn, nói một câu: “Ngài Nhan mời dùng.” Sau đó, cậu định trở về phòng bếp ăn đồ ăn của mình thì lại bị Nhan Minh Húc gọi lại.

“Tiểu An, cậu chờ một chút, tôi có mấy câu muốn nói với cậu.”

Thế An kinh ngạc quay đầu, đáp lại: “Vâng, ngài Nhan.” Âm thầm phỏng đoán anh muốn nói gì, chắc sẽ không giống như Nhan Minh Duệ t, thừa dịp bác Tôn vừa đi sẽ nghĩ ra biện pháp gì đó để gây sức ép cho cậu chứ?

Sẽ không đâu, người có nụ cười dịu dàng ôn nhu như vậy... Sẽ không như vậy đâu.

Giống như cảm thấy cậu có vẻ khấn trương, Nhan Minh Húc nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Thả lỏng nào, không phải việc lớn gì, đến đây, cậu ngồi xuống.” Anh chỉ chỉ cái ghế ở bên cạnh.

Chần chờ bước từng bước, Thế An vừa dứng đến ghế dựa lại rút lui: “Ngài Nhan, ngài nói đi, tôi nghe đây.”

“Tiểu An, bác Tôn đi rồi, nơi này cũng chỉ có hai người chúng ta.” Hai tay Nhan Minh Húc đặt ở trên mặt bàn, ngón tay giao nhau, đường cong của xương ngón tay thon dài đẹp động lòng người, thanh âm anh nói chuyện có chút trầm thấp, mang theo lực lượng làm cho lòng người cảm thấy an toàn, “Tôi biết, làm một phần công việc, vì để cho đôi bên có thể hiểu và hợp tác được với nhau thì phải trải qua thử việc. Mấy ngày nay ở chung, tôi thực vừa lòng với cậu, cậu là một quản gia rất được việc, nếu cậu còn muốn lưu lại tiếp tục công việc, tôi sẽ rất vui.”

Thế An nhẹ nhàng gật đầu, cậu còn có sự lựa chọn khác sao? Cậu đã ký hợp đồng mười năm nha.

“Tiểu An?” Nhan Minh Húc không có được câu trả lời của cậu, lên tiếng hỏi.

“A!? Ngài Nhan, thực xin lỗi, tôi... Tôi quên, đúng vậy, đương nhiên, tôi nguyện ý lưu lại ;àm việc!”

“Tốt lắm, cậu không cần khấn trương như vậy.” Nhan Minh Húc mỉm cười nói, “Nếu là như thế, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, cậu không cần làm cho thần kinh của mình căng thẳng như vậy nhanh, được

không? Có chuyện gì liền nói với tôi, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp, việc có thể thương lượng tôi cũng sẽ tuyệt đối không làm khó dễ cậu, tin tưởng tôi.”

“Ách... Vâng.” Thế An không biết mình nên nói cái gì, tuy rằng cậu biết rõ Nhan Minh Húc không nhìn thấy, nhưng cậu đứng ở chỗ này lại có một loại cảm giác bị đối phương nhìn thấu từ trong ra ngoài, anh ta nói những lời này là có ý gì? Có phải anh đã biết cái gì hay không?

” Hiện tại cậu có yêu cầu gì cần nói với tôi, hoặc là có cái gì muốn nói không?” Nhan Minh Húc kiên nhẫn hỏi.

Thế An bối rối lắc đầu: “Không... Không có, tôi mọi thứ đều tốt lắm, ngài Nhan.”

“Là như thế này...” Nhan Minh Húc thoáng trầm tư một chút, sau đó lại mỉm cười, “Dù sao trong phòng cũng chỉ còn lại hai người chúng ta, về sau chúng ta liền cùng nhau ăn cơm đi, cậu không cần khổ cực chuẩn bị đồ ăn cho một mình tôi như vậy.”

Thế An lắp bắp kinh hãi, lập tức lắc đầu: “Này không được! Ngài Nhan sẽ không đồng ý!”

“Ngài Nhan? Người nào là ngài Nhan? Tôi cũng là ngài Nhan a.” Nhan Minh Húc tiếp tục mỉm cười, “Cậu là nói em trai của tôi sao? Trước khi tới đây có phải hẳn bắt cậu phải chiếu theo rất nhiều quy củ để làm việc hay không? Không phải tôi đã nói rồi sao, mặc dù là hẳn đưa cậu tới nhưng chủ nhân của cậu là tôi, cậu nghe tôi là tốt rồi.”

Tuy rằng thanh âm Nhan Minh Húc thực ôn hòa nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự, Thế An không biết nên trả lời như thế nào, đành phải tìm lý do khác: ” Trước khi đi bác Tôn đã dặn tôi phải chăm sóc ngài thật tốt...”

“Phải nha, cùng tôi ngồi ăn cơm chẳng lẽ không xem như là chăm sóc tôi sao? Lỡ như tôi bị ghen cậu còn phải cứu tôi nữa đúng không? Bác Tôn lúc nào cũng cổ hủ, vẫn gọi thiếu gia thiếu gia không ngừng, tôi nói cái gì bác cũng không chịu ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, biến tôi thành tên địa chủ thiếu gia, cậu còn trẻ như vậy, tại sao đầu óc cũng cố chấp như vậy?”

“Này... Được rồi.” Thế An thật sự nghĩ không ra lý do cự tuyệt, chỉ có kiên trì gật đầu, “Buổi tối đi... Buổi tối bắt đầu được không, ngài Nhan?”

“Được.” Nhan Minh Húc gật gật đầu, “Có một số việc, cậu không nhất định phải dựa theo quy củ của bác Tôn để làm, chính cậu cho rằng nó tốt thì liền làm như thế đi.” Anh lại nói tiếp, “Nếu Minh Duệ lại đưa ra yêu cầu gì đó với cậu, cậu nhất định phải hỏi tôi trước, nếu được tôi đồng ý mới có thể đi làm.”

Thế An có chút do dự, tuy rằng hiện tại Nhan Minh Húc nói như vậy, nhưng mà... Xem tình cảm anh em bọn họ tốt như vậy, Nhan Minh Húc làm sao có thể vì mình mà cùng em trai xảy ra tranh cãi chứ? Có lẽ... Anh chỉ là nói mà thôi.

“Tôi sẽ làm như thế, ngài Nhan.” Cậu thấp giọng nói, “Không có việc gì nữa tôi đi xuống.”

5. Chương 4

Ngày này cùng bình thường dường như cũng không có gì khác biệt, Thế An vẫn cảm thấy được bác Tôn còn ở đây, tùy thời sẽ xuất hiện ở phía sau cậu, cười tủm tỉm chỉ điểm cho cậu nên làm như thế nào, nhưng khi cậu quay đầu lại nhìn chỉ còn có căn phòng trống rỗng.

Cậu biết Nhan Minh Húc lại tự giam mình ở trong phòng đọc sách không biết làm cái gì, phải a, nghĩ đến anh cậu lại cảm thấy có chút thương anh, một người mù, cho dù trong nhà có tiền cũng không có thể đổi được đôi mắt cho anh, có thể làm cái gì đây? Xem TV sao? Đọc sách sao? Lên mạng sao? Ngay cả trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ anh cũng không thể nhìn thấy.

Thời gian cơm chiều, cậu do dự một chút, vẫn là bưng đồ ăn của Nhan Minh Húc đặt lên bàn, có lẽ, buổi chiều anh nói chẳng qua là để cho dễ nghe đi? Dù thế nào thì làm chủ nhân, nói với một quản gia chúng ta là người một nhà dường như rất kỳ quái, ít nhất là mẹ mình tuyệt đối sẽ không nói như vậy, còn dạy

cậu không thể không trên không dưới, ở trước mặt quần gia cùng bảo mẫu sẽ làm ra dáng vẻ của một chủ nhân.

“Tiểu An? Không phải tôi nói cùng nhau ăn cơm sao?” Lúc Nhan Minh Húc đi vào nhà ăn, anh giống như có thể nhìn thấy hành động của cậu, trong giọng nói mang theo điểm vui đùa, “Không nghe lời?”

“A, không phải! Ngài Nhan, tôi... Tôi đi lấy đồ ăn.” Thế An nhìn khoe miệng anh cong lên, sự do dự vừa rồi bỗng nhiên tan thành mây khói, phải a, cậu không nên hoài nghi Nhan Minh Húc, đây không phải là người khác nói mà là Nhan Minh Húc, anh chắc sẽ không vì nói lời dễ nghe mà nói những lời như vậy với cậu, anh là người tốt... anh thật là có ý chăm sóc cậu.

Cẩn thận bưng bát, dùng thìa chậm rãi múc cháo, Thế An tận lực không phát ra một chút thanh âm ăn cơm chiều, thỉnh thoảng lớn mật ngẩng đầu nhìn Nhan Minh Húc, đây là lần đầu tiên cậu ngồi chung một chỗ với anh ở khoảng cách gần như vậy trong một thời gian dài, mặc dù anh vẫn đeo chiếc kính râm ở trên mũi, ở bên trong hơi có chút không phù hợp, nhưng tác phong lạnh lùng đẹp trai gia tăng thêm vài phần mị lực cho Nhan Minh Húc, càng không chỉ nói ngũ quan anh tuần tú sáng sủa, đường cong đôi môi hoàn mỹ, thoạt nhìn, Nhan Minh Húc giống với em trai anh, đều là người đàn ông đẹp trai.

Nhưng mà tính cách thì, anh so với Nhan Minh Duệ không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Ông trời chính là không công bằng như vậy, vì cái gì người như vậy lại mất đi thị lực?

“Đúng rồi, Tiểu An, nhà của cậu ở nơi nào? Ở thị xã sao?” Nhan Minh Húc nuốt xuống rau, tào nhả hỏi, ngược lại làm Thế An hoảng sợ, vội vàng nuốt cháo, nói lắp bắp: “Không... Không phải, ở, ở... Ở Lâm Hải!”

“Ồ, thật sao? Giọng cậu nghe ra không giống như người sống ở vùng biển.” Nhan Minh Húc tính tình tốt cười nói, “Đi đã bao lâu rồi? Lễ mừng năm mới không muốn về nhà chút sao?”

Về nhà? Đương nhiên muốn! Ánh mắt Thế An bỗng nhiên sáng ngời, thiếu chút nữa liền gấp không thể chờ mà thốt ra, nhưng cậu lập tức nghĩ đến mình đã kí hợp đồng, ánh mắt lại ảm đạm xuống, cố cười nói: “Tôi mới đi làm công, không vội mà trở về, hơn nữa, tôi đi rồi, ngài Nhan làm sao bây giờ?”

”Cậu không cần cho là tôi rất vô dụng, ít nhất tự gánh vác cuộc sống vẫn là có thể, như vậy đi, ví dụ như Bác Tôn trước kia, hàng năm bác đều có mười lăm ngày nghỉ để đi thăm người thân, tiền đi lại do tôi trả, nếu cậu nguyện ý về nhà vào lễ mừng năm mới, ngày mai phải đi đặt vé xe lửa đi, đặt muộn không để mua đâu.”

Thế An cắn cắn môi dưới, dùng sức lắc đầu: “Không cần, ngài Nhan, tôi không trở về nhà vào lễ mừng năm mới đâu, tôi sẽ ở trong này cùng ngài.”

“Đứa nhỏ ngốc này, theo tôi làm gì, vào lễ mừng năm mới tôi sẽ về nhà, cậu vẫn là trở về cùng ba mẹ đi, có phải là vì chưa làm đủ một tháng không được nhận lương nên không dám trở về hay không? Tôi có thể cho người ứng trước.”

“Không không không... Không cần, ngài Nhan, không phải vấn đề về tiền, tôi thực không trở về nhà vào lễ mừng năm mới. Đây... Nếu ngài trở về nhà, tôi ở một mình trong nhà cũng không sao, vừa lúc cũng có thể quét tước phòng ở một chút, còn có thiết nhiều việc phải làm.”

Nhan Minh Húc không nói chuyện, yên lặng gấp miếng cá làm với măng, chậm rãi nhấm nuốt, Thế An nói lời nói dối, tự giác có chút sợ hãi, không nói tiếng nào cúi đầu ăn cơm, một chút thanh âm cũng không dám phát ra.

“Được rồi.” Nhan Minh Húc để đũa xuống, rót cục lại bày ra nụ cười, làm cho cậu thấy an lòng, “Cậu thật nhiều biện pháp, tùy cậu vậy.”

Thế An thở phào một hơi, nhìn anh đứng lên đi lên lầu, cậu cuống quýt hỏi: “Ngài Nhan ngài muốn đi tản bộ sao?”

“Phải, có chuyện gì không?” Nhan Minh Húc dừng lại hỏi.

“Mấy ngày nay trong khu có nhiều xe ra vào, bác Tôn lo lắng, muốn tôi đi theo phía sau ngài, sợ ngài xảy ra chuyện gì, tôi... Tôi cảm thấy vẫn là nói một tiếng với ngài có vẻ tốt hơn, tôi sợ... sợ ngài sẽ hiểu lầm tôi làm

chuyện xấu.” Thế An nhớ tới sắc mặt của bác Tôn khi dặn dò cậu đi theo lặng lẽ, nhất định đừng để cậu ấy cảm thấy , cậu vẫn là cảm thấy Nhan Minh Húc không có lí nào không biết, anh hẳn tuệ sâu sắc như vậy, có thể phát hiện động tĩnh chung quanh hơn rất nhiều người bình thường, chính mình vẫn là không cần gặt anh thì tốt hơn.

“À... Bác Tôn.” Nhan Minh Húc bật cười, “Lúc bác mới vừa được đưa đến, tôi đi ra ngoài tản bộ, bác liền cố chấp theo ở phía sau, còn tưởng rằng tôi không biết, xem ra bác lại muốn đem chiêu này truyền cho cậu đi?”

Khóe môi anh sung sướng cong lên: “Tiểu An, vậy cùng đi với tôi đi, phong cảnh ở bên cạnh không tồi.”

“A, được.” Thế An có chút kinh ngạc, anh làm thế nào mà biết cảnh sắc ở gần đây không tồi, anh thấy được sao?

Mặc áo khoác, Thế An chạy vội tới cửa, Nhan Minh Húc đã đứng ở nơi đó chờ cậu, áo khoác mỏng màu đen, áo sơ mi màu xám đậm, quần tây màu đen, anh đang cúi đầu, chuyên chú xem dưới chân, trong lòng tai đang đeo tai nghe điện thoại màu trắng.

“Ngài Nhan, chúng ta đi thôi.” Thế An thở hồng hộc nói, theo bản năng đưa tay đỡ lấy cánh tay Nhan Minh Húc, lại bị anh nhẹ nhàng bỏ ra, mỉm cười nói: “Tiểu An cậu phải làm gãy của tôi sao? Tôi cũng không có già như vậy.”

“Cũng không phải... Không phải... Tôi...” Thế An thấy nụ cười của anh, tâm liền nhảy mạnh lên, nói cũng nói không được đầy đủ.

“Ha ha, nói giỡn với cậu thôi, tôi biết lại là bác Tôn dặn dò cậu đúng không?” Nhan Minh Húc xoay người đẩy cửa, “Bọn họ nha, luôn biến tôi trở thành kẻ yếu, kỳ thật, tôi không kém hơn bất luận kẻ nào.”

Thế An không nói chuyện, cúi đầu đi theo phía sau anh, chân Nhan Minh Húc rất dài, bước chân không nhanh không chậm, thản nhiên tự đắc đi tới, cậu cũng dựa theo này tốc độ theo ở phía sau, khu vực này có niên đại lâu rồi, cây cối đều mọc rất cao, thấp thoáng là những tòa biệt thự trùng trùng, mỗi nhà đều hắt ra ánh đèn ấm áp, những dây leo trên tường không phải là những cành cây xanh tốt như mùa hè mà là bụi nâu của rỉ sắt bình thường, ánh đèn chiếu vào lộ ra tư vị xơ xác tiêu điều.

Đại khái là thời tiết lạnh, trong khu vực này không có bao nhiêu người đi đường, xe về lúc chiều muộn lâu lâu lại chạy qua, còi xe thấp thoáng, lái vào sân nhà, Thế An không khỏi nhớ tới lúc còn rất nhỏ, dường như cậu cũng từng cùng cha mẹ ở qua khu như vậy, mỗi ngày ăn cơm chiều xong cậu đều chạy tới cửa chờ cha tan tầm, chờ ông mang những món đồ chơi cùng đồ ăn vặt cho mình, khi đó cha đi xã giao còn chưa nhiều, trong một tháng cũng chỉ có đi hai ba lần.

Sau đó... chuyển nhà, nhà càng lúc càng lớn, bốn tầng, trang hoàng sang trọng, dường như là khu nhà cấp cao giống như một trang viên nhỏ (trang viên là chỉ nhà villa có thêm vườn rộng như công viên nhỏ O_O giàu kinh >”

6. Chương 5

Tết âm lịch, ngày lễ mà người Trung Quốc coi trọng nhất, rất nhanh đã đến, thời tiết vẫn âm u, giống như sắp có tuyết rơi, công việc của Thế An cũng nhiều không ít, tuy rằng Nhan Minh Húc nói lại lần nữa là trong nhà không có vị khách nào đến, hiện tại vật dụng dư thừa không cần phải mua thêm đồ dự trữ, trong nhà tổng cộng chỉ có hai người hết thấy đề được giản lược, cậu vẫn dựa theo dặn dò bác Tôn, mua hết vật phẩm cần dùng cho lễ mừng năm mới, thậm chí bao gồm cả hạt dưa, kẹo đậu phộng và vân vân.

Đến ngày trước khi hết năm, Nhan Minh Húc nhận điện thoại, là Nhan Minh Duệ gọi tới, hai người nói chuyện khoảng nửa giờ, Thế An vẫn đứng thẳng cái lỗ tai, kính hải lớn mật chờ đợi tin tức không biết là xấu hay tốt, kết quả Nhan Minh Húc đặt điện thoại xuống nói cho cậu biết: “Năm nay tôi không quay về nhà đón năm mới.”

“A!” Thế An còn chưa kịp thở phào, một câu sau lại làm cho trái tim cậu nảy bật lên, “Minh Duệ nói phải nói mấy câu với cậu.”

Nơm nớp lo sợ tiếp nhận microphone, Thế An nhẹ giọng trả lời: “Ngài Nhan, là tôi...”

Dường như ngoài ý muốn, Nhan Minh Húc cũng không nói thêm gì, chỉ đơn giản dặn dò vài câu, sau đó liền cúp điện thoại, Thế An quả thực không thể tin được vận khí mình tốt, âm thầm hứa nguyện nhất định phải đi mua pháo trừ tà.

Hôm nay là đêm trừ tịch, trời cực tuyết rơi, buổi trưa rải rác trong khu vang lên tiếng pháo, Thế An một bên ở trong bếp chuẩn bị cơm tất niên, một bên nhìn bong tuyết từ không trung xối rơi xuống, rất nhanh liền nhiễm trắng mảng đất lớn, thỉnh thoảng vang lên tiếng còi xe, có lẽ là mọi người vội vã trở về đoàn tụ cùng người nhà chẳng?

Không biết cha và mẹ đêm nay sẽ làm gì... Trong nhà không có điện thoại, cậu cũng không dám xin phép trở về nhìn họ một lúc, hơn nữa, nhìn được rồi thì có ích lợi gì đâu? Hiện tại cậu làm việc còn chưa đầy một tháng, tiền lương cũng chưa lấy được, chẳng lẽ tay không trở về ôm đầu khóc rống cùng mẹ sao? Không, làm một người đàn ông, cậu có thể làm chính là làm thật tốt công việc của mình, sau đó dùng tiền mình kiếm được giúp cha mẹ có một cuộc sống thoải mái hơn.

Còn bảy ngày... là tròn một tháng, khấu trừ năm trăm đồng lúc đầu Nhan Minh Húc cho cậu mua đồ, cậu còn hai ngàn năm trăm đồng có thể đưa cho cha mẹ, không biết có thể dùng vào việc gì? Cha luôn la hét phải Đông Sơn tái khởi việc kinh doanh một lần nữa, cậu lại không thể giúp ông làm được gì, mẹ có thể mua một ít ăn ngon bồi bổ thân thể, tuổi bà cũng lớn, sóng gió lần này thật sự khiến bà chịu sức ép không nhỏ, chỉ hy vọng có thể càng ngày càng tốt...

“Tiểu An?” Thanh âm Nhan Minh Húc ở bên ngoài vang lên, cậu vội vàng đóng nắp ***g hấp, lau hai tay lên quần áo, chạy ra: “Ngài Nhan? Thực xin lỗi tôi không nghe thấy, ngài muốn thêm nước trà sao?”

Không xong, mới vừa rồi chính mình còn thề phải làm một quản gia tốt, thế nhưng cuối cùng lại thất thần không nghe thấy tiếng chuông gọi cậu, thật sự là rất mất mặt!

Nhan Minh Húc mặc bên trong quần áo hàng ngày thoải mái, mỉm cười đứng ở trên hành lang: “Không, tôi không rung chuông, xuống dưới chính là nhìn xem, tuyết rơi phải không?”

“A... Phải a! Ngài Nhan làm sao ngài biết!?” Thế An ngạc nhiên nói, cậu biết trời mưa sẽ có âm thanh, Nhan Minh Húc nghe thấy không ngạc nhiên, chính là tuyết rơi một chút âm thanh cũng không có a!

“Ha ha, bí mật.” Nhan Minh Húc mỉm cười nói, “Tôi đi vào trong vườn một lát, tuyết rơi vào lễ mừng năm mới là dấu hiệu tốt nha.”

Thế An vội vàng chạy đến giá áo lấy áo khoác của anh, mở cửa thông ra sau vườn, không quên đưa tay dìu anh: “Ngài Nhan, lúc ngài bước xuống bậc thềm cẩn thận một chút... Ai nha!”

Cậu lo dặn dò Nhan Minh Húc, không phát hiện dưới chân có một khối băng mỏng, thân mình nghiêng sang một bên, suýt nữa trượt chân, may mắn Nhan Minh Húc nhanh nhẹn đưa tay bắt được cánh tay cậu, một bàn tay thực nhẹ nhàng kéo cậu lên: “Tiểu An, cẩn thận một chút.”

Về mặt đồ bưng đựng vững thân mình, tim Thế An lại nhảy loạn lên, cậu thở hổn hển, lắc đầu: “Không... Tôi không sao, Ngài Nhan.”

Nhan Minh Húc buông tay, cười sờ đầu cậu: “Cậu đi vào trước đi, tuyết rơi sẽ không thể đi tản bộ, tôi chỉ đi hít thở không khí.”

Tim Thế An đập nhanh chưa bình phục lại, khúm núm vào bếp tiếp tục chuẩn bị cơm chiều hôm nay, trên cánh tay, chỗ bị Nhan Minh Húc nắm có loại cảm giác khác thường, đau... đau đớn mang theo ấm áp ngọt ngào, cậu cuộn tay áo lên nhìn, nhưng không có bất cứ dấu vết gì.

Ấm áp như vậy cùng đau đớn, đều là tồn tại sâu trong lòng mình sao?

Thế An nghĩ như vậy, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ, anh mặc áo khoác màu đen, bó quanh dáng người cao lớn khỏe mạnh, vai rộng chân dài, anh tạo cho người có cảm giác an tâm khác thường, vùi giữa đầu, bông tuyết bay xuống đậu trên cái mũi cao thẳng của anh, trên đôi môi hoàn mỹ, khóe môi vẫn như thói khê cong lên, mang theo ý cười sung sướng.

Nếu anh không có mất đi thị lực... Vậy anh hẳn là giống như Nhan Minh Huệ, là tổng tài công ty Nhan gia? Hô mưa gọi gió, bày mưu tính kế.

Hoặc là, anh sẽ tình nguyện buông tha cho thân phận của mình, làm một người đàn ông bình thường của gia đình, đổi lấy bằng hai mắt?

Thế An không khỏi hỏi mình, nếu ngược lại là chính mình, hiện tại có một cơ hội, phải dùng đôi mắt của mình để đổi lấy cuộc sống phú quý, cậu sẽ đổi không?

Không biết... Suy nghĩ nửa ngày, Thế An thành thực tự nói với mình: cậu không có cách lựa chọn.

Sắc trời bắt đầu tối, bông tuyết càng rơi nhiều hơn, Thế An bận rộn làm xong công việc, lúc chạy ra ngoài xem xét, cậu phát hiện Nhan Minh Húc chạy tới gần hàng rào gần đường, nhìn phương xa, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, cậu chạy vội tới, khẩn trương hỏi: “Ngài Nhan? Làm sao vậy? Trở về đi, lập tức liền ăn cơm.”

“Tiểu An.” Nhan Minh Húc nghiêng tai nghe, nghi hoặc hỏi, “Cậu có nghe thấy âm thanh gì không?”

” Âm thanh? Không có nha!”

Nhan Minh Húc không nói gì, đi vào bước về bên trái, chuẩn xác tìm được cửa sau, đẩy ra, đi ra ngoài, Thế An theo sát ở phía sau, một mặt hết nhìn đông tới nhìn tây một mặt bất an hỏi: “Vậy ngài nghe được âm thanh gì?”

“Tôi không thể xác định, hẳn là ở hướng này.” Nhan Minh Húc đi nhanh đi về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại chăm chú nghe, Thế An cũng đi theo anh, rẽ vào một khúc cua, cậu chợt nghe thấy tiếng khóc mỏng manh yếu ớt thê thảm, không cần Nhan Minh Húc nhắc nhở, cậu chạy vội về hướng phát ra âm thanh, thì ra là một con chó con ở bên cạnh thùng rác, nửa người bị chôn vùi trong tuyết, nó đang ra sức giãy dụa muốn thoát ra ngoài, con mắt đen lúng liếng vừa nhìn thấy cậu liền nức nở kêu lớn hơn.

“Ai nha, con chó nhỏ!” Thế An lao tới ôm lấy thân thể mềm mại của con chó nhỏ vào trong ngực, nhóc con này bị đông lạnh rồi, liên tục chui vào trong lòng cậu, cậu quay đầu lớn tiếng báo cáo với Nhan Minh Húc: “Là một con chó nhỏ, rất nhỏ nha, còn giống như chưa cai sữa.”

Nhan Minh Húc đi tới, bàn tay to sờ soạng vào trong lòng ngực của cậu, con chó nhỏ nâng lên cái mũi ướt sũng dùng sức ngửi, tiếp tục nức nở.

Vỗ đầu con chó nhỏ, Nhan Minh Húc suy nghĩ trong chốc lát: “Từ khu này theo hướng đông đi hơn năm trăm thước có một bệnh viện thú cưng, cũng thu dưỡng chó đi lạc, có điều hiện tại chắc đã đóng cửa.”

Thế An ngăn người: “Ngài Nhan, chúng ta không thể nuôi nó sao?”

Khi cậu thấy con chó nhỏ trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là bản năng phải lưu lại nuôi, nhỏ như vậy, đáng thương như vậy, đêm ba mươi tuyết đổ lớn như vậy, nó lại cô đơn bị vứt ở bên ngoài, xem nó vừa lạnh vừa đói vừa sợ hãi, thật muốn cho nó một cái tổ ấm áp giúp nó không còn run cầm cập như vậy nữa.

Nhan gia... Không đến mức không nuôi nổi một con chó nhỏ chứ? Chính là theo ý tứ của Nhan Minh Húc hình như là không muốn nuôi, tại sao có thể như vậy? Đây không giống như là chuyện anh sẽ làm nha.

“Đây chỉ là con chó còn nhỏ, nếu chúng ta mặc kệ nó, nó sẽ chết! Không có cái gì ăn, cũng không có mẹ chăm sóc nó, nó khó có thể sống được!” Thế An sốt ruột, nói năng có chút lộn xộn, Nhan Minh Húc hiển nhiên đã nhận ra, trấn an nói: “Chúng ta đương nhiên có thể bắt nó mang về trước, chờ bệnh viện thú cưng mở cửa thì anmng nó qua.”

“Thật sự... Không thể nuôi nó sao?” Thanh âm thấp Thế An xuống, ôm chặt con chó nhỏ trong lòng, nhóc con này đang phát run, vươn đầu lưỡi hồng nhạt ngán ngùng liếm tay cậu, đói bụng lắm đây... Đừng lo, mày sẽ không đói chết đâu, Nhan Minh Húc nói có thể mang mày trở về, ít nhất để tao chăm sóc cho mày... ngày nào đó sẽ phải bỏ mày đi, thực xin lỗi, tao rất muốn nuôi mày, nhưng lời tao nói không tác dụng nha, tao chỉ là một quần gia mà thôi.

“Cậu muốn nuôi nó sao?” Nhan Minh Húc hỏi.

Thế An lập tức gạt đầu: “Phải! Thực đáng yêu, vàng vàng, ngài xem, còn biết liếm người...” Nói đến một nửa cậu mới nhớ tới Nhan Minh Húc căn bản không nhìn thấy, mau chóng đổi cách nói, “Thoạt nhìn thực thông minh, màu lông cũng tốt lắm... Á...”

Muốn chết, mày đang nói cái gì thế, những điều này phải dùng mắt để nhìn, đối với Nhan Minh Húc có ích lợi gì.

Cậu đang ở vất hết óc nghĩ lý do, Nhan Minh Húc đã thoải mái đồng ý: “Nếu như vậy thì nuôi nó đi, nhưng là nếu cậu muốn tốt, nuôi thú cưng không phải chỉ là hứng thú nhất thời, cậu không thể bởi vì ham chơi liền giữ lại nó, sau lại không chịu trách nhiệm, ngại nó phiền toái, như vậy không tốt, vì lý do đó mà tạo thành rất nhiều chó lạc.”

“Sẽ không!” Thế An nghe được tin tức tốt, thanh âm tràn đầy vui sướng, “Tôi nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt! Tuyệt đối sẽ không nửa đường buông tha cho nó! Ngài Nhan ngài yên tâm, mọi vấn đề về nó tôi sẽ tự mình giải quyết!”

Cúi đầu bắt gặp đôi mắt đen vô tội của con chó nhỏ, Thế An ở trong lòng trộm nói: dù sao tao cũng phải ở trong này làm mười năm, thời gian mười năm này tao sẽ nuôi mày, nhóc con ạ.

“Chúng ta trở về đi.” Nhan Minh Húc mỉm cười tự nói một câu, “Quả nhiên cậu vẫn là có chút cô đơn, hy vọng có bạn sao?”

Thế An đỏ mặt, lắp bắp nói: “Không... Không phải, ngài Nhan, tôi không có... Không có cảm thấy cô đơn, tôi chính là cảm thấy nó rất đáng thương.”

“Ha ha, được rồi, tôi biết tôi là người rất nhảm chán, cậu lại không giống bác Tôn, người trẻ tuổi luôn hiếu động, có con chó nhỏ cho cậu làm bạn cũng tốt.” Nhan Minh Húc cởi áo khoác khoác lên người cậu, “Lại không có mặc áo khoác liền chạy đến phải không?”

Thế An đã không còn thấy ngạc nhiên vì sao Nhan Minh Húc có thể cảm giác được cậu không mặc áo khoác, thuận theo khoác áo khoác anh, ôm con chó nhỏ, đạp tuyết đi phía sau anh trở về, trước mặt là dáng hình cao lớn đáng tin cậy của người đàn ông, áo khoác trên người mang theo độ ấm thân thể của Nhan Minh Húc làm cho thân thể cậu bị gió lạnh thổi cứng còng nhanh chóng ấm lại, thân thể mang theo một loại thống khổ bén nhọt mà ngọt ngào...

Sau khi trở về, Thế An vội vàng mang cho chó nhỏ sữa nóng, chuẩn bị khăn cũ quấn quanh người nó, chờ cho nhóc con ăn uống no đủ bắt đầu buồn ngủ nằm vào ổ chó trên sàn nhà ở trong phòng của cậu xong đã là tám rưỡi tối, lúc này cậu mới nhớ còn chưa chuẩn bị cơm tất niên, chính mình đói bụng cũng không sao, chính là mỗi ngày Nhan Minh Húc đều phải ăn ba bữa cố định nha!

Luống cuống tay chân mà đem đồ ăn đã chuẩn bị tốt bụng lên bàn, còn thiếu chút nữa làm đổ vài thứ, Thế An đỏ mặt đi mời Nhan Minh Húc, cúi đầu giải thích: “Thực xin lỗi, ngài Nhan, cơm chiều đã muộn...”

“Sao vẫn không thay đổi vậy, đừng động chút là lại xin lỗi như thế, vừa rồi tôi không có trách cậu, nhóc con kia đã ngủ chưa?”

“Rồi! Nó uống xong hai bao sữa, tôi không dám cho nó đi tắm, chỉ dùng khăn mặt lau qua, hiện tại đã ngủ, tôi đặt nó ở bên cạnh lò sưởi, sẽ không bị đông lạnh.” Thế An bởi vì con chó nhỏ mà hoạt bát không ít, nói cũng nhiều hơn, bước chân nhanh nhẹn đi ở phía trước anh, “Ngài Nhan đặt cho nó một cái tên được không?”

“Cậu tự đặt đi, trong đầu tôi đầy những con số, không nghĩ ra cái tên gì hay.” Nhan Minh Húc mỉm cười nói.

“Vậy tôi sẽ từ từ nghĩ. Cơm tất niên hôm nay tôi chuẩn bị tám món ăn, hai món canh, còn có cơm bát bảo (xôi ngọt thập cẩm: thức ăn ngọt gồm gạo nếp, hạt sen, long nhãn và 1 số nhân hoa quả khô như: nho khô v.v... trộn lẫn rồi đồ chín)... A, như vậy gọi là Bát Bảo Phạn thế nào? Thực may mắn nha.” Thế An vừa nói, một bên thè lưỡi, mình hơn nửa năm nay cũng không có chuyện nào vui vẻ, cho nên nhất định được một con chó nhỏ liền mừng rỡ đến choáng váng vậy sao? Giống như là đã uống rượu vậy, bắt đầu lung lay không rõ ràng rồi.

Nhan Minh Húc buồn bã nở nụ cười nói: "Bát Bảo Phạn? Cũng tốt, như cậu nói, may mắn."

Thế An ngưỡng chừng sờ đầu, vốn là cậu chỉ đùa một chút, nhưng bị Nhan Minh Húc nói như thế, cậu quyết định lấy tên này! Anh cũng đồng ý nha!

"Còn có rượu?" Nhan Minh Húc đột nhiên hỏi.

"Phải! Bác Tôn nói, cái bình rượu nhỏ kia là chuẩn bị riêng vì năm mới, tôi dùng nước nóng hâm lại, lập tức là có thể uống." Thế An kéo ghế dựa ra để anh ngồi xuống, cậu chạy qua căn thận bưng bầu rượu trắng rót cho anh, "Bác ấy còn nói không thể uống nhiều, chỉ có thể uống một bình."

"Ha ha, muốn uống nhiều cũng không có, đây là rượu dương mai do chính bác Tôn tự mình ủ, sang năm sẽ không được uống nữa."

Thế An dừng tay, vội vàng nói: "Ngài Nhan, ngài có biết ủ như thế nào không? Sang năm tôi sẽ làm, tôi cũng có thể học!"

"Tiểu An, này... Ai, Tiểu An, cậu ngồi xuống." Nhan Minh Húc chỉ chỉ cái ghế dựa bên người, "Tôi đã nói với cậu, bác Tôn là bác Tôn, cậu là cậu, cậu không cần nhất định phải học theo bác, hiện tại cậu là người trong nhà, muốn làm việc gì cậu có thể dựa tùy theo ý cậu mà làm, vì sai nhất định phải chiếu theo quy củ mà làm? Tôi cũng không yêu cầu hàng năm nhất định phải uống rượu dương mai có phải hay không?"

Thế An bất an nhìn anh, nói ấp a ấp úng: "Tôi sợ... Tôi làm không tốt..."

"Đứa ngốc, cậu làm rất khá." Bàn tay to của Nhan Minh Húc lại sờ lên đầu cậu, động tác rất nhẹ nhàng, "Có quần gia như cậu là phúc khí của tôi, cậu rất tốt, thật sự, Tiểu An."

Thế An cắn môi, được anh khen cậu biến thành có chút không biết làm sao, mặt cậu chậm rãi hồng lên, hồng đến nóng lên, cậu hạ tầm mắt, ngón tay đùa nghịch chiếc đĩa trên bàn, lòng đang một tiếng một tiếng kêu lên, toàn bộ thân thể đã có chút cảm giác như nhũn ra... Tựa như uống rượu...

Nhất định là ngửi được mùi rượu, cho nên mới như vậy... Cậu nghĩ như vậy.

Loại cảm giác này, trước nay chưa từng cảm thấy, là cái gì? Cậu không biết, cũng không muốn biết, duy nhất cậu biết đến chính là, cậu thực thích cảm giác hiện tại, cậu thích... ở cùng một chỗ với Nhan Minh Húc... mottj mình cùng anh...

"Nào, cụng ly, năm mới vui vẻ." Nhan Minh Húc giơ chén rượu lên, Thế An cuống quýt giơ lên cái chén không của mình, nhẹ nhàng cụng li với anh.

"Năm mới vui vẻ." Cậu thấp giọng nói, theo bản năng làm động tác nâng chén đến bên miệng giống Nhan Minh Húc, ánh mắt tham lam nhìn khuôn mặt Nhan Minh Húc, một chút cũng không phát hiện kỳ thật cái chén của cậu trống không.

Đây là tết âm lịch đầu tiên, về sau, tôi sẽ còn cùng anh trải qua chín lần tết âm lịch như vậy...

Tôi sẽ dùng mười năm đẹp nhất của cuộc đời tôi, đến làm bạn với anh...

Chúng ta, cùng nhau vượt qua... Mười năm...

"Chúc mừng phát tài, cầm lấy tiền lì xì!" Sáng sớm đã tiếng pháo ồn ào ở bên ngoài đánh thức, Thế An buồn ngủ đứng lên, Bát Bảo Phạn sớm đã tỉnh, phe phẩy cái đuôi ở bên giường xoay quanh, cặp mắt đen đen nhìn cậu chằm chằm, ư ư đòi ăn, Thế An lắc lắc đầu, thuận tay bật radio bác Tôn để lại, một bên nghe ca khúc chúc tết dài đang phát một bên vọt vào phòng tắm đi rửa mặt, không quên sờ đầu Bát Bảo Phạn: "Sao còn có thể ăn nha! Ban đêm không phải đã cho mày ăn rồi sao?"

Đánh răng rửa mặt, đi vào bếp, trước cho Bát Bảo Phạn uống sữa nóng, sau đó lấy thịt trộn nhân đậu xanh làm ngày hôm qua chuẩn bị làm bánh trôi làm bữa sáng, chó nhỏ uống no sữa dùng bốn chân ngắn ngủn còn chưa rắn chắc nghiêng ngã lão đảo chạy tới chạy lui ở bên chân cậu, bỗng nhiên ngừng đầu, nghe nghe, vui vẻ chạy ra ngoài hành lang.

Thế An không có thời gian đi chú ý nó làm cái gì, ngâm nga vo tròn mười hai cái bánh trôi, tám cái cho Nhan Minh Húc, bốn cái cho mình, bật lửa đun nước, sau đó nhắc điện thoại nội bộ nổi đến phòng ngủ của Nhan Minh Húc, nói cho anh đồ ăn đã chuẩn bị xong.

Một năm mới bắt đầu, vạn vật đổi mới, sum vầy đoàn tụ, vận may như ý, mà vận may đối với cậu mà nói chính là vừa ở một bên trông nồi một bên nhìn bánh trôi trắng trắng mập mập nổi bập bênh, tâm tình khoái trá chờ ăn cơm.

Trước kia trải qua tết âm lịch nhà, đầu bếp luôn theo yêu cầu của mẹ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, bữa sáng cũng không ngoại lệ, mẹ nói như vậy mới khí phái, nhưng mà bà suốt đêm đánh bài, khi đó buổi sáng vốn không ăn uống, cha hoặc là say rượu chưa tỉnh, hoặc là sáng sớm đã ra ngoài xã giao, trong nhà chỉ còn lại cậu đối mặt với cái bàn đầy nem rán, bánh chèo, canh tổ yến và vân vân, nhìn là phát ngán.

Giống như vậy, ăn vô cùng đơn giản, trải qua một năm không phải rất tốt hay sao? Năm nay mẹ không có cơ hội đi đánh bài, bà có thể cũng ở nhà ăn bánh trôi hay không? Có thể đi, từ sau khi cha gặp chuyện không may mẹ liên tục ngày càng mê tín, làm gì cũng dựa vào điềm tốt, ngày đầu tiên của năm mới nhất định phải ăn.

Ai sẽ làm bọn họ ăn đây? Bọn họ sẽ không làm, nhất định là đi mua đồ đông lạnh đi... Nếu như mình ở nhà thì tốt rồi, có thể cho cha mẹ ăn bánh trôi mình tự tay làm...

Mang theo một chút thương cảm, cậu múc bánh trôi ra, hai cái bát một lớn một nhỏ bưng lên bàn ăn cơm, Nhan Minh Húc từ lầu hai đi xuống vào nhà ăn, mỉm cười chào hỏi cậu: “Tiểu An, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới, ngài Nhan.”

“Tôi chuẩn bị tiền lì xì cho cậu...A...” Nhan Minh Húc bỗng nhiên dừng bước, Thế An có chút kỳ quái nhìn anh, mặc dù mình có thể được tiền lì xì cậu có chút mừng rỡ, nhưng là vì sao biểu tình trên mặt anh lại kỳ quái như vậy?

Qua vài giây đồng hồ, Nhan Minh Húc chậm rãi nói: “Tiểu An, cậu giúp ta nhìn xem dưới lòng bàn chân, có phải giẫm lên cái gì hay không?”

“A!” Thế An thét chói tai, cậu thấy Bát Bảo Phạn lén lén lút lút chạy tới bên chân Nhan Minh Húc ngồi, cậu lập tức hiểu được tên nhóc này đã gây ra họa gì, lúng túng muốn nói mà không nói nên lời, cậu lao đến nó liền chạy ra ngoài, chạy vào trong phòng mình rồi cậu lại chạy như nhanh trở về, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ngài Nhan! Thực xin lỗi... Tôi lau sạch cho ngài, không... tôi đi lấy cho ngài đôi giày khác...”

Sau khi thu dọn sạch sẽ xong mọi thứ, bánh trôi trên bàn cơm đều đã lạnh, Thế An trộm nhìn sắc mặt của Nhan Minh Húc, anh sẽ không tức giận chứ, ngày đầu tiên của năm mới liền giẫm phải cứt chó, không có lập tức phát giận đã là không tệ rồi.

“Tiểu An?”

“Vâng!” Cậu cả người căng thẳng, nhìn anh không chuyển mắt, sợ câu tiếp theo của Nhan Minh Húc chính là vứt con chó đi cho tôi!

“Con chó nhỏ không thể bị nhốt ở trong phòng, như vậy rất đáng thương, cậu thả nó ra.” Nhan Minh Húc bình tĩnh ăn bánh trôi, nhìn không ra dáng vẻ đang phẫn nộ.

“A?” Thế An không rõ cần thừa, sau đó vĩnh tai nghe, ngoài bếp từ phòng của cậu truyền đến tiếng chó nhỏ kêu ô ô, cùng với tiếng cào cửa mỏng manh.

Cậu chần chờ nhìn Nhan Minh Húc, không ngoài dự liệu cậu nhìn thấy nụ cười ôn nhu của anh: “Cậu cho là tôi tức giận?”

“... Thực xin lỗi, ngài Nhan.”

“Chó nhỏ là phải dạy, nó còn nhỏ như vậy, biết cái gì, ở trong lòng cậu, tôi là người chỉ vì chuyện như vậy liền giận chó đánh mèo sao?” Nhan Minh Húc nói làm cho Thế An đỏ mặt, dùng sức lắc đầu: “Tôi không có!”

“Không có là tốt rồi, nhanh ăn đi, đều lạnh cả rồi, nếu quyết định phải nuôi, dạy nó quy củ cũng là trách nhiệm của cậu nha, đúng rồi, tuy rằng cửa hàng thú cưng không mở cửa, siêu thị hẳn là có bán thức ăn cho chó, cậu vất vả một chút, đi một chuyến đi. Tiền cứ rút ra từ thẻ.”

Đúng rồi, nuôi một con chó, không phải cho nó uống sữa, mặc quần áo ngủ trên mặt đất là có thể, Thế An nhíu mày nghĩ, phải mua rất nhiều đồ vật này nọ, nước khử mùi hôi, sữa tắm, thức ăn cho chó, gậy nhựa, đồ chơi cho chó... Nhớ trước kia mẹ từng nuôi một con thú cưng may mắn, mua một đồng đồ về, kết quả chơi được nửa năm lại mất hứng, đem cho cho bảo mẫu mang về nhà.

Ngày hôm qua bản thân thật sự chính là nhất thời xúc động, Nhan Minh Húc thế mà cái gì cũng đều nghĩ tới, cậu không khỏi có chút xấu hổ.

“Có phải tiền không đủ hay không?” Nhan Minh Húc không nghe thấy câu trả lời của cậu, quan tâm hỏi, “Là tôi sơ sót, lẽ mừng năm mới nhất định mua rất nhiều đồ, so với bình thường tiêu phí hơn rất nhiều đúng hay không?”

“A, không có! Còn tiền mà!” Thông thường chi tiêu là trực tiếp mỗi tháng rút từ thẻ ra, năm nghìn đồng, dùng để chi cho đồ dùng hàng ngày cùng đồ ăn, đối với mức độ cuộc sống trước mắt mà nói, đã là dư dả, hiển nhiên lấy tài sản Nhan Minh Duệ mà nói, số lượng này có chút keo kiệt, nhưng mà Nhan Minh Húc vẫn luôn ở nhà, anh có cần dùng tiền đâu?

Phải nha, nhiều tiền hơn nữa thì có ích lợi gì chứ? Mua TV LCD màn ảnh siêu lớn sao? Anh không nhìn thấy. Mua xe thể thao phong cách sao? Anh không thể lái. Đi du lịch sao? Phong cảnh có ý nghĩa với anh đâu?

Nhan Minh Húc đương nhiên sẽ không biết suy nghĩ trong đầu của Thế An, gật gật đầu nói: “Thiếu tiền liền nói với tôi một tiếng.”

“Vâng, lập tức lấy ra mười lăm hào, tôi sẽ báo cáo sổ sách với ngài!” Thế An nhai hai ba cái liền nuốt bánh trôi, đứng lên thu dọn bát đĩa, vui vẻ nói: “Lẽ mừng năm mới nên ăn ngọt, tôi sẽ không làm bánh ngọt, buổi chiều làm đề lap mê tô (cái này là bó tay nà) cho ngài được không?”

Nhan Minh Húc mỉm cười gật đầu, chờ tiếng bước chân vui sướng của cậu thiếu niên đi xa, anh thấp giọng lặp lại một câu: “Đề lap mê tô, mùi vị của thiên đường nha...”

Ý cười của anh càng thêm sâu sắc, ôn nhu tựa như bông tuyết bay xuống trước cửa sổ.

Bát Bảo Phạn sau khi ăn no, thể hiện lực phá hoại kinh người của một con chó con chưa được huấn luyện, thời gian bảy ngày tết âm lịch ngắn ngủn, giấy bị cắn phá hỏng, khăn mặt, quần áo cũng có thể xếp thành một toà núi nhỏ, có một lần thừa dịp Thế An đưa trà nó còn trộm tiến vào phòng đọc sách, cắn nát một quyển sách chữ nổi thật dày.

Thế An bị biến thành sứt đầu mẻ trán, tuy rằng biết Nhan Minh Húc sẽ không tức giận, nhưng Bát Bảo Phạn nghịch như vậy nữa cậu cũng chịu không nổi, thế nhưng con chó nhỏ thoát nhìn thông minh, ngay cả đi tiểu nơi ở cố định cũng không học được, cậu nghĩ hết các loại biện pháp, nhưng mà nó vẫn không thêm quan tâm, sau khi gặp rắc rối cũng không chạy trốn, nghiêng đầu nháy đôi mắt đen lúng liếng, ngốc ngốc nhảy lên lấy lòng cậu, cậu đánh mạnh vài cái, con chó nhỏ một không phản kháng hai không né tránh, chính là thấp giọng nức nở, ngoan ngoãn vờn người ra chịu đánh.

“Mày đừng có gây họa nữa.” Cậu mới vừa thu dọn xong uest vật ở cửa đại sảnh, lo lắng nắm chân trước của chó nhỏ, đối diện với nó, “Phải ngoan ngoãn, bằng không bọn tao sẽ không nuôi mày nữa... Nhan Minh Húc sẽ tức giận, mày đã cắn hỏng vài đôi giày của người ta... Đều là hàng hiệu đó! Đem mày bán đi cũng bồi thường không nổi đâu.”

Nhan Minh Húc không biết khi nào đã đứng ở phía sau cậu, nghe vậy nở nụ cười: “Tôi xấu xa như vậy sao? Cậu lấy tôi đến hù dọa chó nhỏ?” Thế An vội vàng đứng dậy, lúng túng đỏ mặt, liên tục xoa tay: “Không phải... Tôi... Tôi thuận miệng nói thế. Ngài Nhan ngài cần cái gì?”

“À, hệ thống giọng nói trong máy tính của tôi không biết sao lại hỏng, cậu gọi giúp tôi người đến sửa.” Nhan Minh Húc cảm giác động tác dụi dụi người của chó nhỏ bên chân mình, cười hỏi: “Nuôi vài ngày, còn không biết là giống gì, Tiểu An, cậu biết không?”

“Vẫn...” Đầu óc Thế An nhanh nhẹn chuyển động, nhìn Bát Bảo Phạn như vậy, thật sự không phải là giống quý báu gì, nhưng mà, nếu như nói nó quý một chút, có phải sẽ tốt hơn không?

”Phải.. là Kim mao! Tôi cảm thấy là kim mao, nhìn xem, lông nó là màu vàng!” Thế An lại nhìn Bát Bảo Phạn, chó nhỏ đang ngồi dưới đất dùng chân ôm đầu, nếu là kim mao, vóc dáng có phải quá nhỏ một chút hay không, “Là loại kim mao thường thấy! Ừm!”

“Ồ.” Nhan Minh Húc như có điều suy nghĩ gật đầu, “Này không tồi nha.”

Thế An mặt mày nhất thời hớn hở: “Tôi đây đi gọi điện thoại, ngài Nhan.”

Tiếng bước chân của cậu xa rồi, Nhan Minh Húc xoay người chuẩn xác túm lấy gáy có nhỏ đang ngáp, bắt nó lên: “Kim mao?”

Bát Bảo Phạn ngẩng đầu ngửi ngửi, sau đó rũ xuống bốn chân cùng cái đuôi tỏ ra vô tội.

“Ngài Nhan, bên sửa chữa người ta nói còn đang nghỉ, công nhân của bọn họ chưa trở về, phải đến ngày mới đi làm mới có thể tới đây sửa, hay là chúng ta mang tới chỗ của họ cũng được.”

Nhan Minh Húc buông chó nhỏ, nhúm mày: “Vậy không được, ừm, cậu gọi điện thoại cho Lợi Hảo giúp tôi, hỏi cô ấy có thời gian hay không.”

Thế An theo lời bấm số di động của Đinh Lợi Hảo, tắt máy.

Nhan Minh Húc còn nói vài dây số, gọi rồi đi không phải tắt máy thì là không ở trong vùng phủ sóng, nhìn sắc mặt của anh ít khi nghiêm trọng như vậy, Thế An sợ hãi an ủi anh: “Ngài Nhan, bây giờ là lễ mừng năm mới, rất khó tìm được người.”

“Phải rồi, cậu nói đúng, đành phải đợi.” Nhan Minh Húc thở dài, đi lên lầu, tiếng thở dài của anh làm cho lòng Thế An khổ sở như bị mèo cào, không cần suy nghĩ liền vọt đến, xưng phong nhận việc nói: “Bằng không tôi thay ngài xem đi, biết đâu là bệnh nhỏ thì sao?”

Con trai ở tuổi này, cơ hồ không hiểu máy tính là vật quý, cậu lại mê, trong nhà lại dung túng dù cho cậu có coi máy tính như món đồ chơi cũng không ai quản, nếu thật là một chút bệnh nhỏ, không có chuyện cậu không giải quyết được.

“Được, cậu thử xem đi.” Nhan Minh Húc cũng không có nghĩ nhiều, vui vẻ gật đầu, mang theo cậu đi vào phòng đọc sách, tay Thế An nắm chặt con chuột, cảm giác quen thuộc nhất thời theo ngón tay truyền khắp toàn thân, làm cho cậu có chút kích động phát run.

Rất nhiều ngày không dùng máy tính, càng không có tiền đi lướt mạng, trước kia cậu chưa từng nghĩ đến mình có thể kiên trì một thời gian dài như vậy, nhớ lại bạn học chung quanh, lúc bảo vệ trò chơi đều khó chịu như có lửa đốt, thời kì bị cấm lên mạng trong kì thi lại giống như bị nghiền nặng, trèo tường, nói dối, thức đêm, mặc kệ như thế nào cũng phải lên mạng chơi game, à, trước kia cũng không nghĩ tới, cậu đã hơn nửa năm không động vào máy tính thế mà vẫn còn có thể sống được, xem ra khả năng tiềm tàng của con người thật sự là vô tận, chỉ là không có khám phá ra mà thôi. (??? đoạn này không hiểu lắm nên Shjñ chỉ có thể viết lại theo ý hiểu, có thể đọc không hiểu =.)

Cậu một bên nghĩ tự giễu, một bên kiểm tra, vấn đề rất đơn giản, phần mềm âm thanh không biết sao lại bị hỏng, cậu kiểm tra lại phần mềm, thay bằng một cái phần mềm mới nhất, cài đặt, bật lại, trong loa phát ra giọng nữ dễ nghe như bình thường: “Xin chào, lão đại, hôm nay là Thứ tư, ngày mười lăm, tháng hai.”

Cậu quay đầu lại nhìn Nhan Minh Húc, người ở phía sau làm động tác không biết làm sao: “Trình tự là Lợi Hảo giúp đỡ vận hành.”

“Vậy nếu đã có thể dùng rồi, tôi xin phép ra ngoài làm việc! Ngài Nhan hôm nay muốn ăn cái gì? Rau hẹ xào trứng chim, bánh nướng chua ngọt (?), đậu xào thịt khô được không? Tôi đun một nồi canh xương có thể bỏ thêm cải trắng vào nấu cùng.” Nội tâm Thế An không biết vì sao mà tràn ngập hạnh phúc, dường như là vì bản thân có thể giải quyết một chút vấn đề vì Nhan Minh Húc, nhìn sắc mặt anh trầm đã buông lỏng chính là niềm vui lớn nhất của cậu.

“Được, do cậu quyết định đi.” Nụ cười của anh trong mắt Thế An giống như là vinh quang cao nhất đối với cậu, Thế An cơ hồ là nhảy nhót chạy vội ra ngoài.

Thời gian rảnh rỗi sau cơm trưa, Nhan Minh Húc bưng chén trà đứng ở phía trước cửa sổ, mỉm cười nghe Thế An mang theo Bát Bảo Phạn vui đùa âm ỉ ở trong sân, tuyết đã ngừng, ngày nghỉ cũng chưa chấm dứt, trong khu thực im lặng, thiếu đi tiếng còi ô tô đi chúc tết như mấy ngày hôm trước, im lặng lắng nghe, chỉ có tiếng cười trầm bổng của thiếu niên ở quanh quẩn, tiếng thở dốc của chó nhỏ đang ra sức nhảy lên chạy trốn.

Thật sự là một hình ảnh gia đình thực bình yên, anh nghĩ ở trong lòng, khuôn mặt bị kính râm che khuất mang chút ấm áp, đứa nhỏ rất tốt, quần gia tài giỏi, nhưng mà...

Bầu trời của cậu, hiển nhiên không phải ở trong này.

Thế An cảm thấy lượng vận động của Bát Bảo Phạn ngày hôm nay đã đủ rồi, cậu mang theo nó trở lại trong phòng, một bên chịu khó nhìn xem ấm trà của anh có cần thêm nước hay không, một bên báo cáo với anh: “Tôi cảm thấy Bát Bảo Phạn có huyết thống của loài kéo xe, chạy rất nhanh!”

“Vậy sao?” Nhan Minh Húc thủy chung lộ vẻ mỉm cười, đợi lúc cậu bước tới cầm ấm trà anh huých lên mu bàn tay Thế An, “Mải chơi, cẩn thận cảm lạnh.”

Thế An lè lưỡi ngưỡng ngung: cậu không mang áo khoác theo, trước kia ra ngoài chính là ngồi xe, trong nhà cũng ấm áp.

Trong trường học đều có hệ thống máy sưởi, hôm nay là rất có hứng mới có thể chơi một thời gian dài ở bên ngoài cùng Bát Bảo Phạn như vậy, mồ hôi toát ra bị gió lạnh thổi qua đích xác có chút khó chịu. Nghĩ đến Nhan Minh Húc quan tâm mình, cậu lại vui vẻ, dùng sức gặt đầu: “Lát nữa tôi sẽ đi uống thật nhiều nước ấm!”

Nhan Minh Húc cười vỗ đầu cậu, vừa muốn nói gì đó, một tiếng còi ô tô chói tai vang lên, anh ngẩng đầu: “Lợi Hảo?”

Thế An thăm dò... Ý, quả nhiên là con xe Saab Phonenix đồ rục của Đinh Lợi Hảo, động lượng quá lớn, bánh xe bị chôn thật sâu trong tuyết.

“Tôi đi mở cửa cho Đinh tiểu thư.” Cậu chạy như bay ra ngoài, trước ném Bát Bảo Phạn vào gian phòng của mình, sau đó chạy đến trước cửa, Đinh Lợi Hảo đang không kiên nhẫn ấn chuông cửa, sắc mặt cô rất kỳ dị, cắn răng, trực tiếp vọt vào, áo khoác cũng chưa cởi, xông lên bậc thang như gió thổi, lúc nhìn thấy Nhan Minh Húc, cô mếu máo, khóc nức nở kêu lên: “Lão đại!”

“Sai rồi? Tiến vào nói đi.” Thanh âm Nhan Minh Húc ôn hòa phẳng phất có một loại lực lượng bình ổn kỳ dị, sắc mặt Đinh Lợi Hảo vốn đỏ bừng hơi dịu đi một chút, quay đầu nói với Thế An: “Phiền cậu cho tôi một ly cà phê.”

Thế An đi chuẩn bị cà phê có nghi hoặc, chuyện gì có thể làm cho vị thiên chi kiêu nữ này thất thố chạy tới như thế, liếc mắt một cái cũng biết là phải chịu ấm ức ở đâu đó, lập tức cậu lại thoải mái, với thân phận của chị gái nhỏ nhắn xinh xắn này, từ lúc sinh ra đến nay chỉ sợ là muốn cái gì là có cái đó, khó khăn một chút đã cho rằng ấm ức rất lớn, tựa như mình thì hay rồi, không phải việc lớn gì cả.

Cậu bưng cà phê vào phòng, Đinh Lợi Hảo đang ghen ngào, trong tay là một cái khăn tay nam màu lam, không hỏi cũng biết là của Nhan Minh Húc, thấy cậu tiến vào, cô còn không quên lời nói: “Đã làm phiền.” Sau đó không biết nhớ ra cái gì đó, miệng dẹt ra, khóc lên: “Lão đại! Đại Hùng nói y thích nam giới!”

Thế An sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi tách cà phê cầm trên tay, theo bản năng nhìn Nhan Minh Húc một cái, sau đó cúi đầu nhanh chóng lui ra ngoài, ngay tại lúc cậu định khép lại cửa, cậu nghe thấy Đinh Lợi Hảo khóc lóc kể lể: “Vì sao đàn ông tốt đều là đồng tính luyến ái? Anh cũng vậy, Đại Hùng cũng thế!”

Nhan Minh Húc là đồng tính luyến ái?! Những lời này giống như một tia sét nổ vang trong đầu cậu, đầu óc Thế An mơ hồ trở lại phòng mình, Bát Bảo Phạn đang nằm úp sấp ở trên sàn nhà cắn xé cái gì, thấy cậu, nó vui mừng chạy tới.

Một phen nắm lấy thân thể mềm mại của chó nhỏ, cả người cậu ngồi ở trên sàn nhà, dựa lưng vào cửa, tìm Thế An đập nhanh hơn mọi lần, cậu cố gắng tiêu hóa tin tức mới vừa nghe được: Nhan Minh Húc là đồng tính luyện ái?

Anh thích đàn ông? Anh là đồng tính luyện ái thích đàn ông?

Quả thực... Không thể tưởng tượng... Thế An liều mạng nhớ lại những đồng tính luyện ái trong nhận thức của cậu, này đã vượt ra ngoài phạm vi mười tám năm cuộc sống, là kiểu đàn ông đáng điệu ẻo lả ở trên TV sao? Là nhân vật chính trong những buổi nghị luận lén lút về phương thức *** kì quái của đám học sinh nữ sao? ... Chính là thoát nhìn anh không phải như vậy.

Nhan Minh Húc là đồng tính luyện ái, anh thích đàn ông... Nhan Minh Duệ khẳng định cũng biết! Cho nên hẳn mới ép cậu ký cái bản hợp đồng chăm sóc bên người hai mươi bốn giờ kia, thì ra là chuyện như vậy! Trách không được ngày đầu tiên hẳn liền gọi điện thoại yêu cầu cậu ngủ ở trong phòng Nhan Minh Húc!

Trách không được Nhan Minh Húc đối tốt với cậu như vậy, còn ôm cậu, còn kéo tay cậu...

Sau khi biết rõ mọi việc, hiện tại nhớ lại những việc đã từng xảy ra cậu cảm thấy thật đáng sợ, cả người cậu chán ghét phát run, ôm chặt lấy chó nhỏ trong lòng, đáy lòng nổi lên ý lạnh.

Không... Sẽ không! Nhan Minh Húc là người tốt, tuyệt đối đúng vậy, anh đối với cậu cũng chỉ là thói quen chăm sóc mà thôi, căn bản sẽ không pha lẫn ý niệm dơ bẩn này trong đầu, đúng vậy! Thế An không ngừng tự nói với mình, cậu nên tin tưởng Nhan Minh Húc, anh không làm ra hành động gì vượt mức, cũng không thân thể thân thiết tiếp xúc... Anh không phải là đồng tính luyện ái đi!

Có thể là Đinh Lợi Hảo nói dối, cô bị kích thích, cho nên nói lời không suy nghĩ, nhất định là như vậy!

Cậu liều mạng an ủi chính mình, một tay đỡ tường, lưng lay đứng lên, Bát Bảo Phạn nhìn cậu chăm chăm, vươn đầu lưỡi liếm tay cậu, lúc này mới làm cho cậu tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chó nhỏ, nhớ tới nụ cười dịu dàng bên môi của Nhan Minh Húc, Thế An nghiêng răng nghiêng lợi nói với bản thân: “Tôi không tin! Tôi không tin!”

Đinh Lợi Hảo cũng không có ở lại lâu, không biết Nhan Minh Húc khuyên cô cái gì, uống xong một ly cà phê, tuy mắt vẫn còn đỏ hồng nhưng tinh thần đã hồi phục lên nhiều rồi đi, Thế An yên lặng nhìn xe ô tô đỏ rực rời đi, ước chừng qua nửa giờ cậu mới như ở trong mộng trở về tiếp tục làm chuyện của mình.

“Đinh tiểu thư dường như rất đau lòng?” Lúc vào phòng đọc sách đổi nước trà cho Nhan Minh Húc, cậu giống như không lòng dạ nào hỏi, Nhan Minh Húc ngồi ở trước bàn, sờ một quyển sách chữ nổi, ngẩng đầu nhìn hoảng qua nơi cậu đứng, cẩn thận nói: “Phải, gặp phải chuyện không hài lòng.”

“Cũng đúng, thoát nhìn Đinh tiểu thư xuất thân rất tốt, hẳn là vẫn luôn được như ý. Là một cô gái, có chút mỏng manh.” Thế An không ngờ lời mình nói ra lại có thể chua như vậy, cậu âm thầm cắn chặt răng, lần đầu không dám nhìn thẳng Nhan Minh Húc, sợ anh thấy rõ ý nghĩ của mình.

Nhan Minh Húc buông sách, hơi kinh ngạc nhìn cậu: “Cậu nói Lợi Hảo? Cô ấy không phải là cô gái bé nhỏ yếu đuối, lúc đi học cũng rất cố gắng, trong công việc lại rất nỗ lực, rất nhiều đồng sự nam cũng không bằng cô ấy.”

“Vậy sao?” Thế An cố gắng áp chế ý niệm ác độc đang bốc lên trong lòng mình, miễn cưỡng cười nói: “Ngài Nhan thực hiểu cô ấy.”

Anh là đồng tính luyện ái sao? Anh thật là sao? Cho nên ngay cả người có điều kiện tốt như cô ấy anh cũng chỉ coi là em gái mà không phải một đối tượng hôn nhân đúng không?

Cảm giác giống như rấn cấn vào tim của cậu, không thể không nói, lúc trước Nhan Minh Húc nói ra câu nói kia, cậu không hiểu nên thấy thật vui, nhưng hôm nay, nhớ tới những hàm nghĩa sau những lời này, cậu càng bắt đầu khó chịu đến không hiểu nổi.

“Phải, Lợi Hảo con gái của thầy tôi, lúc trước có rất nhiều sách không có chữ nổi, vào lúc nghỉ hè cô ấy thường ngồi ở trong phòng sách, một câu một câu đọc cho tôi nghe, tôi ngồi ghi chép lại, suốt bốn năm.” Bên môi Nhan Minh Húc nổi lên nụ cười triu mến, “Những cô gái khác thì dành thời gian cùng với bạn trai, thế nhưng cô ấy vẫn ở cùng tôi, nói là kiếm tiêu vật tiền, tôi nào có nhiều tiền mời con gái duy nhất của

thầy đến làm người đọc như vậy... Lên đại học, cô ấy nhân nghỉ hè tự trả tiền đi đến phố Wall, Luân Đôn quan sát sàn giao dịch, đúng rồi, hiện tại cô ấy chính là giám đốc xinh đẹp trẻ tuổi nổi tiếng nhất của công ty tài chính quốc tế khu Đông Á đó, thật giỏi phải không?”

Thế An nghe nửa hiểu nửa không, tuy rằng cha cũng là người làm kinh doanh, nhưng với cậu lúc trước, tài chính, đầu tư, cổ phiếu có thể nói là dốt đặc cán mai, với cậu tiền có được là rất dễ dàng, việc gì phải đi nghiên cứu những việc mà cậu chẳng bao giờ phải để ý đến? Dù sao tương lai của cậu là làm ông chủ, khi cần thuê chuyên gia đến làm việc mới là biện pháp thuận lợi nhất. Thao bàn thủ là cái gì? Liên quan đến cổ phiếu sao? Nghe dường như rất giỏi nha, chính là, đó thật sự là Đinh Lợi Hảo lúc nào cũng cười ha ha sao? Thoạt nhìn không giống nha.

Có điều, có giỏi hay khôn cũng chẳng liên quan đến cậu... Thế An cúi thấp đầu xuống, đương nhiên cậu không có dũng khí hỏi Nhan Minh Húc: anh thích đàn ông sao? Hơn nữa, hỏi rồi thế nào, lại càng thêm khó xử, hợp đồng của cậu còn đó, Nhan Minh Húc suýt là trối tay chân cậu ném lên giường Nhan Minh Húc, anh thừa nhận thì làm sao bây giờ? Dù cậu có chán ghét cũng không trốn thoát.

Cậu nhìn thoáng qua khuôn mặt Nhan Minh Húc giấu sau kính râm, cái gì cũng đều không thay đổi, ngũ quan tuấn lãng, nụ cười ấm áp, cái mũi thẳng cao... Chán ghét sao?

Hình như... Cũng không phải... Nếu như là anh...

Không không không, mình không phải là đồng tính luyến ái! Mình không thích đàn ông, cho dù là Nhan Minh Húc cũng không được! Mình chỉ là không ghét Anh... Nếu như là anh...

Cậu đang miên man suy nghĩ, Nhan Minh Húc kinh ngạc kêu cậu vài lần: “Tiểu An?”

“A! Ngài Nhan, tôi muốn báo cáo với ngài vào chỉ tháng này, hiện tại có thể chứ?” Thế An thuận miệng tìm lý do, cũng may Nhan Minh Húc không nhìn thấy cậu đang chột vật, gật đầu: “Có thể.”

Bác Tôn có nói báo cáo sổ sách rất đơn giản, Thế An cũng hiểu được đúng vậy, dù nói thì Nhan Minh Húc vốn cũng không nhìn thấy, mỗi tháng năm nghìn đồng là cố định, cậu chỉ cần báo cáo sổ sách dùng trong ngày là được, tiền củi, gạo, dầu, muối, năm hào mua hành, mấy đồng tiền một mớ cải trắng, chẳng lẽ anh sẽ chăm chú mà nghe sao? Chính là nghe xong thì thế nào? Lại lấy máy tính ra tính sao?

Cậu không yên mà ghi nhớ, suy nghĩ xem đêm nay ăn cái gì, nếu ăn cá phải cẩn thận giúp Nhan Minh Húc lọc xương, hay là làm tôm? Bóc vỏ tôm sẽ dễ dàng hơn. Hay là lấy nửa con gà còn lại đem rang lên...

“Tổng chi của tháng này là bốn ngàn chín trăm bảy mươi bốn đồng ba hào lục.” Cậu nhắm ra con số cuối cùng, khép lại sổ sách.

Nhan Minh Húc giống như đang lơ đãng, tay cầm chén trà, ngón tay thon dài ở trên cái chén chậm rãi xoa, chờ sau khi cậu nói xong, đột nhiên nói ra một câu: “Sai rồi.”

“A?” Thế An kinh ngạc nhìn anh, nói cái gì? Sai rồi?

” Ngày đó hai mươi tám hào là ghi sai rồi, hơn một ngàn sáu, ghi là cá pecca, chắc là lúc làm phép tính cậu tính sai rồi, ừm, có lẽ thế nên mới ghi chép bị sai? À, tôi nghe bác Tôn nói, ông chủ bán cá là người tốt lắm, thường xuyên tặng không cho bác hành và gừng, có phải cậu đem phần này tính vào không?”

“A?!” Thế An cúi đầu tính toán cá pecca, lúc phát hiện đích thật là mình tính sai cậu giật nảy người, nghe được lời Nhan Minh Húc nói thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đúng rồi! Ngày đó ông chủ Lý còn tặng không cho tôi một vốc hành gừng, còn dạy tôi hấp cá như thế nào...”

Cậu kinh ngạc lại bội phục nhìn Nhan Minh Húc: “Ngài Nhan, ngài... Làm sao ngài biết?”

Nhan Minh Húc cười cười, đặt chén trà xuống: “Cậu tuyệt đừng nghĩ nhiều, không phải tôi cố ý khảo sát cậu, chỉ là tôi có điểm mẫn cảm đối với mấy con số, cho nên lúc cậu đọc lên, tôi có thể tính nhầm ở trong lòng, ha ha, này có lẽ là bản năng, không phải nhắm vào cậu.”

Kính nể ban đầu qua đi lúc sau, Thế An âm thầm sợ hãi ở trong lòng, mặc kệ ở nhà ai, quản gia báo cáo thu chi hơn thực tế là không thể tha thứ, tuy rằng lần này số lượng thật sự quá nhỏ, nhưng nếu truy cứu, khó tránh khỏi là sai lầm của mình, may mắn là anh... anh chắc là sẽ không trách cậu đâu.

Có điều, Nhan Minh Húc một chút là có thể phát giác! Anh cũng quá giỏi đi?!

Còn nói bản thân mẫn cảm với những con số, mẫn cảm thế nào mà mới nháy mắt là có thể tính toán chi tiết sổ sách như vậy, chính cậu mỗi ngày còn phải dùng bút ghi lên giấy để tính toán, xem ra phải lấy cái máy tính của bác Tôn để lại ra dùng, về sau không thể qua loa như vậy nữa.

“Sao rồi?” Nhan Minh Húc ôn nhu hỏi, “Ừ rồi sao? Dù sao cũng mới sai một lần, không cần để ở trong lòng.”

“Không —— không có, tôi đang suy nghĩ, hôm nay nên dẫn Bát Bảo Phạn đi phòng khám thú cưng xem một chút, tiêm thuốc và vằn vằn, còn phải tẩy giun, ngài Nhan ngài muốn dặn dò cái gì sao?”

”À, tôi không dặn dò gì, cậu đi sớm về sớm, chú ý an toàn trên đường, mặc nhiều một chút.” Nhan Minh Húc theo thói quen đứng lên xoa đầu cậu, hành động vốn thực bình thường, bởi vì vừa rồi miên man suy nghĩ, Thế An theo bản năng nghiêng đầu né đi, sau đó cậu mới phát hiện mình làm như vậy rất không ổn, mặt trắng không còn chút máu, không biết nên nói cái gì cho phải.

Trông khoảnh khắc hệt tay, Nhan Minh Húc hơi ngẩn người, nhưng anh rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, như trước vẫn duy trì nụ cười nói: “Đi thôi.”

Ngược lại Thế An lại cảm thấy xấu hổ, lúng túng đáp lại rồi chạy ra khỏi phòng, mặc áo khoác, ôm lấy Bát Bảo Phạn còn ngủ không biết gì, chạy trốn ra cửa, chạy một hơi đến con đường bị tuyết đọng bao trùm mới dừng lại.

Quay đầu nhìn lại, tòa nhà hai tầng bị tuyết bao trùm đang yên tĩnh mà trầm mặc, không có gì nguy hiểm, tựa như Nhan Minh Húc ở bên trong liếc mắt một cái, Thế An xoa cái mũi, nhíu mày buồn rầu với chó nhỏ đang tò mò mở lớn con mắt trong lòng: “Anh là chủ nhân tốt, đúng không?”

Bát Bảo Phạn vươn đầu lưỡi vui vẻ liếm mặt của cậu.

Thế An thở dài, ôm chặt chó nhỏ đi ra ngoài khu, ở trong lòng nhẹ giọng hỏi bản thân: anh là chủ nhân tốt, đúng không?

Không hề nghi ngờ.

7. Chương 6

Ngày hôm sau, Bát Bảo Phạn đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng lần đầu tiên trong đời, lúc ấy là lúc vừa mới ăn xong bữa sáng, Thế An bưng bát vào bếp rửa, không để ý đến anh, Nhan Minh Húc vốn muốn đi vào phòng sách, hình như là phải lấy cái gì đó, lại lên lầu.

Thế An đầu tiên nghe thấy chính là thanh âm vật nặng rơi xuống đất, tiếp theo đó là chó nhỏ kêu gào chói tai, trong lòng cậu căng thẳng, vội vội chạy ra ngoài, bắt gặp Nhan Minh Húc ngã ngồi ở cầu thang, sắc mặt trắng bệch, Bát Bảo Phạn chạy quanh chân anh, sủa lên không ngừng.

“Ngài Nhan!” Cậu liền hiểu được, nhất định là Bát Bảo Phạn học trèo cầu thang xong, lúc Nhan Minh Húc đi lên cầu thang giống bình thường chạy quanh chân anh, kết quả khiến Nhan Minh Húc té sấp xuống! Khó trách vì sao ngay từ đầu anh không hẳn muốn nhận nuôi chó nhỏ, đối với người không thể nhìn thấy như anh mà nói, điều này quả nhiên là thành phần không thể an tâm!

“Ngài không có việc gì chứ! Đi đi đi! Tránh ra!” Cậu lúng túng đưa tay đuổi chó nhỏ, sau đó nhào tới, đòi mắt đều đỏ lên, hai tay không ngừng sờ soạng ở trên người Nhan Minh Húc, “Không bị thương chỗ nào chứ? Ngài Nhan? ... Nói chuyện nha... Đúng đúng rồi, phải đi bệnh viện... Ngài chờ một chút, tôi đi kêu xe cứu thương!”

”Tiểu An.” Sắc mặt Nhan Minh Húc vẫn rất trắng, lại đưa tay kéo cậu lại, mỉm cười nói: “Đừng khẩn trương, tôi không sao, chỉ là bị nhóc con kia dọa, ài, đã bao nhiêu năm, tôi cũng chưa được hưởng qua tư vị bị ngã, xem bộ dáng là tôi thật xấu hổ quá đi.”

“Không phải... Là tôi không tốt, tôi không nên bắt nó mang về dẫn đến gây họa.” Thế An rất nhanh sắp diễn, càng không ngừng vượt người anh, “Thực xin lỗi... Ngã vào chỗ nào? Nơi này đau không? Cánh tay thì sao? Thắt lưng không có việc gì đi? Chân... Chân còn hoạt động được chứ?”

“Tiểu An.” Nhan Minh Húc cầm tay cậu không chế không cho cậu sờ lung tung nữa, đưa mặt về phía cậu, dịu dàng an ủi, “Đừng có gấp, tôi đã nói, không có việc gì, chỉ bị ngã chút thôi.”

“Thật sự... Thật chứ?” Giờ phút này Thế An không quan tâm thân thể tiếp xúc hay không, cậu chỉ cần Nhan Minh Húc không việc gì là được, cậu hút hút cái mũi, nửa quỳ xuống, ý định đỡ Nhan Minh Húc dậy: “Tôi giúp ngài đi lên lầu, được không?”

Nhan Minh Húc gật gật đầu, một bàn tay đỡ lấy tay vịn cầu thang, đè hơn phân nửa sức nặng lên người Thế An, chân vừa mới chạm xuống đất, cả người anh giật nảy lên, phát ra âm thanh ít khi nghe thấy.

“Chân bị sái rồi sao?” Thế An miễn cưỡng hỏi, trên đầu Nhan Minh Húc chảy ra thật nhiều mồ hôi, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Có lẽ thế, không có việc gì, tôi cũng đã quen rồi.”

Thế An không nói lời nào, đặt cánh tay anh vòng qua vai mình, cố gắng kéo anh lên, chậm rãi đi lên cầu thang trở về phòng ngủ, đặt Nhan Minh Húc ngồi ở trên ghế sofa, sau đó cậu ngồi xổm xuống cởi giày và tất anh ra, lộ ra mắt cá chân sưng lên. Chỗ bị đau dường như đã biến dạng làm cho cậu hít một hơi khí lạnh, áy náy giải thích một lần nữa: “Ngài Nhan, thực xin lỗi.”

“Được rồi, Tiểu An, cậu còn muốn nói xin lỗi bao nhiêu lần?” Nhan Minh Húc vươn tay, dường như muốn sờ đầu cậu, dừng một chút, lại rút trở về, “Cũng là do tôi không cẩn thận.”

“Không, là lỗi của tôi, là tôi không lo lắng chu toàn, nếu tôi không đem chó nhỏ mang về, nếu như là tôi huấn luyện cho nó sớm thành công một chút sẽ không xảy ra chuyện như vậy.” Thế An kiên trì nói.

Nhan Minh Húc đỡ khóc đỡ cười: “Được rồi, tôi nhận lời giải thích của cậu, nhưng mà chuyện bây giờ đã xảy ra rồi, cậu cũng không cần phải tự trách, dù sao nó cũng chỉ là chó, cần có người dạy mới có thể hiểu, tôi sẽ không trách nó đâu, cậu cũng đừng giận chó đánh mèo với nó, Tiểu An, này cũng không giống cậu.”

“Tôi, tôi sẽ! Ta nhất định sẽ dạy nó!” Thế An nói thật lòng, “Tôi sẽ dạy nó thành một con chó dẫn đường thật tốt!”

Cậu nói rồi mới cảm thấy được mình lại nói sai, Nhan Minh Húc kiêu ngạo như vậy, đến cả gây cũng không thêm dùng, nhất định phải nhớ kỹ con đường mà bản thân đã đi qua, là người chỉ dựa vào thánh lực của mình từng bước từng bước đi hết khu này, sao có thể mang theo bên người một con chó dẫn đường tạo thành cái dấu hiệu tôi là người mù ?

Huống chi, Bát Bảo Phạn căn bản không phải là giống chó quý báu gì, bác sỹ thú y vừa thấy nó đưa ra kết luận: “Đây chỉ là chó quê (chó bình thường) thôi!”

Nào có ai dùng chó quê để làm chó dẫn đường chứ... Cậu thật sự là có ý nghĩ kỳ lạ.

“Được, tôi đây sẽ chờ.” Nhan Minh Húc nói giỡn, “Nhưng mà trước đó, có thể mang dầu hoa hồng trong hộp thuốc cho tôi hay không?”

“Tôi đi lấy! Tôi có học qua mát xa, tôi sẽ làm!” Thế An như được đại xá, đứng lên lao ra cửa, động tác của cậu rất mạnh, va người vào cửa, đau đến nhe răng trợn mắt, Nhan Minh Húc buồn cười ở phía sau gọi cậu: “Cẩn thận một chút! Tôi cũng không muốn dùng chung lọ dầu hoa hồng với cậu đâu!”

Cái chân bị thương của Nhan Minh Húc khiến anh phải nằm ở trên giường ước chừng ba ngày, Thế An trừ bỏ đưa cơm pha trà, cõi lòng tràn đầy áy náy mỗi khi rảnh lại ngồi ở bên giường đọc báo chí cho anh giải buồn. Đây là lần đầu tiên từ khi cậu đến đây ở cùng một chỗ với Nhan Minh Húc lâu như vậy, bởi vậy cậu cũng phát hiện Nhan Minh Húc giao lưu cũng không hẹp như cậu đã tưởng, buổi sáng ngày đầu tiên, điện thoại dường như muốn kêu đến vỡ tung, cuối cùng cậu đành phải đem điện thoại đặt cạnh giường, hơn nữa còn nghìn dặn vạn dặn lúc Nhan Minh Húc xuống giường phải cẩn thận.

“Cám ơn, Tiểu An, tôi sẽ nhớ rõ.” Nhan Minh Húc mỉm cười nói, một chân được khăn mặt lạnh bao lên, Thế An dựa theo kiến thức cấp cứu đã từng học qua cẩn thận tỉ mỉ thay khăn lạnh cho anh, thỉnh thoảng lo lắng đề nghị: “Nếu không chúng ta đi bệnh viện đi?”

Khó được gần Nhan Minh Húc như vậy, anh không hề giống như trước tự giam mình ở trong phòng sách, mỗi lần gặp mặt lúc nào quần áo cũng chỉnh tề, bây giờ anh nằm ở trên giường, nút áo sơ mi bị cởi ra vài cái, lộ ra xương quai xanh, nhìn qua thực tùy tiện, chợt Thế An phát hiện hai mắt của mình nhìn chăm chăm Nhan Minh Húc đã lâu rồi, cậu kinh ngạc một chút, lập tức cúi đầu, muốn chết! Nhan Minh Húc là một đồng tính luyến ái thích đàn ông... Còn cậu thì không phải!

Nhan Minh Húc không nhận thấy hành động của cậu, mới vừa nhận cuộc điện thoại, có lẽ là người quen, thả lỏng tựa vào giường, cười nói: “Bác Văn, ngày hôm qua Lợi Hảo ở chỗ tôi khóc đó, tâm hồn con gái đều vỡ nát... Phải không? Vậy cậu cũng không nên trực tiếp nói như vậy với cô ấy nha? ... Văn bản vụ mua bán mới? Ừ, cậu chờ một chút.”

Anh lấy tay che lên microphone, ôn hòa nói: “Tiểu An, tôi có chút công sự muốn nói.”

“Tôi đây đi xuống, ngài Nhan, ngài có chuyện gì thì gọi tôi.” Thế An cho dù không quan tâm kinh doanh cũng biết hợp đồng mua bán là cái gì, cậu vội vàng rời khỏi phòng, đóng kỹ cửa, buồn bực nghĩ: chẳng lẽ việc kinh doanh của Nhan gia còn có một phần của Nhan Minh Húc? Bằng không vì sao còn có người gọi điện thoại riêng tới hỏi ý kiến của anh chứ?

Không rõ, chắc là cổ phần đi, này thật vừa lúc có thể giải thích vì sao thái độ của Nhan Minh Duệ đối với anh trai lại tốt như vậy, hẳn là một người đàn ông lãnh khốc, làm sao có cảm tình anh em gì chứ, nhất định là vì ích lợi thực tế mà thôi!

Hôm nay Thế An lấy được tiền lương, không ngờ chính là, Nhan Minh Húc vẫn trả cho cậu ba nghìn đồng, không có khấu trừ năm trăm tiền ứng trước lúc đầu, cậu nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi lại Nhan Minh Húc: “Ngài Nhan, ngài quên khấu trừ số tiền ứng trước lúc đầu.”

“A?” Nhan Minh Húc đã có thể xuống dưới hoạt động, chính là đi đường còn có chút không ổn, anh một bên cẩn thận ôm lấy Bát Bảo Phạn đang chạy chậm trên mặt đất một bên cười nói: “Kia không tính ứng trước, là dùng để mua vật dụng cho cậu, giống như như... chi phí cho trang bị trong công ty, đương nhiên là tôi chi.”

“Phải.. Phải không, cảm ơn ngài Nhan.” Thế An có chút mâu thuẫn cúi đầu nhìn chột nhỏ, xua tay làm nó tránh ra, trước kia hẳn thích nhất là nhìn Nhan Minh Húc cười, dịu dàng cười với cậu như vậy, nhìn đến khiến cho người phải an lòng, nhưng mà hiện tại... Cậu rất muốn xem, lại bắt đầu sợ hãi.

Vạn nhất... Nếu Nhan Minh Húc... Thật sự thích cậu... Vậy làm sao bây giờ...

Cậu không có đường sống để lựa chọn, cậu tới nơi này chính là vì Nhan Minh Húc, chính là phục vụ bên người hai mươi bốn giờ chết tiệt kia, hơn nữa Nhan Minh Húc cũng không phải là người khiến người khác thấy đáng ghét, thậm chí Thế An cảm thấy được nếu đồng tính luyến ái cũng đi giao lưu, Nhan Minh Húc có thể là rất rất được chào đón.

Thích anh cười, đúng vậy, cậu thực thích anh, nhưng mà loại này... Không phải yêu đi!

Hiện tại trẻ con thành thực rất sớm, lúc học trung học đã cùng bạn trong lớp hẹn hò, còn gọi nhau ông xã bà xã rất thân thiết, trong giờ học thì mắt đi mày lại, thậm chí sau khi tan học trước mặt mọi người hôn môi ở cửa trường cũng không ít, Thế An đối với những điều này vẫn thực ngây thơ, bộ dạng cậu đẹp, gia thế tốt, ngược lại con gái theo đuổi không biết bao nhiêu, đối với việc này mẹ quản đặc biệt nghiêm, lệnh cho lái xe nhất định phải quan sát hồ ly tinh nhìn chăm chăm thiếu gia .

Cậu từng nghĩ lên đại học sẽ tìm một người bạn gái, là dạng người như thế nào đây? Nhất định phải nhỏ nhắn hoạt bát, tóc dài xõa vai, dịu dàng đáng yêu... Nếu như muốn mới mẻ, đi nước Anh tìm một cô gái ngây thơ cũng không tệ.

Nhưng, cho tới bây giờ cậu không nghĩ tới một nửa tương lai của mình chính là một người đàn ông, mặc dù anh cao lớn anh tuấn, ôn nhu nhã nhặn, làm cho người ta cảm giác an tâm, thông dong thiện lương... Có một đồng lớn ưu điểm.

Thế sự vô thường, trước kia cậu cũng không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày cùng một người đồng tính luyến ái sinh hoạt sớm chiều ở chung trong cùng một nhà, lúc nào cũng lo lắng người đó sẽ thích mình.

Nếu việc kinh doanh của cha không phá sản, này thật tốt? Cậu đi ra ngân hàng để chuyển tiền cho cha mẹ. Không không, cậu đã không còn ham hưởng thụ cuộc sống phú quý, nếu cha không phá sản, như vậy cậu vẫn là thiếu gia của Kiều gia, Nhan Minh Duệ sẽ không thể dùng ngữ khí hung ác như vậy hiếp uy cậu, nhưng mà, cậu có thể quen biết Nhan Minh Húc...

Nhan Minh Húc vẫn sẽ cười ôn nhu với cậu, dùng bàn tay to yêu thương vuốt ve đầu cậu, cậu cũng sẽ không giống như bây giờ, lo được lo mất, mỗi ngày giẫy dụa trong mâu thuẫn, vừa muốn tới gần anh một chút, hấp thu sự ấm áp khó được, vừa không dám chân chính tới gần, sợ anh nói ra yêu cầu mà cậu không thể cự tuyệt.

Không phải là ngài Nhan cùng Tiểu An, bản thân ở trước mặt anh chính là một người bạn cũ bướng bỉnh, có thể tận tình làm nũng làm càn, có thể lôi kéo tay anh, có thể thường xuyên chạy tới gặp anh, ăn cơm cùng anh, đọc tạp chí cho anh nghe...

Giống như hiện tại, cùng một chỗ với anh, chỉ là anh sẽ không có cái ý nghĩ bậy bạ với cậu... Vậy thật tốt.

Thế An đứng ở cửa ngân hàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh lam, bỗng nhiên có chút hoảng hốt: mình rốt cuộc vẫn là lưu luyến anh, bằng không sẽ không nghĩ như vậy. Dù cho mười tám năm qua cậu vẫn có vô số cơ hội có thể quen biết Nhan Minh Húc, nhưng... vẫn không xảy ra.

Nếu có thể biết anh từ sớm, nếu không phải lấy thân phận Tiểu An quen biết anh, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Buổi sáng rằm tháng Giêng, Nhan Minh Duệ tới chơi, lúc ấy Thế An đang ở trong bếp nướng mực, nồi áp suất phụt phụt khí, bên cạnh là nồi canh thịt heo, cậu mượn một quyển giáo trình tiếng Anh trung học ở thư viện gần đây, xem đến xuất thần, vẫn là Bát Bảo Phạn nghe thấy âm thanh, vui vẻ chạy vào sân, sau đó liền cao giọng kêu lên.

“A? Có khách?” Thế An buông sách vở, vừa rồi có một người đàn ông mặc tây trang đeo caravat giống thành phần tri thức đưa cho Nhan Minh Húc một cái bao đồ vật lớn, không biết là cái gì, chẳng lẽ lại có người đưa đồ đến?

Lúc cậu cách cửa sổ nhìn thấy cái xe BMWs màu xám bạc hờn gần như bay trên trời, nửa giây cũng không dám dừng lại lao ra mở cửa, thanh âm cũng thấp xuống: “Ngài Nhan...”

Nhan Minh Duệ ánh mắt lạnh như băng quét một lần trên người cậu, Thế An nhất thời cảm thấy được mình giống như đang bị chôn ở trong đồng tuyết, ngay cả trái tim cũng gần như đứng lại.

“Tốt lắm, tôi ấn chuông cửa ước chừng một phút đồng hồ mới đến mở cửa, đây là những gì cậu học được hay sao? Còn có, đó là cái gì vậy?” Nhan Minh Duệ lạnh lùng nhìn Bát Bảo Phạn đang chạy quanh chân hắn, ánh nhìn lạnh lùng kia làm chó nhỏ bình thường bướng bỉnh dọa sợ, nó cụp đuôi lui tới sau lưng Thế An.

“Thực xin lỗi tôi ở trong bếp không có nghe thấy, đây là một con chó nhỏ nhất được bên ngoài.” Thế An nói rồi thấy hối hận, tại sao cậu có thể hy vọng xa vời Nhan Minh Duệ có phẩm đức như là thiện lương khoan dung linh tinh? Quả nhiên, Nhan Minh Duệ không ngừng đi vào trong sân, không thèm nghe giải thích nói: “Trong nhà không được nuôi chó, lập tức vứt đi.”

Thế An không dám nói không, chỉ đi theo phía sau, yên lặng cầu nguyện đợi lát nữa hắn sẽ quên việc nhỏ này.

Nhan Minh Duệ vào cửa, lông mày liền nhíu lại, bởi vì Bát Bảo Phạn gần đây vẫn không thể nào học được đi vệ sinh ở một nơi cố định, thậm chí bị Thế An mang đi tẩy giặt sau đó phơi ở bên ngoài, hiện ở nhà đồng thiếu một miếng tây thiếu một mảnh, nhìn qua rất không thành hình dạng gì.

“Đây là chuyện gì?” Nhan Minh Duệ chất vấn, “Tôi mời cậu đến đây là làm việc, không phải làm đại thiếu gia, vì sao giặt tắm trong vòng một ngày không xong? Cậu còn muốn chờ ai tới làm hộ? Vẫn là thời gian của cậu phải quý giá hơn so với người khác, ngay cả mấy tấm thảm cũng cần giặt một tháng?”

“Không phải... Không phải, ngài Nhan tôi...” Thế An muốn giải thích nhưng trong lòng cậu rõ ràng biết Nhan Minh Duệ không hiểu vì sao lại có ác cảm với cậu, luôn tìm ra lỗi của cậu, cậu muốn nói gì cũng vô ích, đơn giản cứ để hắn mắng một trận đi.

“Đó là cái gì? Cậu có biết anh của tôi hành động không thuận tiện, thậm chí sẽ khiến anh dễ dàng bị ngã hay không? Hả?” Nhan Minh Duệ đá cái thảm lại cho chỉnh tề, “Nếu làm quần gia, nên vì chủ nhân mà suy nghĩ, đừng tùy tiện làm qua loa, cậu không biết dùng đầu mà chỉ biết dùng tay hay sao?”

Thế An thở mạnh cũng không dám, cúi đầu mặc cho hấn mắng. May mắn Nhan Minh Húc nghe thấy âm thanh, mở cửa phòng sách đi ra, lên giọng kêu: “Tiểu Duệ? Em đã đến rồi sao? Đứng nơi đó nói cái gì đó?”

“A, anh, hôm nay là rằm, em tới thăm anh một chút, tết âm lịch bận quá, cũng không đến thăm.” Nhan Minh Duệ tạm thời buông tha Thế An, nở nụ cười, đi nhanh tới, tới lúc đến gần hấn lập tức thay đổi sắc mặt, xông lên đỡ lấy Nhan Minh Húc, sốt ruột hỏi: “Chân anh làm sao vậy?”

“Không cần thận ngã một chút, em làm gì cứ gấp như vậy, không có việc gì.” Nhan Minh Húc nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Nhan Minh Duệ đột nhiên quay đầu lại, đề thấp thanh âm tràn đầy tức giận nói: “Cậu lại đây cho tôi!”

“Ai ai, em làm gì?” Nhan Minh Húc lập tức giữ chặt em trai, “Là anh đi ra ngoài tản bộ bị ngã, em đó, lại muốn giận chó đánh mèo?”

“Anh, em nhớ rõ từ hôm trừ tịch cho tới hôm nay đều là dưới không độ, anh chưa bao giờ ra ngoài vào thời gian như thế này.” Nhan Minh Duệ đông cứng nói, “Em rất hiểu anh muốn bảo vệ người khác, nhưng mà, làm một quần gia, làm anh bị thương chính là lỗi của cậu ta, nếu không em mời cậu ta đến để làm gì!”

“Tiểu Duệ.” Nhan Minh Húc cười đem bờ vai của hấn kéo về phía mình, “Lần này là anh đột nhiên tâm huyết dâng trào đi ra ngoài đi một chút, em cũng biết tình huống của anh, đây là khó tránh khỏi, không phải là lỗi của Tiểu An, được rồi, anh đáp ứng với em lần sau sẽ cẩn thận.”

Nhan Minh Duệ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh mình, sau đó miễn cưỡng gật đầu: “Tiểu An, tôi cho cậu hai lựa chọn, một, lập tức vứt con chó kia đi, hai, tôi phái người đến xử lý nó.”

Thế An rùng mình một cái, há miệng thở dốc không dám nói lời nào, nhìn về phía Nhan Minh Húc xin giúp đỡ, cậu chợt nhớ, muốn chết, nhìn anh có ích lợi gì! Anh căn bản không nhìn thấy mình!

“Tiểu Duệ, em làm sao vậy, gần đây lại tức giận? Công ty có chuyện gì không? Con chó kia anh rất thích, cứ để lại đi.”

“Công ty không có việc gì, nhưng mà anh.” Nhan Minh Duệ bực bội nói, “Trong nhà có con chó chạy tán loạn, anh hành động sẽ không tốt, còn có thể làm loạn đồ vật trong nhà, như vậy đi, nếu anh thích chó, em liên hệ với một người bạn giúp anh xin một con chó dẫn đường chính thống, có huyết thống chứng minh.”

Nhan Minh Húc nở nụ cười: “Số lượng chó dẫn đường bây giờ rất ít, hãy để cho người cần nó đi, anh vẫn như vậy sống qua nhiều năm, không phải vẫn tốt hay sao? Hơn nữa, con chó này cũng có huyết thống nha.”

Thế An thầm kêu một tiếng xong rồi, lúc trước cậu không nên nói dối như vậy, cái gì mà chó may mắn, giống chó săn, mang đến vui vẻ, có thể canh nhà, nghĩ tất cả biện pháp treo lên đầu Bát Bảo Phạn vòng hào quang, chỉ sợ chó quê bị ghét bỏ, nhưng mà Nhan Minh Duệ có thể nhìn ra nha!

“Huyết thống?” Nhan Minh Húc hoài nghi nhìn thoáng chó nhỏ đang tránh ở phía sau cửa lộ ra một con mắt nhìn về phía bên này, “Cái gì huyết thống?”

“Chó nông thôn Trung Hoa.” Nhan Minh Húc mỉm cười trả lời.

Nhan Minh Duệ lần này không ở lại cơm trưa, một hồi liền vội vàng rời đi, Thế An thở phào mấy lần, ở cửa đại sảnh lôi kéo móng vuốt chó nhỏ nói với nó: “Có nghe hay không? Đây là chó nông thôn Trung Hoa đấy! Đây không được chịu thua kém! Phải học được đi tiểu ở trong sân! Đã hiểu chưa? Không hiểu tao sẽ không cho này ăn thịt vịt đấy!”

“Tiểu An?” Sau lưng truyền đến tiếng gọi của Nhan Minh Húc, cậu vội vã đứng lên, thấy Nhan Minh Húc đang cười đứng ở phía sau, thực ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, ngài Nhan, vẫn luôn lừa ngài... Thì ra ngài đã sớm biết rằng Bát Bảo Phạn chỉ là chó quê.”

“Ha ha, vừa sờ là có thể biết, nhưng mà không sao, loại chó nào cũng đều không sao cả, chúng ta không phải đã muốn thu nuôi nó sao, cậu có thời gian hay không, giúp tôi quét một ít vườn được không?”

Thế An lập tức gạt đầu: “Có có có! Ăn cơm xong có thể chứ?”

“Ừ, có thể, biết dùng máy quét chứ? Còn có phần mềm ORC? Tôi cần nhập dữ liệu vào máy tính lý..”

“Không thành vấn đề!” Thế An vì có thể giúp đỡ Nhan Minh Húc mà vui mừng, miệng liền đáp ứng, “Rất đơn giản, tôi có thể!”

“Ồ, vậy đã làm phiền cậu.” Nhan Minh Húc nói xong, xoay người sang chỗ khác, không để cho Thế An thấy một tia do dự trên mặt anh.

Văn kiện cần quét rất nhiều, sau khi Thế An pha xong trà cho Nhan Minh Húc thì luôn bận rộn với việc quét tài liệu, bởi vì Nhan Minh Húc không nhìn thấy, cho nên phải nhập vào máy tính một đồng thứ, sau đó phải dùng hệ thống giọng nói chuyển thành văn kiện âm thanh, như vậy anh mới có thể nghe được.

Đều là tư liệu của công ty, hơn nữa thoạt nhìn không giống như là công ty của Nhan gia, Thế An một bên làm việc một bên buồn bực nghĩ, bình thường cậu làm bài tập mấy thứ này đều là những vấn đề cơ bản, chỉ là thêm một bước là làm ppt (đuôi của power point), nhưng mà, Nhan Minh Húc muốn nghe chuyện này để làm gì?

Cho dù là công ty của Nhan gia, chẳng lẽ trừ Nhan Minh Duệ ở ngoài, còn cần anh trực tiếp tham dự quản lý? Không thể nào! Dù thế nào thì anh cũng chỉ là người mù mà thôi. Vậy anh không ở nhà an an ổn ổn mà làm sâu gạo sống từng ngày còn phải biết mấy thứ này làm gì?

Ừm, cho dù Nhan Minh Húc chỉ là con sâu gạo, đó cũng là con sâu gạo thực anh tuấn. Thế An nghĩ như vậy.

Rất nhanh qua trưa, Thế An cuối cùng đã nhập xong toàn bộ dữ liệu, cậu vui vẻ báo cáo bằng điện thoại với Nhan Minh Húc: “Tôi chuẩn bị xong rồi, ngài Nhan, buổi tối tôi sẽ so lại, hiện tại tôi đi làm cơm chiều, ngài muốn ăn cái gì không?”

“Tùy thôi, cậu cũng mệt rồi, ăn đơn giản một chút là được.” Nhan Minh Húc tháo tai nghe điện thoại xuống, mỉm cười với cậu, chỉ cần nhìn anh cười, Thế An đã cảm thấy là phần thưởng tốt nhất trên thế giới, mặt cậu đỏ bừng cúi đầu, sau đó rất nhanh lại ngẩng lên: “Tôi đi nấu cháo, chuẩn bị đồ ăn, à, còn phải nấu món chính, ngài Nhan ngài muốn ăn bánh bao chay không?”

“Cũng được.” Nụ cười của anh thật là đẹp mắt... thật dễ nhìn.

Điện thoại ở phía sau vang lên, cứu Thế An khỏi tình thế mặt đỏ bừng, không đợi Nhan Minh Húc lên tiếng cậu liền thức thời chạy vội đi ra ngoài, chỉ nghe đến một câu: “A lô? Tôi là Nhan Minh Húc...”

Tám giờ, Thế An làm xong việc, dỡ Bát Bảo Phạn vào ổ, lau khô rửa tay đi đến phòng sách, gõ cửa, sau đó cất tiếng hỏi: “Ngài Nhan, hiện tại tôi có thể bắt đầu so không?”

“Cậu vào trước đã, Thế An.”

8. Chương 7

“Vâng!” Thế An vui vẻ tiến vào, đóng lại cánh cửa ở sau lưng, đi tới bàn học hai bước, bỗng nhiên cậu giật mình, Nhan Minh Húc vừa rồi gọi cậu là gì? Thế An?!

Cậu sao bại bị lộ tên thật chứ? Chứng minh thư đã cất giấu, huống chi Nhan Minh Húc căn bản là không nhìn thấy! Anh làm thế nào mà biết được tên cậu...

“Ngài Nhan...” Tim của cậu bắt đầu nhảy loạn, không phải là loại không yên mang theo ngọt ngào quen thuộc mà là một loại dự cảm nguy hiểm, giống như có chuyện đáng sợ đã xảy ra vậy.

“Kiều Thế An, là tên của cậu, đúng không?” Thanh âm Nhan Minh Húc vẫn nhẹ nhàng như vậy, thế nhưng lọt vào trong lỗ tai Thế An lại giống như sấm sét, cậu lui về phía sau từng bước, cậu thậm chí muốn lác đầu phủ nhận, nhưng nhìn thấy nụ cười biết rõ trên mặt Nhan Minh Húc, cậu chỉ biết, không thể nào! Nhan Minh Húc và Nhan Minh Duệ rốt cuộc chính là anh em, bọn họ giờ phút này có một chút giống nhau, phải nắm giữ chứng cứ chính xác sau đó mới đánh ra một kích trí mạng, làm cho đối thủ không thể phản kháng.

Thế nhưng, tôi không phải là đối thủ của anh!

Không nghe được câu trả lời của cậu, Nhan Minh Húc thở dài một hơi, vươn tay ấn lông mày, mở miệng lần nữa: “Thực xin lỗi, Tiểu An, a, không, Thế An.”

“Ngài Nhan...” Vì sao lại nói thực xin lỗi với tôi? Đầu óc Thế An nhanh chóng hoạt động, cậu nín thở, thật cẩn thận chờ anh nói tiếp, cũng chờ đợi vận mệnh tương lai không thể biết của mình.

“Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ cậu không phải đứa nhỏ đến từ thôn như tiểu Duệ nói, hẳn cũng thật khờ, cho là tôi không nhìn thấy thì cái lỗ tay cũng điếc sao? Chính là tôi nghĩ, mỗi người đều có riêng tư không muốn người ngoài biết đến, có lẽ cậu có bí mật gì đó, hoặc là khó xử, vì thế rất cần công việc này, cho nên, tôi cũng không nói ra.”

Thế An yên lặng đứng ở nơi đó, nghe lời của anh, cảm giác sức lực trên người từng chút từng chút một bị lấy đi, anh đã biết, kết quả có thể như thế nào đây? Anh còn có thể cười với mình, sờ tóc của mình, gọi tên của mình không?

“Bác Tôn chỉ nói với tôi, cậu là một đứa bé còn nhỏ, thông minh, lễ phép, là một đứa bé ngoan, muốn tôi chăm sóc cậu thật tốt, tôi đã đồng ý, tôi nghĩ, mặc kệ cậu có mục đích gì, chỉ cần cậu ở chỗ này của tôi thêm một ngày, tôi sẽ làm tốt nghĩa vụ của một chủ nhân, không truy hỏi bất cứ chuyện gì của cậu. Sau đó, chính là Lợi Hảo... Con gái luôn có sự mẫn cảm với hàng hiệu, lời của cô ấy nói cho tôi biết, Cậu... Không phải là một quần gia bình thường.”

Thế An rất muốn hỏi lại: vậy thì có gì khác nhau ư? Tôi chỉ muốn làm quần gia của anh, tôi có mặc quần bò hàng hiệu hay không thật sự quan trọng như vậy sao?

“Sau đó, cậu lại tạo thêm nhiều điều ngạc nhiên hơn cho tôi.” Nhan Minh Húc lại xoa bóp trán, “Dùng máy tính không tệ nhỉ?”

“Hiện tại ở các trường trung học đều mở lớp dạy máy tính.” Thế An rốt cục đã có thể nói chuyện, thanh âm khàn khàn, thật vất vả mới có thể phát ra từ cổ họng.

“Đúng vậy, cho nên tôi đã thuê thám tử điều tra lai lịch của cậu, tiểu Duệ khẳng định sẽ không nói cho tôi biết, hẳn rất có chủ kiến, luôn luôn như thế. Sau đó, đến hôm nay tôi nhận được kết quả.”

Chính là... cuộc gọi mà cậu nghe thấy trước giờ cơm chiều sao? Nếu sớm biết đó là cú điện thoại sẽ làm thay đổi vận mệnh mình, lúc ấy tôi chắc chắn sẽ xông lên rút dây điện thoại, Thế An chua xót nghĩ.

“Kiều Thế An, mười tám tuổi, con trai độc nhất của chú Kiều Dịch Chi.” Nhan Minh Húc gần từng tiếng nói ra thân phận của cậu, Thế An nghe, nhưng không có một chút cảm giác bối rối nào, cậu đỡ đầu nhìn bí mật của mình bị anh vạch trần từng cái từng cái.

Cậu không thể làm Tiểu An của anh... Không thể lại giả bộ thành một quần gia mới đến từ nông thôn, cậu đối với biểu tình của mình không còn như trước nữa rồi...

“Chuyện xảy ra năm trước tôi cũng có nghe nói qua.” Nhan Minh Húc nhẹ giọng nói, “Thật có lỗi, Thế An, tôi thật sự không nghĩ tới chính là cậu.”

Này... cũng không phải là những gì tôi muốn nghe, Thế An cắn chặt môi, nửa ngày mới buồn bã nói: “Ngài Nhan, hiện tại anh có biết, thế thì sao nào? Tôi đã ký hợp đồng, tôi sẽ ở trong này làm quần gia của anh.”

Đều đã qua đi, quên đi Kiều Thế An, biến tôi trở thành là Tiểu An, cùng nhau ở chung trong căn nhà hai tầng này, không phải tốt lắm sao? Một tháng qua chẳng lẽ chúng tôi ở chung không tốt sao? Tôi là quần gia xuất sắc của anh, đây chính là những gì anh đã nói với tôi!

“Thế An, không giống nhau, nếu tôi biết đó là cậu, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cậu tới đây.” Sắc mặt Nhan Minh Húc thoát nhìn có chút buồn rầu, tâm Thế An vốn đã muốn chết lặng lại bị lời của anh đánh cho một kích thật mạnh, tựa như nứt ra thành hai mảnh, cậu dùng lực lắc đầu, khàn khàn hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói, cậu không nên ở trong này làm quần gia.” Nhan Minh Húc hắng giọng, nghiêng mặt sang một bên, “Cậu mới mười tám tuổi, cậu hẳn là nên đi đến trường! Chuyện cha cậu phá sản tôi biết là rất khó khăn,

nhưng mà này cũng không thể trở thành lý do cho cậu bỏ học.”

“Lý do?” Thế An nở nụ cười, anh muốn nghe lý do thực sự sao? Muốn tôi nói cho anh biết là Nhan Minh Duệ dùng việc ngồi tù của cha tôi đến uy hiếp tôi phải ký bản hợp đồng kia sao? Anh thật sự muốn biết sao?

Nơi nào đó như vỡ tung ra, rất nóng, mang theo mùi vị nóng bỏng, như muốn trào ra từ cổ họng của cậu, Nhan Minh Húc... Anh không biết cái gì mà vẫn có thể ngồi ở trên cao phê phán tôi cái gì nên làm cái gì không nên làm hay sao?

Phải rồi, đương nhiên là anh có tư cách cùng quyền lợi này, bởi vì phá sản không phải là Nhan gia, anh còn bình yên vô sự sống ở nơi thế ngoại đào nguyên này, có em trai chăm lo công việc kinh doanh, có cha mẹ quan tâm che chở mà trải qua cuộc sống không phải lo lắng về cái gì cả, tất cả sự thoải mái ung dung của anh đều được xây dựng dựa trên cái cột chống, đó chính là anh có tiền!

Nếu không phải như thế, làm một người mù... Anh có thể làm cái gì? Anh còn có thể cười nhạo tôi sao? Anh xứng sao?!

Thế An dấy lên lửa giận cả người run rẩy, lúc này cậu mới phát hiện bản thân đối mặt với chân tướng bị vạch trần cậu cũng không thể bình tĩnh giống như trong tưởng tượng, có lẽ, lúc trước đều là ngụy tạo chăng? Cậu luôn luôn che giấu sự nghiêng răng thống hận ghen tị, ở trước mặt người đàn ông này?

“Không có lý do gì.” Cậu nghe gặp âm thanh của mình trở nên thực chói tai, “Anh có thể nói tôi không biết tiến lên, không có chí tiến thủ, buông thả, hoặc là cái gì cũng được, cuộc sống của người nghèo không phải đại thiếu gia như anh có thể tưởng tượng, tôi và anh không giống nhau! Tôi phải vì cha mẹ mà chia sẻ gánh nặng, nếu trong thời điểm này mà tôi còn đi học đại học, đây mới thực sự là không có lương tâm!”

Nhan Minh Húc giật mình nhìn cậu: “Thế An, tôi không có ý khinh thường công việc của cậu.”

“Anh có! Anh chính là có!” Thế An thông suốt đi ra ngoài, lớn tiếng nói, “Khi tôi còn là Tiểu An, anh thấy tôi làm quản gia chẳng có vấn đề gì, vậy tại sao khi tôi đổi thân phận, anh liền không thể tiếp thu? Bởi vì vốn dĩ trong lòng anh đang khinh thường tôi! Anh cảm thấy thân phận lúc trước của Kiều Thế An là giống anh, cho nên nhìn thấy tôi trở nên như vậy mới cảm thấy không chấp nhận nổi! Một thằng bé đến từ nông thôn làm quản gia là bình thường, sao khi cha của tôi phá sản tôi đi làm quản gia chính là không bình thường, anh là có ý này sao?!”

Đối mặt với sự truy hỏi của cậu, Nhan Minh Húc lựa chọn nhượng bộ: “Thế An, không phải, tôi chỉ là cảm thấy cậu nên làm một ít việc có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề của cậu.”

“Cám ơn sự quan tâm của anh, nhưng mà không cần, tôi đi làm chính là có thể giúp chính mình, giúp cha mẹ, chứ không phải đi học đại học, anh thật sự nghĩ tôi đi học đại học thì cuộc sống của tôi sẽ khác đi sao?” Thế An nắm chặt tay, nhớ tới khi còn ở trong căn phòng cho thuê nhỏ hẹp, cậu ngồi đối diện mẹ không nói gì, đèn điện mờ nhạt chiếu xuống, cùng ánh đèn hắt ra từ các nhà khác không có một tia liên quan, khi đó, cha còn bị nhốt ở sở cảnh sát...

“Làm quản gia có cái gì không tốt? Tôi cũng không thấy có gì là mất mặt! Tôi dùng chính sức lao động của mình đổi lấy tiền lương, có thể cho cha mẹ một cuộc sống tốt hơn, điều này khiến anh cảm thấy thật mất mặt sao? Không thể chấp nhận quản gia chính là người mà các người từng biết sao? Vậy thì có liên quan gì? Anh cần bản là không biết tôi!”

Ngực Thế An giống như bị cái gì đó bóp chặt vậy, từ sau khi cha gặp chuyện không may, bất an cùng thương tâm xuống cậu vẫn luôn đè nén nay xúc động cuộn cuộn, bất tri bất giác trong mắt của cậu đã ngập đầy nước mắt: lên đại học, đây là chuyện cậu luôn nghĩ là việc đương nhiên, nhưng trong bóng chốc, điều đó đã trở thành hy vọng xa vời.

Nếu như mình kiên trì học đại học... Cha mẹ làm sao bây giờ? Cậu thật sự có thể tin tưởng cha Đông sơn tái khởi được sao? Cha luôn nói làm thành mấy dự án kinh doanh là có thể trở mình, cả nhà lại có thể sống ở nơi thật tốt, lại được sống cuộc sống thoải mái, nói thì nói như thế, nhưng mà trong lòng Thế An vẫn luôn không thể tin được.

Học đại học, sau đó cả nhà còn giống như vậy nữa không, cuộc sống sẽ lại nghèo khổ, không, là càng nghèo khổ, khẩu trừ đi học phí của cậu, chỉ sợ mỗi ngày nấu cơm cũng phải tính toán kĩ càng đi? Mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, cho tới bây giờ bà cũng chưa phải nếm qua khổ sở...

Tôi không cần học đại học, tôi cần một công việc, trước mắt có thể đảm bảo cha mẹ không cần lo áo cơm mới là mục tiêu lớn nhất của cậu, về phần cái đại học hư ảo như bọt nước kia, mặc kệ nó đi...

“Thế An, cậu thật sự hiểu lầm tôi rồi.” Thái độ Nhan Minh Húc thành khẩn nói, “Tôi thề tôi không có ý khinh thường công việc của cậu, tôi chỉ muốn nói, làm người, ở dưới tình huống gì cũng phải đi về phía trước.”

Thế An hung hăng mở to mắt không cho nước mắt rơi xuống, tầm mắt của cậu mơ hồ, nhìn bóng người ngồi ở bên cạnh bàn kia, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ cảm thấy Nhan Minh Húc cách mình xa như thế, xa như bên kia thế giới.

“Cậu buông tha cho cơ hội lên đại học, này thực đáng tiếc, không, không chỉ ... mà còn là cậu, nếu cậu thật sự chỉ là đứa nhỏ đến từ nông thôn đi làm công, tôi cũng sẽ nói như vậy. Như bây giờ, cậu vừa lòng sao? Lấy tiền lương rồi, sau đó thì sao? Cậu không nghĩ cho mình một mục tiêu cao sao?”

“Tôi không nghĩ!” Thanh âm Thế An ầm ầm mang theo tiếng khóc nức nở, cậu có lựa chọn sao? Nhan Minh Húc, anh không biết cái gì hết! Anh sống an nhàn sung sướng ngồi ở nhà, sau đó thì đi đến chỉ trích tôi sao?

“Nhưng mà tôi nghĩ.” Nhan Minh Húc đề cao thanh âm, “Khi cậu vừa tới, tôi đã nghĩ, dù sao việc nhà không nhiều, tôi cũng không cần người một tác cũng không rời chăm sóc bên cạnh, chờ cậu quen thuộc một chút liền cho cậu đi học lớp ban đêm hoặc là tự thi đỗ vào khoa chính quy, cho cậu ở trong này vừa đi làm một bên học tập, về sau nếu cậu không còn làm ở trong này nữa, đi ra ngoài cũng có nhiều cơ hội hơn. Lúc ấy, tôi còn chưa biết cậu chính là Kiều Thế An, nếu biết tôi đã...”

“Nếu biết thì sao, sẽ như thế nào?” Thế An run rẩy hỏi.

Nhan Minh Húc không trả lời, theo bản năng quay đầu đi chỗ khác, tránh né ánh mắt của cậu.

“Vậy cũng không sao cả, tôi có giấy chứng nhận quản gia của lớp huấn luyện, tìm một nhà khác làm việc cũng không phải việc khó gì, có lẽ tiền lương không có còn cao như vậy, nhưng mà ít nhất... ít nhất không cần nghe anh nói tôi nên sống như thế nào!” Thế An bất chấp hô lên, “Anh nói đi! Anh nói không cần tôi tiếp tục làm thì ngày mai tôi có thể rời đi! Coi như tôi làm không công mấy ngày dư ra kia, một phân tiền tôi cũng không cần anh trả!”

“Tiểu An!” Nhan Minh Húc kinh ngạc đứng lên, đi hai bước về phía cậu, tựa hồ là muốn ôm lấy cậu, nhưng bước chân lại chần chờ, kính râm che lại sắc mặt của anh: “Tôi thật không có ý này.”

“Anh thấy thế nào tôi cũng không quan tâm.” Thế An nhìn ra sự do dự của anh, không biết sao tâm đau đến ngay cả hô hấp cũng khó mà tiếp tục, cậu tắc nghẹn, cảm hận nhìn Nhan Minh Húc, “Bởi vì anh chỉ là chủ nhân của tôi, cái khác không có quan hệ với tôi!”

Không phải như thế... Tôi hi vọng anh có thể đi tới, ôm lấy tôi, tựa như lần trước, vỗ tôi nói không phải sợ...

“Đúng vậy, tôi không tiền đồ, tôi là người không có chí lớn, tôi không có chí tiến thủ, tôi là như thế... Có phải anh nhìn thấy tôi là như thế phải không? Dựa theo suy nghĩ của anh, tôi hẳn nên kiên cường bất khuất, sau khi cha bị phá sản vẫn phải học đại học, cho dù như vậy sẽ thực vất vả, so với những sinh viên bình thường khác vất vả nhiều hơn, cha tôi cũng không nên chơi bởi lêu lổng, hẳn là nên quyết chí tự cường, tích cực hướng về phía trước, mẹ của tôi cũng không nên ở nhà oán trời trách đất, hẳn là nên lập tức hóa thân thành người vợ hiền, sau đó mỗi ngày chúng tôi một nhà cùng nhau hướng về phía trước, đây mới là những chuyện chúng tôi nên làm trong suy nghĩ của anh đúng không? Anh luôn muốn cái gì cũng đều trở nên tốt đẹp, nhưng là sự thật cùng những gì anh nghĩ sẽ giống nhau sao?!”

Thế An cảm thấy đầu óc mê muội, cậu dùng hết toàn lực hô lên: “Anh có tư cách gì nói tôi?! Anh thì sao?! Anh không phải cũng bởi vì đôi mắt của mình không nhìn thấy nên cứ ở đó mà nhận xét, yên tâm thoải mái hưởng thụ hơi ấm của cha mẹ, làm sâu gạo được người nhà nuôi nấng, sau đó anh không có việc gì làm nên có thời gian và sức lực đi yêu cầu tôi nên sống như thế nào sao? Phải rồi! Ai cũng sẽ không có yêu cầu gì đối với anh, bởi vì anh không nhìn thấy! Bởi vì anh không làm được bất cứ việc gì cả!”

Nước mắt cuộn cuộn xuống, cậu quả thực thống khổ muốn suy sụp: không phải... tôi không phải muốn nói điều này... Tôi biết anh là vì muốn tốt cho tôi, hy vọng tôi có thể tiến tới, chính là... tôi không có cách nào...

Thân thể Nhan Minh Húc cứng còng, sau một lúc lâu, anh chậm rãi đi tới, sờ soạng, đưa tay sờ lên mặt Thế An, nhẹ nhàng mà lau nước mắt cho cậu, ôn nhu nói: “Thế An, đừng khóc, thực xin lỗi.”

Thế An không nói lời nào thì không sao, vừa mở miệng nước mắt cậu càng rơi càng hăng, vì che dấu tự tôn đã bị phá tan của cậu, cậu lui từng bước về phía sau, tay Nhan Minh Húc rơi vào khoảng không, xấu hổ dừng lại tại chỗ.

“Tôi chỉ là cảm thấy cậu như bây giờ rất đáng tiếc, cậu còn trẻ, có tiền đồ của mình, nếu thật là điều kiện có hạn, tôi có thể giúp cậu.”

“Giúp tôi? Giúp tôi như thế nào?” Thế An phản kháng, hiện tại cậu như đã mất đi lý trí, thậm chí phải làm cho người đàn ông trước mắt này bị tổn thương bởi thương cho sự đau khổ nói không nên lời trong lòng cậu, “Như kiểu anh nói, để tôi đi học lớp ban đêm sao? Đúng không? Như vậy anh có thể yên tâm thoải mái có phải hay không? Anh còn có thể cảm thấy được mình đã làm một chuyện tốt công đức vô hạn, tôi hẳn là nên biết ơn anh? Không đúng! Phải là cả nhà tôi đều nên biết ơn anh! Vì biểu hiện nhân từ của anh, cho dù tôi chiếm dụng thời gian làm việc để đi học, anh cũng sẽ làm một chủ nhân khoan dung mà không so đo, thậm chí tiền lương cũng không khấu trừ, đúng không? Đây là anh làm vì tôi, đây là cái mà anh gọi là giúp không luyến tiếc, đúng không?!”

Câu gào rít cuối cùng của cậu khiến Nhan Minh Húc bị dọa lui từng bước, không biết làm sao đối với cậu, ưu thương sâu nặng trên mặt anh càng thêm đậm bị thương Thế An, trái tim cậu dường như vỡ nát, gần như khinh miệt hỏi: “Như vậy ngài Nhan, anh có thể làm hết thấy đều là bởi vì anh có tiền, cho nên anh mới có thể ngồi ở trên cao chỉ dẫn tôi, đúng không?”

“Không phải.”

“Chính là tiền này không phải anh làm ra, là Nhan gia để lại cho anh, là em trai của anh ngày đêm làm việc kiếm ra, anh có thể đối đãi với tôi hào phóng như vậy không phải bởi vì anh có nhiều thiện lương mà là bởi vì anh vốn dĩ không dùng tay của mình làm ra tiền! Anh không biết tiền quan trọng như thế nào, giống như tôi ngày trước vậy!” Thế An ho một cái, đau đớn nhìn anh, “Nhưng không ai chỉ trích anh, vì sao? Bởi vì anh không nhìn thấy!”

“Vậy.. Vậy sao?” Khóe miệng Nhan Minh Húc co quắp, anh lộ ra nụ cười không biết phải làm sao, “Thì ra ở trong lòng của cậu, tôi là người như vậy sao?”

Anh cúi đầu, tự hỏi, khí lực toàn thân Thế An đều đã phát tiết hết, cậu phì phò hồng học thở, trừng lớn mắt, có chút không tin bản thân đã nói những lời kia.

Là Nhan Minh Húc không tốt! Đều là lỗi của anh ta! Cậu hít hít cái mũi, nước mắt chua xót vẫn còn trên mặt, tim giống như bị khắc lên từng vạch từng vạch, Nhan Minh Húc, anh là đại thiếu gia không biết khó khăn nhân gian, Nhan Minh Duệ bảo vệ anh thật tốt, khiến anh còn có thể khờ dại như vậy, còn cùng tôi nói chuyện cuộc đời, lý tưởng... cái này cái nọ...

Anh biết không? Khiến Thế An đứng ở trước mặt anh chẳng qua chỉ là một người hầu đã ký khế ước bán mình, cậu ta không có lý tưởng, không có cuộc đời, cậu ta muốn đem mười năm đẹp nhất trong đời cho anh, mà anh lại vạch trần thân phận thật sự của cậu ta khiến cậu ta chột vật bại lộ ở trước mặt...

Nếu cha tôi không phá sản... Tôi cũng sẽ khờ dại giống như anh bây giờ... Như vậy thật tốt? Vì sao chúng ta không thể gặp nhau vào lúc ấy? Vì sao lại muốn vạch trần trắng trợn điều cuối cùng mà tôi muốn che giấu đi?

Tôi thật sự... chỉ muốn yên ổn làm quản gia của anh, làm Tiểu An của anh...

Tôi sẽ không hối hận trải qua mười năm ở bên cạnh anh...

Về sau, anh muốn tôi lấy cái gì để đổi mặt với anh đây?

“Như vậy đi, Thế An, cậu về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai chúng ta bàn lại.” Nhan Minh Húc tựa hồ không biết nên giải thích như thế nào, “Đi tắm rửa, ăn ngủ một giấc, đi đi.”

Thế An không nói lời nào đi ra cửa, đi được một nửa lại dừng lại, đông cứng hỏi: “Trước khi có kết quả cuối cùng, hết thảy còn có thể duy trì nguyên dạng chứ?”

“Ừ, đương nhiên có thể.”

“Chúc ngủ ngon, ngài Nhan.”

Không đợi Nhan Minh Húc trả lời, cậu liền chạy ra khỏi phòng, tiếng bước chân ở trên hành lang vọng lên, cậu chạy thẳng vào phòng ngủ của mình, Bát Bảo Phạn đang nằm trong ổ bồng tỉnh, còn buồn ngủ ngẩng đầu nhìn cậu.

Một chút khí lực còn sót lại của Thế An hoàn toàn biến mất, cậu vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà, thì thào tự nói với chó nhỏ: “Làm sao bây giờ... Anh đã biết...”

Nước mắt lại rơi xuống, Bát Bảo Phạn nghi hoặc nhìn, vươn đầu lưỡi liếm đi, Thế An co rúm người lại, dùng sức đè lại trái tim bỗng nhiên trở nên đau đớn, lặp lại một lần nữa: “Làm sao bây giờ... Anh đã biết...”

Sáng sớm, Thế An bị chó nhỏ đánh thức, hôm qua cậu khóc mệt mỏi liền cuộn mình ở trên sàn nhà ngủ, hiện tại cả người đau nhức không thôi, cậu miễn cưỡng ngồi dậy, duỗi thân một chút, nhìn chó nhỏ nhảy nhót ở bên cạnh mình không thôi, cậu mới vừa nở nụ cười liền cũng nhớ chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Nên làm gì bây giờ đây? Chính mình cũng thực buồn cười, ngày hôm qua còn làm trò khóc nhè trước mặt anh, kỳ thật, có cái gì đâu? Cậu là người mà Nhan Minh Duệ thuê đến, hơn nữa hợp đồng đã ký mười năm, Nhan Minh Húc không có cách nào đuổi cậu đi, cho dù anh biết cậu là Kiều Thế An, được thôi, kia cùng lắm là đại biểu cho quan hệ của hai người về sau sẽ càng thêm mới lạ, cậu không thể rời đi được.

Anh sẽ không nở nụ cười với cậu nữa, cũng sẽ không còn những cái ôm bảo vệ cậu, giờ đây cậu không còn là quần gia bé nhỏ trước kia mà là con trai của bạn của cha, là thân phận rất xấu hổ.

Thế An tỏ vẻ thoải mái mà nhún vai: có lẽ da mặt là mình quá dày đi, sao mình lại cảm thấy chuyện này khó tiếp nhận chứ? Còn không phải đã qua một ngày rồi hay sao? Nhớ lại hôm qua còn cảm thấy chuyện giống như trời sập, hôm nay đã cảm thấy không có gì rồi, phải, trải qua sự kiện sau khi cha phá sản thì vấn đề này có là cái gì đâu?

Còn lâu mới không sống không nổi! Cố lên! Thế An!

Nhưng mà, vì sao, tâm vẫn rất đau... Cậu dùng tay đè ngực, hít sâu hai cái, sau đó vào nhà vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị bắt đầu công việc một ngày.

Đun nồi nước, lấy mì sợi cùng cá rán đã làm tốt ngày hôm qua trong tủ lạnh ra, bỏ thêm ít rau sạch, lọc bỏ xương cá ra khỏi thịt, cá chỉ nhỏ bằng một ngón tay, tuy rằng tươi mới, nhưng lọc bỏ xương cũng khá là phiền phức, cậu làm thật kiên nhẫn và cẩn thận, đơn giản bởi vì Nhan Minh Húc không nhìn thấy...

Bưng đến nhà ăn, không biết từ lúc nào Nhan Minh Húc đã xuống lầu, vẫn như trước đeo kính râm, trầm mặc ngồi vào chỗ, Thế An giật mình một chút, chần chờ mở miệng, kiệt lực bảo trì ngữ khí bình thường: “Ngài Nhan, chào buổi sáng, bữa sáng hôm nay là cá rán vàng bỏ thêm dưa muối ở trên.”

“Cám ơn, Thế An, tôi có chuyện muốn...”

“Mời ăn cơm trước được không?” Thế An đánh gãy lời của anh, thanh âm run nhè nhẹ, hành vi không lễ phép như vậy là trước kia cậu tuyệt đối sẽ không làm, nhưng mà hiện tại, cậu theo bản năng sợ hãi mỗi một câu Nhan Minh Húc muốn nói ra.

Cầu xin anh... Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ anh muốn nói gì, mặc kệ anh đối với tôi như thế nào... Hãy ăn xong món ăn tôi đã vì anh mà làm đi...

Nhan Minh Húc cũng không kiên trì, ngón tay chuẩn xác sờ lên cái bát lớn, cầm lấy chiếc đũa gấp đồ ăn, lại lộ ra nụ cười tán thưởng mà Thế An quen thuộc: “Ăn thật ngon.”

Không biết tại sao, chỉ một câu đơn giản như vậy thôi cũng thiếu chút nữa làm cho nước mắt Thế An vỡ òa, cậu vội vàng cúi đầu, cố ý lớn tiếng ăn mì, che dấu đi sự thất thổ của bản thân.

Mặc kệ cậu không muốn cỡ nào, ăn một bát mì cũng không mất bao lâu, trên bàn cơm hai người im lặng ăn từng giây từng phút trôi qua, cậu dường như tuyệt vọng muốn thời gian dừng lại ở thời khắc này, nhưng không làm được, hai người đều ăn mì xong rồi, nhưng ai cũng không chủ động mở miệng.

“Sau khi tôi rửa bát xong sẽ đến phòng sách nghe anh nói có được không?” Thế An chịu không nổi, đứng lên.

“Ngồi xuống, Thế An.” Thanh âm Nhan Minh Húc cũng không lớn nhưng lại tràn ngập áp lực khiến cậu không thể phản kháng, “Rất nhanh thôi, sẽ không làm chậm trễ thời gian của cậu.”

Thế An trầm mặc ngồi xuống, được rồi, cậu cũng đã chuẩn bị tốt, mặc kệ kết quả là gì, tới liền bây giờ đi!

“Đây là cho cậu.” Nhan Minh Húc lấy ra một cái thẻ, “Cầm lấy.”

Thế An không rõ vươn tay, nhìn Nhan Minh Húc đặt cái thẻ vào trong tay cậu, là thẻ ngân hàng, giống cái thẻ khi phát lương cho cậu, cũng giống cái thẻ tiết kiệm hàng tháng.

“Đây là lễ vật tôi cho cậu, mật mã là ngày cậu đến Nhan gia.” Nhan Minh Húc nhẹ giọng nói, “Một trăm vạn, cũng đủ cho cậu học xong đại học cùng dần xếp cuộc sống cho cha mẹ.”

Thế An cảm thấy khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh: “Ngài Nhan, anh nói cái gì?”

“Hôm qua là tôi không đúng, làm cậu tức giận, là bởi vì tôi không biết cụ thể khó khăn của cậu đi? Đích xác, cậu có lo lắng của bản thân, nhưng mà ý kiến của tôi cũng không thay đổi, cậu nên có một tương lai tốt chứ không chỉ có là làm một quán gia. Nếu cậu thật sự là Tiểu An, tôi có thể lưu cậu lại, vừa làm việc vừa đọc sách, nhưng mà cậu không phải, cậu có điều kiện tốt, cũng thông minh, nếu không phải việc kinh doanh của cha cậu xảy ra vấn đề, hiện tại cậu hẳn là đã sớm học đại học rồi.”

“Phải rồi, tôi còn có thể đi Anh du học nha!” Tức giận trong lòng Thế An lại nổi lên, “Nhưng mà anh cho tôi cái này là có ý gì?”

“Cậu phải tiếp tục đến trường.” Nhan Minh Húc không chút nào thay đổi nói, “Tôi giúp đỡ cậu.”

Sợ Thế An có hiểu lầm, anh lập tức bổ sung: “Loại chuyện này rất nhiều, đúng không? Hiện tại học phí học đại học cao như vậy, thường xuyên có người thi đỗ lên đại học nhưng không có tiền trả học phí, xã hội cũng có rất nhiều người quyên giúp bọn họ, Thế An, cậu không cần ngại, coi như là cậu tiếp nhận quyên giúp từ người xa lạ đi, được không?”

“Người xa lạ... Cũng thật hào phóng nha.” Thế An nắm chặt cái thẻ, răng nanh cắn mạnh, hẳn rồi cuộc là có ý gì? Là nói cậu làm quán gia không xứng làm bạn của anh sao? Vì sao anh cứ ép tôi... đi học đại học chứ? Tôi không lên đại học thì sẽ không thể nói chuyện với anh sao?

Nhan Minh Húc nở nụ cười: “Thế An, có thể giúp đỡ người khác là vinh hạnh của tôi, cậu có biết, mất tôi không tốt, cho nên từ nhỏ đến lớn rất nhiều người đều giúp đỡ tôi, lúc trước khi tôi ra ngoài sẽ có người chủ động dẫn đường cho tôi, đưa tôi đi dạo phố, trên thế giới này vẫn còn nhiều người tốt, hiện tại tôi có cơ hội, vì sao không thể giúp đỡ người khác?”

Anh hạ thấp thanh âm: “Thế An, cậu nên học đại học, này là vì tốt cho cậu.”

“Ngài Nhan, anh đối với tôi thực yên tâm.” Lý trí Thế An nói cho cậu biết, Nhan Minh Húc nói là sự thật, anh đang vì cậu mở ra một con đường mới, nhưng mà cậu vẫn không chịu khuất phục, có lẽ là vì cậu rất nhiều lần chột vạt ở trước mặt người đàn ông này, cậu theo bản năng mà giận dữ, “Nếu tôi không cầm tiền này đi đến trường, mà là đi ăn chơi đàng *** thì sao?”

Nhan Minh Húc nhin xuống tiếng cười khê: “Thế An, cậu thực trẻ con.”

“Này cũng không biết được đấy.” Thế An thấy anh cười, trên miệng càng không chịu thua, “Tôi là người không có chí tiến thủ, cho nên sau khi cha gặp chuyện không may, tôi không có mục tiêu cao, chỉ là muốn tìm một công việc không lý tưởng, kiếm một chút tiền một chút, hiện tại anh đột nhiên cho tôi một số tiền lớn như vậy, tôi nói không chừng sẽ cầm đi mua phòng ở, du lịch nước ngoài, hoặc là đi đánh bạc... tiêu sạch hết. Đây mới là việc tôi nên làm, đến trường rất vất vả, tốt nghiệp đại học có thể đi đâu? Hoặc là tôi lừa anh một trăm vạn liền đi như vậy, anh có thể làm được cái gì? Bảo người tới bắt tôi sao?”

Nhan Minh Húc cười lắc đầu: “Thế An, làm người, nên chịu trách nhiệm với hành vi của mình.”

Câu nói đầu tiên diệt đi sạch bách đáng về bề bề của Thế An, cậu gục đầu xuống, cảm thấy vừa rồi mình vừa buồn cười vừa ngu xuẩn, tuy rằng Nhan Minh Húc không có thị lực, nhưng anh lại có thể thấu đáo mọi chuyện.

Cơ hội bất ngờ có thể lên đại học, một trăm vạn đối với cậu trước kia không là gì cả, hiện tại lại có thể giải quyết chuyện của cậu, giúp cậu một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống của cha mẹ có thể tốt hơn một chút, cậu cũng không phải vừa học vừa làm gian khổ học xong đại học, một trăm vạn... đảm bảo cho cậu thoải mái học xong bốn năm đại học cùng duy trì cuộc sống mà còn dư dả, đưa mẹ đến ở một căn phòng khác tốt hơn, có thể sẽ không cần nhieu mày nữa hay không? Cha luôn nói Đông Sơn tái khởi, như vậy cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn? Tuy rằng ngoài miệng cậu nói chuyện thực vô lại nhưng sự cảm kích trong lòng đã sắp trào ra rồi.

Chính là... khế ước bán mình thì sao?

“Ngài Nhan... Tôi là người ngài Nhan thuê đến, đã ký hợp đồng.” Cậu nhỏ giọng nói.

“Tôi sẽ xử lý.” Nhan Minh Húc đơn giản nói, “Cậu không cần lo lắng.”

“VẬY... Anh có điều kiện gì không?” Thế An hỏi thật sự không yên, ở sâu trong nội tâm cậu cũng không quên nhớ tới vấn đề tương đương nghiêm trọng: Nhan Minh Húc, là một đồng tính luyến ái.

Đối với vấn đề của cậu, Nhan Minh Húc hơi kinh ngạc một chút, sau đó nói giỡn: “Tôi biết có người quyền giúp yêu cầu người được quyền giúp mỗi tháng ít nhất viết một phong thư, thành tích học tập đều phải cao, có điều đối với cậu, tôi hoàn toàn yên tâm, không có yêu cầu gì khác.”

Thế An cắn môi dưới, lén nhìn anh, ngón tay chậm rãi vẽ vài vòng ở trên bàn: “Tôi có thể một tháng... Không, hai tuần lễ tới thăm anh một lần, báo với anh tình hình học tập của tôi không?”

“Chỉ cần cậu muốn, tôi tùy thời chào đón, nhưng tôi không hy vọng làm nhiều loạn cuộc sống bình thường của cậu.” Nhan Minh Húc mỉm cười trả lời.

“Sẽ không, tôi nghe nói đại học có rất nhiều thời gian rảnh.” Thế An sốt ruột tìm lý do cho mình, “Tôi cảm tiền của anh, đương nhiên phải cho anh một câu trả lời thuyết phục, quyền tiền cho Hội Chữ Thập cũng cần phải công khai mà, còn có... Tôi sẽ trở lại gặp Bát Bảo Phạn!”

Như vậy... Cũng không tệ, lấy một loại phương thức hoàn toàn mới để ở cùng Nhan Minh Húc, làm bạn bè... mà không phải là quan hệ quản gia và chủ nhân, Thế An phải thừa nhận này ý niệm trong đầu thực hấp dẫn, vô luận là phương thức gì, với loại tình huống này thì đây là tốt nhất, cậu có thể tiếp tục đi học, cha mẹ có thể sống tốt một chút, mà cậu còn có thể trở về... thăm Nhan Minh Húc... ở chung không hề có xấu hổ, cậu có thể thực tự nhiên mà gặp anh.

Tại sao cậu lại có thể nghĩ Nhan Minh Húc sẽ đưa ra cái yêu cầu nào chứ? Anh cũng không phải cái tên Nhan Minh Duệ lãnh khốc biến thái kia!

“Tốt, cậu có thể thi đua cùng Bát Bảo Phạn, xem là cậu học xong đại học trước, hay là nó trở thành một con... ừm, chó dẫn đường xuất thân là chó nông thôn Trung Hoa trước.” Nhan Minh Húc vẫn duy trì nụ cười trên mặt, “Quay về thu dọn hành lý đi, còn có ba tháng nữa là phải thi vào trường cao đẳng rồi, có tự tin tưởng không?”

“Không thành vấn đề!” Thế An tự tin ngẩng cao đầu, gốc kiến thức của cậu không kém, trước kia là bởi vì không có bản khoản cho nên không có dụng tâm để học, nhưng về sau sẽ không, cậu sẽ hết sức quý trọng cơ hội khó được lần này, sẽ không bỏ lỡ... con đường mà Nhan Minh Húc đã trải ra cho cậu, “Tôi nhất định sẽ mang theo thư thông báo trúng tuyển đại học trở về!”

Nói xong cậu kiểm chế không được nội tâm kích động, cầm lấy tay Nhan Minh Húc lắc lắc: “Cám ơn anh! Tôi sẽ trở về!”

Cầm nhận được tiếng bước chân chạy đi rầm rầm của cậu, nụ cười bên môi Nhan Minh Húc dần biến mất, Tiểu An, Kiều Thế An... Cậu thiếu niên mang theo ánh mặt trời, sẽ rời khỏi mình như vậy sao... Là mình đã buông tay.

Nhưng mà, thực đáng giá ... Anh nở nụ cười... Tôi không thể bởi vì ích kỷ mà giữ lấy cậu, như vậy giữ cậu lại có tác dụng gì? Để cậu tự do bay đi, tôi buông... cánh chim của cậu...

9. Chương 8

Tháng chín, đầu thu, những hạt mưa nhỏ tí tách rơi làm cho không khí trở nên có chút lạnh, nhất là sau nửa đêm, nhân viên phục vụ của câu lạc bộ Kim Sắc Niên Hoa còn mặc áo sơ mi mỏng ngắn tay màu trắng mùa hè, dán ở trên người, có chút lạnh.

Rạng sáng, trong ngày ca từ không giờ đến tám giờ là mệt nhất, nhưng mà nếu vận khí tốt có thể có được nhiều tiền boa, dù sao đối với những vị khách tới nơi này tiêu tiền, cái gọi là sáng chín chiều năm thực là chuyện xa xôi, bọn họ phần lớn đã đạt đến trình độ không cần phải đi làm rồi.

Nhàm chán nhin xuống ngáp một cái, Thế An cúi đầu nhìn hoa văn trên thảm thượng, khu vực cậu phải phục vụ hôm nay có vài người Hàn Quốc tới, là tự trả tiền cho nên không kêu rượu và hoa quả, chỉ cần một tá bia, cậu không có việc để làm không nói, lúc cô gái từ bên trong đi ra trang điểm lại cũng oán giận liên tục.

Không có việc gì làm cũng không phải chuyện tốt gì, hơn nữa đối với người sống dựa tiền boa như cậu mà nói thu nhập hôm nay đích thật là rất ít.

Cậu dựa người vào tường, thừa dịp lúc này không có ai đi qua nghỉ ngơi một chút đi, tuy rằng lúc mới làm việc cậu đã được quản lý nghiêm khắc cảnh cáo phải luôn luôn duy trì tư thế tốt đẹp làm vừa lòng khách, nhưng cũng đã bốn rồi, thực sự khách cũng đã say không biết gì rồi.

Câu thành ngữ thế sự vô thường này dùng ở trên người cậu thật là chuẩn xác, Thế An đã quen không nhớ lại việc đã qua đi, cậu cho rằng làm như vậy là vô dụng cùng ngu xuẩn, chỉ tổ tăng thêm áp lực tâm lý cho bản thân, nhưng không biết có phải do khí lạnh của sáng sớm dễ dàng làm cho người tôi trở nên yếu ớt hay không? Cậu vậy mà không tự chủ được nhớ tới cái ôm ấm áp của Nhan Minh Húc.

Ngày đó bản thân cầm một triệu của anh, mang theo hành lý đơn giản, sau khi tạm biệt Bát Bảo Phạn, vui mừng phấn chấn về nhà, dọc theo đường đi còn nghĩ đến tương lai của mình, có thể cùng giống những học sinh khác, tham gia cuộc thi vào trường cao đẳng, lên đại học, thật tốt! Cậu quyết định thi vào trường đại học ở thành phố, như vậy cách cha mẹ, cách Nhan Minh Húc không xa, còn thậm hạ quyết tâm nhất định phải học tập thật tốt, không thể để cho Nhan Minh Húc xem thường cậu, đi gặp anh chứng minh cậu tuyệt đối không là một người không có chí tiến thủ.

Kết quả thì sao? Khi cậu trở về nhà, lúc nói ra con số kia với cha mẹ, ánh mắt của cha tỏa sáng, nét mặt của mẹ giãn ra, sau đó cậu liền trợn mắt há hốc mồm bị cha mẹ luân phiên oanh tạc, như là con như vậy bất hiếu, có tiền không chịu thuê phòng tốt cho cha mẹ, muốn chúng tôi chết đi ở cái nơi này chịu đựng hàng xóm chỉ trích, có tiền thì nên cho cha mẹ cầm đi làm ăn, có thể thành công thì tiền sẽ tăng lên gấp bội, nói cái gì mà học đại học, cha mẹ đều thành cái dạng này con còn không lấy tiền ra, còn muốn đi học đại học cái gì... Ngay tại hoàn cảnh như vậy, thẻ trong tay cậu bị cha đoạt lấy, bộ mặt gấp không thể chờ cơ hồ có thể dùng dữ tợn để hình dung: “Nói! Mật mã là cái gì?!”

Cậu không chịu nói, cậu biện bạch đây là Nhan Minh Húc cho con. .

Sau đó cậu đã trúng một cái tát của cha, nặng nề mà rơi ở trên mặt, cậu sợ ngây người, nhìn cha tức đến lộ gân xanh bức bối cậu mật mã, nhìn mẹ ở một bên thêm mắm thêm muối, đơn giản một bên nén giận cậu không lương tâm, có tiền không đưa cho cha mẹ, giúp tất cả mọi người sống khá giả, một bên nói liên miên cần nhẫn nhịn kìm nén kể lể hiện tại vì sao trẻ con ích kỷ như vậy, cha mẹ còn chẳng có cơm ăn còn nó thì muốn học đại học, cậu cay đắng nhìn cha mẹ, cảm thấy bất lực.

Rốt cục, cha thuyết phục cậu, nói có một dự án kinh doanh lớn, vừa lúc có lỗ hổng tài chính, ông lấy một triệu này đi đầu tư, khẳng định trong ở ba tháng có thể kiếm được lợi nhuận về, bọn họ sẽ có ngày lành, cũng không chậm trễ cậu đến trường, hơn nữa trước thế tấn công bằng nước mắt của mẹ, Thế An đành giao ra mật khẩu của thẻ.

Có lẽ là vận đen của cha còn chưa hết, Thế An vừa mới bắt đầu thật lòng ôn thi không đến một tháng thì dự án kinh doanh mà ông đầu tư thất bại, không chỉ nói một nửa lợi, ngay cả tiền vốn một triệu cũng bị mất.

Đau khổ sao? Có lẽ đi, mẹ tự nhiên là thất vọng, mỗi ngày mắng cha vô dụng, lại bắt đầu oán giận tại sao không giữ lại hai ba mươi ngàn, ít nhất hiện tại còn có thể chuyển vào cái xóm nghèo gần đây, cha cũng thất vọng, nói mình đi nhầm đường chọn sai đối tượng đầu tư.

Còn cậu thì sao? Không ai hỏi cậu lấy một câu, không ai quan tâm trong lòng của cậu có chảy máu tươi hay không, không chỉ có là mộng đại học lại tan biến, Thế An không biết, không biết lần này phải đối mặt với Nhan Minh Húc như thế nào...

Chẳng lẽ trở về nói với anh: Ngài Nhan, thực xin lỗi, một triệu anh cho tôi đã trả cho việc kinh doanh thua lỗ của cha tôi, thật xin lỗi đã phụ ý tốt của anh, tôi không thể học đại học được nữa, cho nên một lần nữa cho tôi trở về làm quản gia?

Cậu không có mặt mũi gặp lại Nhan Minh Húc... Cậu lừa anh... Nhan Minh Húc đã tin tưởng như vậy, còn cậu thì sao?

Cậu đã nói sẽ trở về gặp anh và Bát Bảo Phạn, cậu nói sẽ mang theo giấy báo trúng tuyển đại học... Hiện tại tất cả đều xong rồi, cậu không bao giờ ... có thể trở về nữa.

Ngày đó khi cậu rời đi, đi rất vui vẻ phấn chấn, cũng không lưu luyến, cậu tràn đầy tự tin cho rằng không lâu nữa cậu sẽ trở về, dùng thân phận một người bạn đích bắt đầu một mối quan hệ mới, cậu thật không ngờ, ngày đó, chính là ngày cuối cùng cậu nhìn thấy Nhan Minh Húc.

Có thể bồi thường sao? Bản thân trả lại cho Nhan Minh Húc một triệu, sẽ cảm thấy dễ chịu trong lòng sao? Không... Không có khả năng, Nhan Minh Húc muốn không phải là một triệu, cái anh muốn chính là nhìn thấy cậu lên đại học, giống như anh hy vọng, đi con đường mới... đây không phải là việc mà một triệu có thể bồi thường.

Anh sẽ cho rằng cậu là một tên lừa gạt chứ? Thế An chưa xốt cười, đau khổ trong lòng lại đánh úp tới, đúng vậy, cậu đã rất rõ ràng, điều mà bản thân sợ hãi không gì khác... chính là khiến cho Nhan Minh Húc thất vọng...

Cậu muốn nhìn anh cười, nhìn anh dịu dàng với cậu, muốn cảm nhận cảm giác được bàn tay to của anh vuốt tóc, muốn nghe anh nói: “Tiểu An, làm tốt lắm.”

Cậu đã nói, tôi là một quản gia xuất sắc, tôi muốn cho anh thấy, tôi còn là một học sinh ưu tú.

Nhưng là hiện tại thì sao... Tôi ở trong lòng anh, là một kẻ lừa đảo... Là một tên lừa đảo không có chí tiến thủ không có tiền đồ, ha ha...

“Tiểu An, cậu làm gì thế?” Một thiếu niên cất tiếng nói trong trẻo, Hải Lâm phụ trách một khu vực khác vội vàng đi tới, nhìn trái nhìn phải thấy không có người, lấy khuỷu tay huých nhẹ cậu, hạ giọng nói: “Lại thất thần, không được để quản lý bắt gặp đâu đấy!”

“Không có việc gì, khách bên trong không gọi đồ.” Hải Lâm lớn bằng cậu, so với Thế An vào sớm một năm, tự xưng là đàn anh, lo lắng mọi việc cho cậu, tuy rằng là người trên mặt lạnh như băng nhưng đây chẳng qua là một loại màu sắc tự vệ ở trong công việc này mà thôi, kỳ thật phía dưới lại là một đứa trẻ yêu cười yêu nghịch.

Cho tới bây giờ Thế An không cảm thấy được dùng từ xinh đẹp để hình dung một người con trai, nhưng mà Hải Lâm chính là xinh đẹp thần kỳ, mi dày mắt to, môi hồng nhuận căng đầy, khi cười còn có má lúm đồng tiền nho nhỏ, da thịt vì bị phơi nắng có màu bánh mật, dáng người thon dài cao ngất, hai chân thẳng tắp, rất nhiều vị khách ánh mắt nhìn cậu không bình thường, thậm chí nói ra chỉ tên muốn cậu làm người phục vụ trong phòng, may mắn quy tắc của Kim Sắc Niên Hoa là phụ vụ theo thứ tự, ẩn theo trình tự phục vụ khách hàng, ông chủ không cho phép ngoại lệ.

Thế An đứng thẳng thân mình, nhìn liếc nhìn sắc mặt thoải mái của cậu ta một cái: “Đã xong rồi sao? Hôm nay thật sớm.”

“Ừ, khách vội vả mang các chị ra sân, khách hàng mới, là ban giám đốc từ Lâm thị.” Hải Lâm cũng mặc áo sơmi màu trắng ngắn tay, túi trước ngực lộ ra hình dạng của tiền mặt, “Ra tay coi như hào phóng, chính là có người bị nỡn, hại tôi phải đi thu dọn, hôm nay không tốt cũng không tệ. Cậu thì sao?”

Thế An nhún vai: “Rất thoải mái, khách không có việc gì, cũng không có béo bở gì. Phỏng chừng đợi lát nữa liền thanh toán.”

“Ồ, vậy cậu tiếp tục coi chừng đi, tôi đi vào phòng nghỉ, đợi lát nữa tan ca muốn ăn sáng cùng nhau hay không?” Hải Lâm hào sảng vỗ bờ vai của cậu, “Tôi mời khách.”

“Thật tốt, cảm ơn nhé.” Thế An làm động tác chiến thắng (giơ ngón tay hình chữ V), “Tôi muốn uống sữa đậu nành.”

Hải Lâm bước đi nhẹ nhàng xuyên qua hành lang đi về phía phòng nghỉ của nhân viên, Thế An thở dài, không dám lơ là tiếp tục đứng thẳng thân thể, buồn tẻ chờ đợi khách từ trong phòng ra tính tiền.

Đúng vậy, cậu, Kiều Thế An, sau khi xác định mộng lên đại học của cậu lại tan biến, không có oán giận gì với cha mẹ, chỉ lẳng lặng thu dọn sách giáo khoa trung học làm giấy vụn bán cho người thu phế phẩm, lúc nhận lấy mấy tờ tiền mặt mỏng manh cậu bỗng nhiên nở nụ cười, có lẽ ông trời đã quyết định như vậy, cậu sẽ phải vĩnh viễn giẫy dụa trong lốc xoáy của cuộc sống.

Không lên đại học, không có tiền, đời vẫn phải sống, không biết cha ở bên ngoài làm cái trò gì, tình hình trong nhà càng ngày càng khó khăn, thậm chí lại có chủ nợ mới tới cửa, đều là số lượng mấy trăm mấy ngàn, cùng mấy trăm ngàn mấy triệu trước kia không thể tốt hơn, lại càng thêm khó chơi, nếu không đòi được tiền chúng liền đứng ở trước cửa mắng to mấy giờ không nghỉ xả hơi, ánh mắt khinh bỉ của hàng xóm làm cho Thế An cảm thấy không thở nổi.

Rốt cục, cha tìm cho Thế An một cơ hội làm việc: nhân viên phục vụ của câu lạc bộ Kim Sắc Niên Hoa.

Ở trong tiếng chửi rủa của mẹ, Thế An biết, đây là nơi trước kia cha thường xuyên đến ăn chơi đàng ***, cũng là nơi cha và tình nhân quen biết, Kim Sắc Niên Hoa là nơi tiêu tiền lớn nhất, có các loại trò giải trí hợp pháp hoặc phi pháp, ông chủ ở sau kính chắn thủ đoạn khéo léo, người phục vụ bên trong đều là hạng nhất, kể cả là nhân viên phục vụ.

Cậu còn có thể nói cái gì đây? Sẽ làm một quản gia lương tháng ba nghìn sao? Công việc này lương tạm là năm nghìn, còn có khoản thu từ tiền boa, so với sự khẩn cấp trong nhà, an phận làm quản gia không phải là lựa chọn của Thế An, cho nên, biết rõ nơi này là làm cái gì, cậu vẫn là không phản kháng tiến vào.

Có lẽ là nhờ có khuôn mặt... tuy rằng kém Hải Lâm, cùng nhau học lớp phục vụ khách sạn chuyên nghiệp chính quy, cậu phục vụ cũng là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng sau bốn tuần huấn luyện, cậu lại được giữ lại.

Sau đó, cậu trở thành nhân viên phục vụ của Kim Sắc Niên Hoa. Quá khứ qua đi, hết thấy cũng giống như là một giấc mộng, cậu chưa từng làm quản gia ở căn nhà màu trắng yên tĩnh kia, cậu cũng chưa từng quen biết một người đàn ông cười rộ lên thực dịu dàng luôn đeo kính râm kia, cậu chưa từng... thích... một người...

Công việc của nhân viên phục vụ câu lạc bộ chính là ngày đêm điên cuồng, buổi sáng sau khi tan ca, nhìn đám nhốn nháo người trên đường phần lớn đều đã mệt mỏi, đa số đánh cái ngáp trở về ký túc xá ngủ, buổi tối thức dậy lại tiếp tục nở nụ cười tiêu chuẩn bị nghênh đón những vị khách đến tiêu tiền, yêu cầu thuê người của Kim Sắc Niên Hoa rất cao, nhân viên phục vụ cùng những chị gái thuê phòng phải có diện mạo xuất chúng, thường xuyên có người đột nhiên sẽ không đến làm, lúc gấp lại đã thay đổi một thân quần áo hàng hiệu.

Về phần nam nữ tiếp viên của câu lạc bộ lại rất đa dạng, chuyện xưa bán mình cứu mẹ Thế An đã nghe không dưới mười bản, cậu nhìn mấy cô gái xinh đẹp kiều diễm nữa thật nữa giả nói xong thân thể của mình thì nhớ tới Nhan Minh Húc. Nếu để người khờ dại thiện lương như anh tới nơi này làm từ thiện chỉ sợ toàn bộ Nhan gia sẽ bị anh làm cho sạt nghiệp. Có điều trải qua việc lần này, cậu đã nhận đủ giáo huấn rồi, về sau cậu sẽ không khinh địch mà tin tưởng người khác nữa.

Cũng có khách coi trọng cậu, lúc đưa tiền boa cho cậu còn để lại số điện thoại, Thế An cúi đầu khiêm tốn, nhẫn nại chịu đựng đối phương động tác có đôi khi hạnh kiểm xấu (làm trò bậy bạ).

Kim Sắc Niên Hoa là một nơi tiêu tiền, là thế giới ngập trong vàng son mà trước kia Thế An không thể tưởng tượng được, trước kia nghe nói cha là khách quen của nơi này, cậu còn nghĩ nơi này cũng chỉ là nơi uống chút rượu xã giao, nhưng khi thật sự vào rồi cậu mới phát hiện nơi này thật là nơi có thể dễ dàng sa đọa, lọt vào trong mắt đều là xài tiền như nước, trong lỗ tai nghe được đều là âm thanh đồi trụy, đứa nhỏ mười tám mười chín tuổi còn có thể giữ vững tâm tính bình thường hay sao? Nhân viên phục vụ cùng vào với cậu chỉ làm hai tuần liền yêu cầu quản lý cho đi làm tiếp viên, rồi lập tức thăng tiến.

Cậu đã từng hỏi Hải Lâm vì sao có nhiều khách thích cậu ta như vậy, cậu còn kiên trì làm một nhân viên phục vụ, Hải Lâm nhìn cậu xem thường, tặng thêm ngữ khí nói: “Tiền kia, tôi không cần!”

Vì thế khách hàng của câu lạc bộ Kim Sắc Niên Hoa, đều bắt đầu biết có hai nhân viên phục vụ xinh đẹp, lòng vững như sắt thép, đá như thế nào cũng không động, từng tốp từng tốp không tin mà đến, nếu không phải do quy tắc ông chủ đặt ra chỉ sợ trò áp bức lương dân diễn trò sẽ xảy ra.

Ban đêm hôm nay lại nổi mưa, kinh doanh không tốt lắm, mười một giờ rưỡi tới Thế An nhận ca, Hải Lâm đã sớm thay xong đồng phục, đang ở nhận thẻ bài ở chỗ đội trưởng, đằng sau còn có một người phục vụ đến trêu đùa cậu ta: “Tiểu Hải, vừa rồi có một vị khách đến gọi tên cậu ra phục vụ, quản lý đang ở ngoài giải thích với gã nửa ngày mới ổn thỏa, cậu nhớ phải trốn kỹ chút, đừng để bị sói vồ đi nha.”

“Hừ! Tôi đá rụng X gã.” Hải Lâm nói ra một câu thô tục, không sao cả quay đầu nói với Thế An, “Ngày mai phát lương rồi, có muốn đi dạo phố hay không? Tôi đang muốn đi bưu điện cấp gửi tiền về cho ông nội.”

“A, tôi phải về nhà, lần sau đi.” Thế An bình thường vì đi lại không tiện đều ở tại tầng hầm ngầm phía sau ký túc xá nhân viên của câu lạc bộ, ngày phát lương mới về nhà, cũng chỉ cậu cầm tiền về nhà, cha mẹ mới có thể yên ổn một chút, không hề oán giận này nọ, không khí trong nhà cũng không còn áp lực.

Lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, bên ngoài phòng lớn thanh âm lo lắng của quản lý truyền vào: “Cô ơi, xin dừng lại, thưa cô! Cô không thể vào đi.”

“Làm gì? Các người mở cửa nơi này không phải để kinh doanh hay sao? Tại sao tôi không thể vào?” Thanh âm trong trẻo dễ nghe mang theo khí thế mười phần vang lên, Thế An nghi hoặc ngẩng đầu, sao mà quen tai như thế?

Đinh Lợi Hảo!

Làm phục vụ của câu lạc bộ cũng tốt mà làm tiếp viên cũng tốt, đều là tinh thần cực kì quái đản, bình thường chuyện được bàn luận say sưa nhất chính là ai tới gọi ai góc tường, vợ nhà ai tới bắt gian, ông chủ nhà nào gặp tình nhân ở bên ngoài..... Từ từ, giờ phút này nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lập tức tự một đám ở cửa phòng nghỉ, Thế An đứng ở phía sau đám người nhìn ra, quả nhiên là Đinh Lợi Hảo, mặc một bộ lễ phục ngắn màu lam, trên lỗ tai đeo hoa tai kim cương lờ lờ tỏa ánh sáng, cảm xúc dùng tay đẩy quần lý: “Tránh ra!”

“Này..., tiểu thư, cô đi một mình sao?” Nữ giới tới nơi này tiêu tiền cũng không thiếu, nhưng cái loại sói cái ngập tràn thanh xuân nổi giận dùng dùng như muốn giết người như vậy tuyệt đối không có chuyện gì tốt lành, trong lòng quản lý biết rõ ràng, đành phải uyển chuyển nói, “Bên này là nơi thuê phòng, không thích hợp với vị khách như tiểu thư đây tiêu tiền.”

“Này, ông có tin tôi đi tố cáo ông phân biệt khách hàng hay không?” Đinh Lợi Hảo trừng lớn mắt, “Thuê phòng không phải trả tiền trước là được hay sao? Tôi trả đây! Tránh ra!” Nói xong cô lấy thẻ hội viên ném vào mặt quản lý, “Cầm! Trừ vào đây.”

Quản lý nhanh nhẹn tiếp được cái thẻ, vẫn là khó xử chặn đường đi của cô: “Tiểu thư...”

“Để cho Đinh tiểu thư vào đi.” Một giọng nam trong sáng từ cửa bên cạnh truyền đến, ông chủ của câu lạc bộ Kim Sắc Niên Hoa khó khi nào xuất hiện, thế là đám nhân viên đang che khuất Thế An lập tức giải tán, mỗi người nín thở bình tĩnh giả bộ xếp hàng như chưa có gì xảy ra.

“Này...” Quản lý nhìn ông chủ, muốn ám chỉ vị tiểu thư này đến đây cũng không phải ý tốt, người kia lại không thèm để ý chút nào, nho nhã lễ độ hạ thấp người: “Anh sẽ không nghĩ Đinh tiểu thư không trả nổi hóa đơn đấy chứ? Phải biết rằng Đinh giáo sư đi vào bất cứ một ngân hàng, đầu tư, chứng khoán... đều lập tức sẽ có ít nhất quản lý trở lên tiến nhanh tới hỏi thăm.”

“Anh nói lời này có ý gì?” Đinh Lợi Hảo nheo mắt lại, nhìn hẩn từ trên xuống dưới, rõ ràng là người đàn ông tuần mỹ phi phạm, vì cái gì khiến cô có trực giác là một sinh vật không may ẩn mình trong bóng đêm, bản năng cảm thấy được không thoải mái, “Cha tôi là cha tôi, tôi là tôi, tôi dùng tiền tôi làm ra để tiêu, vì sao không cho tôi vào cửa?”

“Đình tiểu thư, nơi này không phải là nơi một cô gái nhỏ nên tới, tôi nghĩ, thẻ hội viên kia cũng không phải của cô đi?” Ông chủ liếc cái thẻ vàng trong tay quản lý, “Nếu cô chỉ đơn thuần muốn hát karaoke, tôi có thể để cô thuê một phòng, nhưng nếu cô có mục đích khác thì...”

“Thực buồn cười, tôi có thể có mục đích gì khác chứ?” Đinh Lợi Hảo biến sắc, châm chọc nói, “Nếu anh không làm việc gì đó mờ ám, tại sao lại sợ tôi có mục đích khác?”

Ông chủ vô tội mở ra hai tay: “Tôi chưa bao giờ cùng đàn bà con gái giảng đạo lý, bởi vì các cô căn bản không thể thuyết phục, cho vị tiểu thư này vào đi.”

Quản lý thấy Đinh Lợi Hảo không còn phát hỏa, cung kính bày ra tư thế mời, sau đó phất tay gọi nhân viên phục vụ đến phiên bên này tới. Thế An rút lui từng bước, sau đó mới phát hiện xếp hàng phía trước cậu còn có vài người, mới thở phào một hơi.

“Hải Lâm, a? Thằng nhóc này đi nơi nào?” Đội trưởng kêu gào, “Thế nhưng dám phạm quy! Lát nữa, chờ cậu ta trở về tôi đánh chết cậu ta!”

Vì phòng ngừa nhóm phục vụ tranh giành khách hàng, số thứ tự sắp xếp là cố định, nếu ai thấy khách hàng không thể hầu hạ mà lâm trận bỏ chạy sẽ phải chịu phạt, Thế An vừa rồi mãi xem náo nhiệt mà không phát hiện Hải Lâm từ khi nào thì đã không thấy.

“Hải Lâm chạy đi đâu?” Cậu thấp giọng hỏi người bên cạnh, nhận lại là một ánh nhìn xem thường, “Đội trưởng còn đang muốn biết, thằng nhóc này, lần này thăm.”

Chuyện kỳ quái luôn một chuyện tiếp nối một chuyện, Đinh Lợi Hảo vừa mới tiến vào lại tới một vị khách một mình tây trang giày da, nhìn quản lý xấu hổ cười, gã cũng cười thật sự bất đắc dĩ: “Làm ơn cho tôi một phòng, cảm ơn.”

Sau đó lại là một người... lại tới một người...

“Hôm nay làm sao vậy?” Đội trưởng tuyệt vọng nói thầm, khách hàng một mình đến cái nơi giá cả cao đến chết này tiêu tiền đã đủ kỳ quái, nếu có tiếp viên quen thuộc tiến đến cổ động thì không sao, vấn đề là khách hàng hôm nay tới người nào người nấy cũng đứng đắn, đều là một mình thuê phòng, cũng không có gọi người hầu hạ.

Đến lượt Thế An là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tướng mạo hàm hậu, đi theo sau y vào phòng, điều chỉnh loa ổn thỏa xong, cậu dựa theo thường lệ hỏi: “Ngài có muốn gọi rượu không? Ngài có cần hoa quả không? Ngài có bạn bè cùng đến không...”, khách hàng giống nhau lắc đầu.

Sau khi bùng lên cốc bia tặng kèm, Thế An ra khỏi phòng đứng ở cửa đứng thẳng tư thế tiêu chuẩn, còn chưa tới nửa giờ, chợt nghe thấy tiếng kêu hỗn hỗn của Đinh Lợi Hảo truyền đến từ hành lang: “Hùng Bác Văn! Anh đi ra cho tôi!”

Hiệu quả cách âm của câu lạc bộ rất tốt, thế nhưng một tiếng này của cô lại ngoài ý muốn khiến cho phòng hai bên đều mở cửa, mấy vị khách dường như nghe được có chuyện gì đó xảy ra, sau đó những vị khách này giống như là quen biết nhau, có mấy người còn đi lên giúp đội trưởng khuyên Đinh Lợi Hảo mặt tức đến trắng bệch. Nhóm phục vụ ở một bên nghiêng đầu xem náo nhiệt một bên nhắm chặt miệng đứng ở vị trí của mình, đối với vấn đề của khách hàng chỉ tươi cười cho qua.

Ở trong đám hỗn loạn, ông chủ xuất hiện, hẩn cũng không tiến lên ngăn cản, hai tay ôm ngực, hoàn toàn đặt mình ngoài cuộc suy xét nhìn bãi rối tinh rối mù, người càng tụ càng nhiều, ngay cả quản lý cũng chạy lại đây, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Sao lại thế này?” Từ trong đám ồn ào truyền tới một thanh âm lạnh lùng, người khác sẽ không chú ý tới, nhưng nghe vào trong lỗ tai Thế An lại làm cho cả người cậu run lên, kinh ngạc cùng nghi hoặc lén nhìn,

quả nhiên là Nhan Minh Duệ đang ở trong đám người kia, luồng khí lạnh lẽo quanh thân hắt làm cho người khác không rét mà run.

Ông chủ một chút cũng không bị ảnh hưởng, tựa tiểu phi tiểu (ngoài cười trong không cười) nhìn hắt một cái, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía Đinh Lợi Hảo, nhẹ giọng nói: “Này còn nhìn đoán không ra sao? Có người đến đá quán của tôi.”

Nhan Minh Duệ nhú mồm, giơ tay tách đám người ra, túm lấy bả vai Đinh Lợi Hảo, ngữ khí nghiêm khắc nói: “Lợi Hảo, đừng làm ồn nữa, anh đưa em về... Còn có các cậu, đều là học trưởng sư huynh! Còn cùng cô ấy làm loạn!”

“Ai...” Một người đàn ông đứng gần đó xấu hổ vẫy tay áo, “Tiểu sư muội mở miệng, tôi nào có biện pháp, cậu tới vừa đúng lúc...”

Đinh Lợi Hảo không biết bị câu nào kích thích, gạt tay Nhan Minh Duệ ra, lớn tiếng nói: “Anh cũng không phải lão đại, ít quản tôi! Hôm nay tôi nhất định phải tìm được Đại Hùng để hỏi rõ ràng! Hùng Bác Văn! Anh đi ra cho tôi!”

Cô một cước đá vào cái cửa che ở phía trước khiến cho mọi người phải nhường đường, cô nhanh chóng đi vào phía trong, không nghĩ tới cô sẽ hành động như vậy, Thế An trốn tránh không kịp, vội vàng cúi đầu, vẫn bị mất sắc của Đinh Lợi Hảo nhìn thấy, a một tiếng, kinh ngạc hỏi: “Tiểu An? Tại sao cậu lại ở chỗ này?!”

Nhất thời, Thế An cảm thấy một trận khí lạnh đánh úp tới, ánh mắt Nhan Minh Duệ như đao bén phóng đến trên người cậu, giống như phải ở trên người cậu đào vài cái lỗ, khiến cho máu thịt không còn phân rõ, cậu run rẩy một chút, còn không quên cúi đầu hành lễ: “Chào cô, Đinh tiểu thư.”

“Cậu ở trong này làm công sao? Thật đáng tiếc, vì sao không tiếp tục làm ở chỗ lão đại? Anh ấy đối với người ngoài không tồi nha.” Đinh Lợi Hảo hồn nhiên không phát hiện ra sự tránh né của cậu, lôi kéo cậu hỏi, “Trước đừng nói cái này, cậu có từng thấy qua một vị khách, ừm, rất cao, bả vai rộng, luôn xụ mặt, làn da thực đen... Còn ở nơi này quen biết một, à, là một nam tiếp viên? Cậu gặp qua chưa?”

“Đúng rồi —— thực xin lỗi Đinh tiểu thư, vấn đề của khách hàng chúng tôi không tiện lộ ra.” Thế An hoàn toàn là dựa vào phương thức đã được huấn luyện trả lời cô, đầu óc đình chỉ hoạt động, toàn thân như rơi vào hầm băng, thâm nghĩ né ra, không nên nhìn thấy cô, nhìn thấy Nhan Minh Duệ, không nên nhìn thấy bất luận kẻ nào có liên quan đến Nhan Minh Húc! Bất cứ chuyện gì!

“Lợi Hảo.” Thanh âm Nhan Minh Duệ thản nhiên vang lên ở sau lưng cô, “Có thể phiền em đi uống chén rượu trấn tĩnh chính mình một chút được hay không? Anh có vài lời muốn nói với vị phục vụ với.”

Đinh Lợi Hảo bất mãn quay lại, nhìn thấy biểu tình trên mặt Nhan Minh Duệ cô đành nuốt kháng nghị vào trong miệng, dậm chân cho hả giận, đi về phòng thuê của cô, lớn tiếng nói: “Mang nước trái cây cho tôi!”

Nhan Minh Duệ đứng ở trước mặt Thế An, nhìn cậu từ trên xuống dưới, Thế An cúi thấp đầu, không dám có gì hành động, cậu không biết đang đợi mình tiếp theo là cái gì, nhưng mà... Đây là Nhan Minh Duệ, lọt vào trong tay hắt khẳng định bản thân không có gì trái cây tốt để ăn.

“Đây là phòng cậu phục vụ?” Nhan Minh Duệ chỉ căn phòng ở phía sau cậu, không đợi Thế An nói chuyện liền đẩy cửa đi vào, “Tiến vào.”

Thế An tuyệt vọng ngẩng đầu, nhìn mọi người vây xem, phần lớn trên mặt khách hàng đều là tò mò, quần lí cùng đội trưởng hai người nhìn nhau, ông chủ giấu mình trong bóng tối, hờ hững nhìn hết thấy, nhiều người như vậy, cậu không tìm thấy một người có thể giúp đỡ.

Trái tim đập mạnh, cậu đi vào phòng, đứng thẳng tắp, Nhan Minh Duệ ngồi ở trên ghế sofa, nhìn cậu đứng ở trước mặt, bỗng nhiên cười: “Tôi rất bội phục cậu, thật sự.”

Thế An không dám thở mạnh, sợ hãi nhìn hắt.

“Cậu lừa một triệu của anh tôi, đúng không?” Ánh mắt Nhan Minh Duệ lóe lên tia chán ghét, “Tôi thật không nghĩ tới, anh của tôi là người thông minh như vậy, thế mà hai lần đều bị lừa trên tay cậu.”

“Tôi... Không phải... Tôi...” Thế An cố lấy dũng khí giải thích, Nhan Minh Duệ cười lạnh nhìn cậu: “Tốt lắm, còn có dũng khí tiếp tục lừa gạt, nói đi, nhìn xem cậu có thể nghĩ ra cái gì lý do gì, tôi chờ.”

Bị hấn nói như thế, Thế An ngược lại không nghĩ vì mình giải thích, phải rồi, cậu có thể nói cái gì đây? Nhan Minh Húc cho cậu một triệu, muốn cậu cầm đến trường, chính là cậu thì sao? Tình huống hiện tại không phải do cậu tạo ra, nhưng thế thì thế nào? Ai tin cậu đây? Trên thế giới, mọi người đều giống nhau, chỉ quan tâm kết quả.

“Nói đi, tại sao không nói?” Bên môi Nhan Minh Duệ lộ nụ cười tàn nhẫn, chậm rì rì đứng lên, “Tôi không biết cậu lừa anh tôi như thế nào, thực muốn học hỏi một chút. Cậu đúng là kẻ lừa đảo vô sỉ, quả nhiên giống hệt ba của cậu.”

“Ngài Nhan.” Thế An thật sự nhịn không được, “Chuyện này không liên quan đến cha tôi.”

“Không liên quan?” Nhan Minh Duệ cười lạnh nói, “Vây một triệu kia đi đâu rồi? Từ sau khi phá sản, cha cậu cả ngày chỉ mơ mộng phát tài, bị người khác lợi dụng cũng không biết, cái gì ba tháng có thể trả tiền vốn cộng thêm gấp đôi tiền lời, thực buồn cười, mảnh khoé bịp người đơn giản như vậy mà lão ta còn tin, không biết trước kia lão làm giàu như thế nào, có điều như vậy cũng thực công bằng, lừa được tiền, lại bị người khác lừa đi, cậu còn không hiểu gì hay sao, hiện tại đã ở trong câu lạc bộ làm phục vụ rồi. À, rất là kỳ quái, tôi nghe nói nơi này có không ít khách nhân thích bao dưỡng con trai, như thế nào mà cậu không bị coi trọng nhỉ? Nói vậy cũng có thể kiếm không ít tiền, so với mỗi ngày đứng ở cửa thoải mái hơn, hay là cậu nghĩ thả con cá nhỏ dụ con cá lớn?”

Hắn đứng lên, chậm rãi lại gần Thế An, ánh mắt soi mói khuôn khổ làm cho Thế An quần bách vô cùng: “Đúng rồi, lúc trước cậu là một thiếu gia, chuyện như vậy chỉ sợ cậu không thể thích ứng nổi, nghĩ đến khai bao, bị đàn ông đè có gì đặc biệt hơn người, quan trọng là ... Có thể kiếm tiền đúng hay không? Hoặc là, cậu đã quen gạt người, cần bản không muốn trả giá?”

“Ngài Nhan!” Thân thể Thế An lung lay sắp đổ, cắn chặt răng nói, “Xin đừng nói thêm nữa!”

“Nổi giận sao? Thật đáng tiếc, hiện tại tôi là khách ở nơi này, cậu hẳn là nên đối với tôi nói gì nghe nấy, nếu tôi một miệng chửi bới phun ở trên mặt cậu, cậu cũng chỉ có thể chịu đựng không phải sao? Ông chủ không dạy cậu phục vụ khách nhân như thế nào sao?” Nhan Minh Duệ nói cay độc, “Cậu còn tưởng rằng cậu là thiếu gia sao?”

Thế An khó khăn cắn chặt môi, một lát sau, mới thấp giọng hỏi: “Ngài Nhan, vì sao lại hận tôi như vậy?”

“Hận? Cậu cũng quá đề cao chính mình đi?” Nhan Minh Duệ ngồi lại trên ghế sofa, nhàn nhã bắt chéo chân, “Cậu, kể cả cha cậu, hiện tại đối với tôi tựa như con rệp, tôi chỉ cần nâng ngón tay là có thể bóp chết, nhưng mà tôi không muốn, bởi vì tôi ngại bẩn!”

Không đúng... Thế An miễn cảm cảm giác được tâm tư của Nhan Minh Duệ trùng trùng, đúng vậy, ngay từ lần đầu gặp mặt cậu liền ẩn ẩn có cảm giác, Nhan Minh Duệ luôn đối với cậu tràn ngập hận ý, trong đó nhất định có chuyện gì mà cậu không biết.

Cậu đứng cảm ngắc đầu, nhìn Nhan Minh Duệ: “Ngài Nhan, nếu cha tôi trước kia có làm ra cái gì có lỗi với anh, có lỗi với Nhan gia, hiện tại ông cũng đã phá sản, tuy rằng mỗi ngày ông đều muốn bắt đầu một lần nữa, nhưng anh hẳn cũng biết, đời này là phải cái gì cũng có thể, cuộc đời của ông đã như vậy, anh không thể giờ cao đánh khẽ, buông tha chúng tôi được sao?”

Nhan Minh Duệ ngẩng cao đầu, trong ánh mắt lộ ra chán ghét không chút nào che giấu: “Tôi đã cho cậu một cơ hội, nếu cậu an phận thủ thường ở bên người anh của tôi làm tròn mười năm, tôi có thể lựa chọn quên một vài sự tình.”

“Sự tình gì?” Thế An khẩn cấp hỏi, cậu thấy được nguy hiểm trong ánh mắt của Nhan Minh Duệ, nhưng cậu vẫn liều lĩnh muốn biết.

“Xem ra cậu cũng quên?” Nhan Minh Duệ cười lạnh nói, “Từ trước tôi cảm thấy rất kỳ quái, người giống như cha cậu làm cách nào mà có thể thành công, lão âm hiểm, không tốt, bội bạc, không từ thủ đoạn, chính xác là một tiểu nhân đệ tiện, mà cậu cũng kế thừa một vài điểm của lão, tuy rằng hiện tại cậu có thể giả bộ thật sự vô tội, nhưng là tôi sẽ không quên, mười lăm năm trước, chính là cậu... cậu...”

Hắn bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Cậu mắng anh của tôi là người mù xấu... Cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy thần sắc trên mặt anh như vậy, còn có cha của cậu, chứ chúng tôi bản thân có đứa con mù lòa liền mang ra dọa người, lão nghĩ cậu là cái gì? Lão lại cho rằng anh trai tôi là cái gì?!”

Hắn hung hăng nện một quyền xuống bàn trà, tấm ván gỗ rất nặng thế nhưng bị nứt thành một cái khe, Thế An ngạc nhiên nghe, ở trong đầu cố sức lục lại trí nhớ, chính là lại không hề ấn tượng, bản thân đã từng gặp qua Nhan Minh Húc? Lúc ba tuổi? Còn mắng anh? Không... Nhất định là Nhan Minh Duệ gạt người... Không đâu...

“Cha mẹ tôi vẫn giữ gìn anh của tôi rất cẩn thận, thứ mà chỉ vì một câu của cậu...” Nhan Minh Duệ nổi giận nhảy dựng lên, “Hiện tại cậu muốn tôi buông tha các người? Cậu có biết này mười mấy năm nay cha cậu luôn miệng đưa con trai bị mù của lão Nhan không ngừng không? Cậu có biết lão thích dùng phương thức này khiến cha mẹ tôi đau đớn rồi lão nhìn bọn họ đau khổ mà cười ha ha không? Đúng, cha của cậu chính là tên khốn như vậy! Cầm thú tâm lý thối nát! Tôi hận không thể ném lão vào ngục giam đợi cho chết già! Đây là báo ứng của lão!”

Thế An lui về phía sau từng bước, liều mạng lắc đầu: “Không! Tôi không có làm! Anh nói dối! Anh gạt tôi!”

Ánh mắt Nhan Minh Duệ khiến cậu phải nuốt vào những lời biện bạch: “Tôi lừa cậu? Thực buồn cười, tôi vì sao phải gạt cậu? Ngày đó tôi đã ở đây, nhìn thấy hết thấy mọi việc. Sau khi cả nhà cậu đi rồi anh của tôi tự giam mình ở trong phòng, mãi cho đến khuya, tôi gõ cửa anh cũng không để ý, sau lại tôi từ cửa sổ trèo vào, anh của tôi đang khóc... Anh một người ngồi trong bóng tối khóc... Khi tôi ôm lấy anh, toàn thân anh đều đang phát run, ngày đó tôi liền thề, tôi muốn cậu, cùng cha mẹ cậu đều trả giá giá đắt!”

“Tôi... Tôi không cố ý...”

“Sau đó cha mẹ tôi liền quyết định không để anh của tôi xuất hiện trước mặt mọi người nữa, bọn họ không hy vọng anh lại bị kích thích, may mà như thế, cũng thoát khỏi cậu cùng người cha mồm thối của cậu, biết không? Khi lão có tiền đắc tội bao nhiêu người cũng không đếm được, cho nên đến cuối cùng tất cả mọi người hận không thể bỏ đá xuống giếng đập chết lão, còn có tình nhân của lão, là người phản bội đầu tiên nhỉ? Cha cậu cho ả căn nhà lớn, ô tô, mấy vòng ngọc trai mấy chục triệu, nhưng mà, lão thích nhất làm một việc, cậu có biết là cái gì không? Chính là ở trên giường cầm lấy tóc của ả một bên tát mắng ả là kỹ nữ một bên cùng ả làm tình, lão cho rằng mình có tiền là có thể đem người khác dẫm nát dưới chân. Tôi biết cậu đang nghĩ gì, cậu cho là là tôi hại lão? Sai lầm rồi, việc tiểu nhân cần rõ như vậy, tôi không cần động thủ, ông trời đều nhìn không nổi, hiện tại lão bị như vậy, chính là báo ứng tốt nhất.”

Thế An gắt gao cắn môi, bắt tri bắt giác rơi lệ đầy mắt, Nhan Minh Duệ nhìn gần hắn: “Tôi vốn tưởng rằng, cho cậu đi hầu hạ anh tôi mười năm là phương thức chuộc tội tốt nhất, chính là tôi đã sai rồi, loại rắn độc như cậu tốt nhất là nên một phát đâm chết, tuyệt đối không thể để cho cậu tới gần anh của tôi nữa bước, hiện tại anh đã bị cậu lừa một lần... Một triệu tính là cái gì? Cậu lừa đi chính là tín nhiệm anh của tôi đối với cậu!”

“Tôi... Tôi không biết... Thực xin lỗi... Tôi...” Thế An nói năng lộn xộn, hai chân như nhũn ra, không dựa vào bức tường ở phía sau dường như không chống đỡ được thân thể của chính mình, Nhan Minh Húc... Là như vậy sao? Tôi rất lâu trước kia đã làm thương tổn anh sao? Tôi còn đang suy nghĩ vì sao ông trời không cho chúng ta gặp nhau sớm một chút, thì ra là như vậy... Chúng ta đã sớm gặp mặt ... Vậy anh đã dùng tâm tình như thế nào khi đưa một triệu vào trong tay của tôi? Anh hẳn đã biết Kiều Thế An chính là cái người mười lăm năm trước đã mắng chửi anh...

“Nhưng mà cậu đừng lo lắng, tôi sẽ không đối phó với cậu đâu, đó là tiền của anh tôi, anh không muốn truy cứu, cậu cứ tiếp tục tại đây cái nơi bẩn thỉu này ngồi chồm hổm kiến tiền của cậu đi.” Nhan Minh Duệ khinh thường nói, “Tựa như con chuột sớm hay muộn sẽ thối rửa chết ở cống ngầm.”

Hắn mở cửa, đám người bên ngoài hành lang đã dần tản đi, một người đàn ông đi tới nói khẽ với hắn vài câu, hắn gật đầu, bỗng nhiên quay đầu lại lạnh giọng nói với Thế An: “Đúng rồi, cũng nên cho cậu tiền boa chứ nhỉ, đi ra.”

Thế An cần bản không nghe được hẳn đang nói cái gì, ngập trong đầu đều là khuôn mặt mỉm cười của Nhan Minh Húc, nhớ tới ngày bọn họ gặp mặt ấy, bộ dạng anh vội vàng tìm kính râm ở trên bàn, năm đó đến tết cùng cậu đã nói cái gì khiến cho anh nhiều năm như vậy vẫn không thể thoát ra khỏi bóng ma, vẫn phải dùng kính râm kia che khuất mặt... Thực xin lỗi... Nhan Minh Húc... Thực xin lỗi...

“Đi ra!” Cánh tay bị người khác thô lỗ giữ chặt, Nhan Minh Duệ túm cậu đi đến giữa hành lang, cười lạnh nói, “Tôi nghe nói phục vụ ở nơi này lúc nhận tiền boa là phải quỳ xuống, có việc này hay không?”

Thế An mờ mịt nhìn hẳn, nửa quỳ phục vụ là một loại lệ thường rất thịnh hành không chỉ ở câu lạc bộ Kim Sắc Niên Hoa mà thậm chí rất nhiều nơi đều có, lúc đưa đồ ăn hoặc hóa đơn sẽ quỳ một gối xuống, bình thường cậu làm chưa có áp lực nào, nhưng hiện tại đối mặt với ánh mắt căm hận của Nhan Minh Duệ, cậu bắt đầu phát run, sợ hãi không thực hiện nổi.

“Quỳ xuống cho tôi!” Nhan Minh Duệ một tay đặt ở trên bả vai cậu, ấn mạnh cậu xuống, hận ý trong ánh mắt quả thực muốn bao phủ Thế An.

Thế An lão đảo một chút, rốt cục vẫn không thể nào địch lại sức mạnh của hẳn, lão đảo quỳ xuống, một bàn tay không thể không chống xuống mặt đất phòng ngừa bản thân ngã sấp xuống, đội trưởng bên kia cau mày muốn tới tới giải vây lại bị ánh mắt của ông chủ ngăn lại.

“Vậy, đây là đưa cho cậu.” Nhan Minh Duệ nhận lấy một tập tiền một trăm đồng mệnh giá lớn từ người đàn ông bên cạnh, ngạo mạn vuốt trong tay, “Tiếp theo, cha cậu không phải vẫn chờ cơ hội phát tài hay sao? Cậu có thể nói cho lão biết, con của lão dùng mặt kiếm cơ hội về cho lão đây.”

Nói xong, hẳn rút ra từng tờ từng tờ, hung tợn, chính xác vút vào mặt Thế An, tờ giấy mỏng mạng không thể gay ra thương tích nhưng lại che dấu ý tứ vũ nhục không cần nói cũng biết, phục vụ ở một bên phát ra tiếng hô kìm nén lại lập tức bịt lại.

Một tờ... Lại một tờ... Tiền mặt quật lên khuôn mặt tái nhợt của Thế An, cậu đã gần như hoàn toàn chết lặng, ánh mắt vô hồn về phía trước, mất đi tiêu điểm, mặc cho tiền mặt rơi xuống, vung vãi, trong tay Nhan Minh Duệ có chừng hai ba chục ngàn đồng, hẳn cũng không đưa hết, mỉm cười tàn nhẫn, rất có kiên nhẫn rút từng tờ từng tờ, bảo đảm mỗi một tấm đều có thể trực tiếp đập vào mặt Thế An.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, thẳng đến khi Nhan Minh Duệ đem tờ tiền mặt cuối cùng ném xong, ông chủ mới không nhanh không chậm vỗ tay: “Thật phóng khoáng, một lần trả tiền boa những ba chục ngàn, ông chủ Nhan quả nhiên ra tay hào phóng.”

Nhan Minh Duệ quay đầu oán giận nhìn y một cái, ông chủ lại lơ đãng, cười cười: “Tôi thay nhân viên phục vụ này cảm ơn ông chủ Nhan, hẹn gặp lại, hy vọng ngài về sau thường đến.”

10. Chương 9

Thế An không biết mình đứng lên từ mặt đất như thế nào, rồi lại trở lại phòng nghỉ của nhân viên như thế nào, chờ đến khi cậu khôi phục một chút thần trí, đội trưởng úp một cái khăn mặt lạnh lên mặt cậu, không phải không có đồng tình nói: “Cậu đắc tội vị khách kia như thế nào vậy, tôi còn tưởng rằng hẳn sẽ lấy bình rượu làm cho cậu nổ hoa luôn.”

Bên cạnh một phục vụ nhàn rỗi ghen tị nói: “Đội trưởng, cái này người ta gọi là tình thú, tôi thật muốn có người lấy tiền vút vào mặt nha, đáng tiếc không có, đi thôi, Tiểu An, cả đêm kiếm được hai tư ngàn, vị khách này mà đến vài lần, cậu liền phát tài.”

“Im miệng.” Đội trưởng quát lớn, đem xấp tiền tiền nhét vào trong tay Thế An, “Này, đây là của cậu, quy tắc cũ, rút hai phần, ông chủ đặc biệt cho phép cậu quay về nghỉ ngơi, tạm thời không cần đi làm. Đi thôi, đừng nghĩ, này có là cái gì đâu, khách hàng làm gì chúng ta không nhin không được, ngủ một giấc dậy là tốt rồi.”

Thế An lão đảo đứng lên, tựa như nói mê: “Tôi không quay về... Tôi muốn đi... gặp... anh...” Tay cậu vô ý thức buông lỏng, lại rơi xuống đất.

“Ai! Ai cậu làm gì vậy? Cả tiền cũng cầm không xong?” Đội trưởng kéo lại, dùng sức vỗ mặt của cậu, “Tỉnh tỉnh! Tiểu An, nghe thấy không? Về nhà ngủ! Tiền tôi thay cậu cất giữ trước, ngày mai cậu đi làm thì qua lấy, được chứ?”

Thế An không yên lòng gật đầu, đợi hẳn nói xong, lão đảo đi ra ngoài, đội trưởng nhìn bóng lưng của cậu lắc đầu thở dài: “Thật đáng thương, lại hủy đi một người.”

Lúc cậu đi ra cửa hông cầu lạc bộ, mới rạng sáng hai giờ, trên đường đèn vẫn sáng trưng, người đi đường lui tới không nhiều, cậu bước đi không có mục đích hai bước mới dừng lại đến, ngậy ngốc nghĩ: đi đến nhà của Nhan Minh Húc nên ngồi chuyến xe nào? Không, hiện tại xe bus đều đã ngừng, như vậy đi tắc xi đi... Chính là trên người còn mặc đồng phục mùa hè đơn bạc, trong ví không có đồng tiền nào.

Được rồi... Vậy đi bộ đi... Trong đầu cậu hỗn loạn, một chút cũng không nghĩ từ nơi này đến nhà Nhan Minh Húc rốt cuộc có xa lắm không, cậu có thể đi đến nơi hay không, cũng không thêm để ý gió đêm lạnh xuyên thấu qua quần áo phả lên người cậu, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ: đi gặp Nhan Minh Húc... Đi gặp anh...

“Két!” Một chiếc ô tô đỏ rực đỗ gấp bên cạnh cậu, Đinh Lợi Hảo nhô đầu ra giặt mình nhìn cậu: “Tiểu An? Là cậu sao? Cậu đi bộ ngoài này làm gì? Tan tầm rồi sao?”

Thế An mờ mịt nhìn cô, mở miệng, thanh âm mỏng manh như nghe không được: “Tôi muốn đi gặp Nhan Minh Húc...”

“Lão đại? Hiện tại cậu đi gặp anh ấy? Anh ấy ngủ rồi, ngày mai đi?” Đinh Lợi Hảo thấy sắc mặt của cậu không ổn, khuyên bảo, “Hơn nữa hiện tại cậu đi như thế nào? Đi bộ sao?”

Lời của cô Thế An có nghe cũng không hiểu, chính là bướng bỉnh nói lại một lần: “Tôi muốn đi gặp Nhan Minh Húc...”

Đinh Lợi Hảo nháy ánh mắt nghĩ nghĩ, đẩy cửa xe ra: “Vậy lên xe đi, tôi đưa cậu đi.”

Không có một tia do dự, Thế An lên xe, hiện tại cậu không để ý bất cứ cái gì, thậm chí nhìn Nhan Minh Húc một cái, nhìn được anh cậu mới có thể an tâm.

Đinh Lợi Hảo liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, nhún vai, một bên lái xe một bên nói thầm: “Thật là, còn muốn hỏi thăm cậu vài tin tức, không nghĩ tới bộ dạng cậu nửa chết nửa sống như vậy. Gặp phải việc khó gì sao? Tôi đã nói rồi, làm việc ở kia rất nguy hiểm, mỗi ngày nhìn đều là chuyện hạ lưu... Hừ, tôi không phải nói cậu nha! Dù sao tôi cảm thấy được Đại Hùng có thể thích người ở nơi đó là rất kỳ quái, đúng rồi, cậu có biết cái cậu tiếp viên rong tên có chữ Hải không?”

Thế An cuộn mình vào ghế dựa, bảo trì trầm mặc, Đinh Lợi Hảo nhut chí nhún vai: “Quên đi, sớm hay muộn tôi sẽ khiến Đại Hùng mất mặt, dám mặc kệ tôi, hừ! Vẫn là lão đại tốt, cho tới bây giờ lão đại đều nói thẳng.”

“Nhan Minh Húc...” Thế An thấp giọng hỏi, “Đinh tiểu thư, cô quen ngài Nhan rất lâu rồi sao?”

“Đương nhiên rồi! Trí óc của lão đại rất tốt, lại rất cố gắng, cha của tôi nói là ông đã dạy được đệ tử tốt nhất!” Sắc mặt Đinh Lợi Hảo lộ ra tia sùng bái, nói thao thao bất tuyệt, “Lão đại là thần tượng của tôi! Cậu có biết mất anh không nhìn thấy, cũng không đi học đại học, nhưng mà anh dám tự học thông qua CFA, đó là cuộc thi hạng nhất về tài chính toàn cầu! Biết khó như thế nào không? Huống chi anh còn nỗ lực hơn chúng tôi rất nhiều. Lúc ra nước ngoài tham gia cuộc thi tôi còn đi cùng anh, ừ ừ, cậu không biết bộ dạng của mấy người nước ngoài khi nhìn thấy anh đều đứng dậy vỗ tay như thế nào đâu... nghĩ lại làm tôi muốn khóc. Lão đại nha, anh không nhìn thấy, sách đều là tôi đọc cho anh nghe, sau đó anh ghi chép lại, hơn nữa trí nhớ của anh siêu tốt, cậu đọc một chuỗi con số cho anh, trong đầu anh liền tự động vẽ ra một biểu đồ đường đi của cổ phiếu, còn lợi hại hơn cả máy tính, đúng rồi đúng rồi, anh chính là nhà phân tích tài chính người Hoa kiều duy nhất quốc tế đặc biệt được cấp giấy phép đó! Ngay cả Đại Hùng cũng không đạt được trình độ đó! Còn có, có khi anh cũng làm đầu tư, mua bán cổ phiếu, danh tiếng của anh rất cao nha! Không phải vụ lớn người ta sẽ không tìm anh đâu, ài, nói với cậu cũng như không, lần trước xưởng sản xuất sắt thép Lạc Lai Khách nửa đường đổi chủ, chính là nhờ công lao của anh, lão đại xuống tay nhanh, độc, chuẩn, ổn, tuyệt không giống bộ dáng bình thường của anh... Ủ, thật có chút giống cái tên

mặt lạnh Nhan Minh Duệ kia, hừ hừ, Nhan Minh Duệ sao có thể xứng được so cùng lão đại, hôm nay còn dám dạy bảo tôi, hừ!”

Cô nghiêng đầu nhìn Thế An một cái, hoảng sợ: “A! Sao cậu lại khóc?!”

Thế An lấy che tay mặt, cậu không thể lên tiếng, chỉ có thể dùng loại phương thức như đà điều này để cho nước mắt có thoải mái mà rơi xuống, nhớ tới những lời cậu đã nói với Nhan Minh Húc khi đó, cậu thấy xấu hổ vô cùng...

Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Là tôi một lần lại một lần... làm tổn thương anh... Vậy mà anh vẫn còn cười với tôi...

Biết không, Nhan Minh Húc, em thích anh... Tuy rằng anh là đàn ông, nhưng mà... Chỉ khi rời khỏi anh em mới biết được, thì ra em đã sớm yêu anh... Rất buồn cười, trước kia em cao ngạo không biết, còn lo lắng anh có khi nào lại có ý gì với em hay không...

Kỳ thật anh mới là người đàn ông đội trời đạp đất... được anh thích là chuyện hạnh phúc biết bao...

Chính là em ngày hôm nay... đã không còn xứng đáng nói chữ thích với anh nữa... em không có tư cách ... em không biết mình đâm một dao lại một dao ở trong lòng anh... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...

Toàn nhà hai tầng quen thuộc gần ngay trước mắt, Thế An xuống xe chậm rãi đi vào cửa khu, từ chối đề nghị đưa cậu vào cửa Đình Lợi Hảo, một mình chậm rãi đi.

Đèn đường mờ nhạt chiếu xuống mặt đất, cậu dừng lại cạnh hàng rào, ngẩng đầu nhìn căn nhà tối như mực, không biết từ khi nào thì mưa bắt đầu rơi, chỉ trong chốc mặt đất lát liền trở nên ướt đầm.

Anh đã ngủ chưa? Anh biết cậu đứng ở bên ngoài nghĩ đến anh không?

Trời mưa, anh nghe thấy âm thanh trời mưa, như vậy, anh có thể nghe gặp tiếng tim đập của cậu? Anh có thể nghe thấy trong lòng cậu đang gọi tên anh không?

Nhan Minh Húc... Nhan Minh Húc... Thế An nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, ánh mắt lưu luyến thật nhìn cửa sổ phòng ngủ tầng hai: anh có thể nghe thấy sao? Em thích anh...

Không thể đứng trước mặt anh nói ra những lời này, em có thể ở trong này nói sao? Thực xin lỗi... Còn có, em thích anh...

Thì ra lúc nhỏ em đã gặp anh rồi, còn nói những lời kia với anh, em còn một lòng nghĩ rằng nếu chúng ta có thể gặp nhau sớm hơn thì sẽ không như vậy... Chính là em sai rồi, ông trời cho em một cơ hội, sau đó lại cho em một cơ hội, mà em thì sao? Em lại hai lần tổn thương anh... người như em làm sao xứng được hạnh phúc, cho nên em ngay cả cơ hội chính miệng nói thích anh cũng không còn...

Cậu chậm rãi ngồi xổm xuống, vô lực tựa trán vào hàng rào, nhắm mắt lại: anh có biết đêm nay em đang đứng ngay dưới cửa sổ phòng anh không? Em đã không còn hy vọng xa vời, chỉ mong có thể dùng cách này ở bên anh một lát, thật kỳ lạ, trước kia chúng ta có nhiều thời gian ở chung như vậy, em lại luôn miên man suy nghĩ, đợi cho đến khi em thật sự hiểu được lòng mình lại chỉ có thể lấy phương thức như thế, nhìn anh ở nơi này.

Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Nếu em có thể biết sớm một chút thì tốt rồi, như vậy ít nhất em còn có thể chính miệng nói ra em thích anh, đồng tính luyến ái có gì đáng sợ chứ? Bản thân cũng thực buồn cười, chẳng qua là đã yêu một người, chẳng qua là đã yêu một người đàn ông... Không hơn.

Làm sao em có thể không thích anh cho được? Anh cười với em, anh ôm lấy em mà an ủi, không có lúc nào anh không che chở em... Có những điều này em còn mong gì hơn? Phải rồi, là yêu cầu xa xỉ, hiện tại ngay cả gặp anh cũng là hy vọng xa vời.

Có lẽ, em còn có thể nhìn thấy anh, nếu em vẫn chờ ở chỗ này, có thể nhìn thấy anh hay không? Tha thứ cho em, lúc này đây em lại thấy may mắn vì anh không nhìn thấy em... Em không cần lo lắng bộ dạng chật vật của em bị anh nhìn thấy.

Em không xứng... Thật sự... Đã không còn xứng được anh yêu ...

Cậu duy trì này tư thế này thật lâu, toàn thân đều cứng ngắc đến mất đi tri giác, chợt nghe tiếng chó sủa giống như đã từng quen biết, cậu miễn cưỡng nghiêng cổ, khó khăn mở mắt ra nhìn, dường như là cùng lúc, của chính bất mở, một thanh âm trầm thấp ôn hòa nói: “Vội vã đi ra ngoài như vậy sao, Bát Bảo Phạn?”

Nhan Minh Húc! Thế An sợ ngây người, trơ mắt nhìn một con chó què lông vàng rung đuôi đặc ý chạy ra, vui mừng vẫy cái đuôi, ngẩng đầu lên không ngừng ngửi ở trong không khí, ngọn đèn trong nhà hắt ra tia sáng, chiếu thẳng một người đang đứng ở cửa, khuôn mặt anh tuấn, nhắm mắt lại, lông mi tạo thành bóng râm trên mặt, đôi môi hoàn mỹ nhẹ nhếch, mặc áo ngủ màu lam, phẩy tay với chó nhỏ: “Được rồi, thả mày ra ngoài chơi.”

Nhan Minh Húc... Nhan Minh Húc... Thế An kích động run rẩy đôi môi, ánh mắt tham lam chăm chú nhìn anh, gần như vậy... cậu cách người này chỉ có hơn mười thước ngắn ngủn... thoát nhìn thần sắc anh rất tốt, đúng vậy... cậu đi rồi Nhan Minh Duệ có thể tìm quần gia mới cho anh, không tốt cũng chỉ có cậu... Chỉ có cậu giống như Quỷ Hồn đứng ở chỗ này nhìn anh...

Không nhìn thấy... cậu sao? Nhan Minh Húc, rốt cục em cũng có bí mật của riêng mình, giống như anh vẫn không nói cho em biết trước kia chúng ta đã từng gặp mặt, đây là bí mật chỉ thuộc về em... kị ức bí mật nhất. Sáng sớm tháng chín này, anh không hay biết em từng đứng cách anh như vậy... em từng ngơ ngác nhìn anh...

Nhan Minh Húc mỉm cười, lui ra phía sau từng bước, đóng cửa lại, Thế An nhắm mắt lại, để cho nụ cười cuối cùng của anh đọng lại thành một bức tranh vẽ trong đầu cậu, thần ơi... Cảm ơn người, người đã cho con một tia tốt đẹp cuối cùng, mặc kệ tương lai gặp phải chuyện ra sao, ít nhất con còn có thể có cảm nhận được một góc nào đó trong lòng con chứa đựng nụ cười ấm áp của anh... một nơi mềm mại nhất...

“Gâu?! Gâu gâu gâu!” Bát Bảo Phạn phát hiện ra cậu đang đứng ở ngoài hàng rào, lập tức dừng cầm vọt tới, lộ ra răng nanh tuyết trắng sủa cảnh cáo, Thế An vội vàng lui lại mấy bước ra sau, cố gắng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Này, Bát Bảo Phạn, mày không nhận ra tao sao? Mày lớn như vậy, lúc tao đi mày cũng mới chỉ là con chó nhỏ... Thực ngoan, thực nghe lời, suýt... Làm con chó ngoan, ngồi xuống... Ngồi xuống!”

Thanh âm cuối cùng của cậu có hơi lớn, nhưng cũng khiến chó nhỏ nhớ lại cái gì đó, duỗi chân, nó quy củ ngồi xuống, nghiêng đầu, mắt to đen thui thẳng tắp nhìn cậu, Thế An nhẹ nhàng thở ra, lo lắng nhìn căn nhà một cái, kinh động Nhan Minh Húc sẽ không tốt.

“Gâu! ~ gâu gâu!” Bát Bảo Phạn thấy cậu lại lui về phía sau, kêu lớn lên, lần này trong thanh âm đã không có ý tứ cảnh cáo, tràn ngập vui sướng lâu ngày gặp lại, cái đuôi lắc như muốn dựng đứng, nó dùng hai chân trước bám lên trên hàng rào, thè lưỡi ra lấy lòng cậu: “Gâu gâu!”

“Suýt! Bát Bảo Phạn! Câm miệng! Suýt ~!” Thế An gấp đến độ hận không thể một nắm đấm bịt miệng chó nhỏ, sự tình cậu lo lắng nhất đã xảy ra: cửa lại mở, Nhan Minh Húc nhô đầu ra: “Bát Bảo Phạn? Mày kêu gì thế? Có ai sao?”

“Gâu! Gâu gâu!” Chó nhỏ vui sướng cách hàng rào bỏ nhào về phía Thế An, thanh âm trở nên cao vút, Thế An âm thầm kêu khổ, nếu tiếp tục như vậy Nhan Minh Húc cho dù không phát hiện, bảo vệ của khu sớm hay muộn cũng sẽ nghe tiếng thấy, cậu không yên quay đầu lại nhìn một chút, thăm nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi tầm mắt Bát Bảo Phạn cần mất bao lâu.

Nhan Minh Húc thử đi vài bước ra ngoài, thấp giọng không chắc chắn kêu lên một cái tên: “Tiểu An?”

Giống như là một câu thần chú trời buộc thật chặt hai chân Thế An trên mặt đất, cậu theo bản năng che miệng mình, cặp mắt ngập đầy nước nhìn Nhan Minh Húc từng bước từng bước đi đến cổng, cái tai nghiêng sang một bên lắng nghe động tĩnh, Bát Bảo Phạn buông tha cho Thế An, quay lại nhảy nhót thân thiết bên chân anh, ngậm tay áo anh kéo ra cổng.

“Tiểu An... Là cậu sao?” Nhan Minh Húc cẩn thận phân biệt từng động tĩnh rất nhỏ trong không khí.

Thế An liều mạng lắc đầu, ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại: đừng... đừng bị anh phát hiện, thần ơi, van cầu người, không để con lại quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của anh ... Con đã tổn thương anh rất nhiều lần, từ bỏ... hãy để con rời khỏi cuộc sống của anh đi...

“Tiểu An? Cậu trở về chưa?” Nhan Minh Húc chạy tới cửa, đặt tay lên hàng rào, nhắm mắt lại, mờ mịt lắng nghe, “Tiểu An?”

Không... Đừng phát hiện ra em... Đừng biết em đã trở về... Thần ơi, van cầu người ... Con dùng hết thủy mình có cầu xin người, đừng để anh phát hiện được sự tồn tại của...

Nước mắt không tiếng động rơi xuống đất mặt, lập tức dung hòa trong cơn mưa đầu thu, không còn tung tích, Thế An cứ như vậy nhìn anh, hai người lúc ấy chỉ cách nhau không đến một thước, nhưng mà, anh không nhìn thấy... Như vậy anh sẽ không vì em mà lo lắng nữa ...

“Tiểu An?”

Đừng gọi tên em nữa ... Đừng dùng thanh âm ôn nhu như vậy gọi em ...

Nhan Minh Húc lẳng lặng đứng ở đấy, Bát Bảo Phạn giữa đầu, khó hiểu nhìn hai vị chủ nhân, Thế An đứng ngay cách anh không xa, nước mắt đầy mặt, không dám phát ra một chút thanh âm.

Yên tĩnh bao phủ, Thế An hận không thể làm cho tim mình ngừng lại, cậu nháy mắt mấy cái, nhìn Nhan Minh Húc hít một hơi, chậm rãi cúi đầu, vuốt ve đầu Bát Bảo Phạn, mở miệng: “Đã đi chưa?”

“Gâu!”

“Tiểu An... Ngay cả cậu cũng bắt nạt người mù như tôi sao?” Những lời nói này không mang theo sắc thái tình cảm gì, như là một câu trần thuật bình thường mà thôi, lại nặng nề mà đánh vào trong lòng đang dấy dậy không yên của Thế An, hồi hận cùng áy náy cậu tích lũy bao lâu nay vào giờ khắc này không thể không chế mà bạo phát, khi cậu còn chưa có phản ứng, đã một tiếng oa khóc lên.

Bi thương vẫn gắt gao áp chế tận sâu trong lòng bắt đầu khởi động, phá tan cổ họng chật hẹp, cậu nghẹn ngào khóc rống, dường như không chống đỡ nổi thân thể của chính mình, may mắn thay một cánh tay mạnh mẽ đã kịp thời ôm lấy thân thể phát run của cậu, đem cậu ôm vào một cái ôm ấm áp, thanh âm Nhan Minh Húc ôn hòa ở bên tai vang lên: “Đừng khóc... Tiểu An đừng khóc, không có việc gì, hết thủy đều quá khứ, tôi ở đây... Không có việc gì ... Đừng khóc, đừng khóc...”

“Tôi... Tôi không nên trở về... Tôi... Thực xin lỗi...” Thế An nắm lấy áo anh, nói năng lộn xộn, “Tôi chỉ muốn nhìn anh một chút, sau đó sẽ đi... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

“Tốt lắm tốt lắm... Không có việc gì, ngoan, thả lỏng, hiện tại cậu không có việc gì ... Ngoan.” Nhan Minh Húc thực nhẹ nhàng mà ôm ngang người cậu, “Chúng ta vào nhà, Tiểu An.”

Thế An chặt chẽ ôm lấy bờ vai anh, khóc rống đem mặt vùi vào trong lòng ngực của anh, thẳng đến khi Nhan Minh Húc đặt cậu lên giường, cậu vẫn chết không buông tay, giống như sợ hãi nếu buông tay, hết thủy trước mặt sẽ hóa thành hư ảo.

“Cậu đứng ở bên ngoài bao lâu rồi? Sao toàn thân đều ướt?” Nhan Minh Húc vuốt đầu của cậu, “Tôi đi lấy khăn cho cậu lau, buông tay, Tiểu An, nghe lời, chuyện gì xảy ra vậy? Cậu nói cho tôi biết được không? Trước lau khô người, đừng để bị lạnh, bị cảm.”

Đỗ nửa ngày, Thế An mới buông tay ra, Nhan Minh Húc đưa cho cậu một cái khăn cùng áo ngủ để thay, tự xoa đầu cậu, chờ cậu thay cho quần áo, lui vào trong chăn, mới thấp giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thế An con người sưng đỏ ngẩng đầu nhìn anh, không biết từ lúc nào Nhan Minh Húc lại đeo kính râm, cậu run rẩy đưa tay sờ soạng, khàn khàn hỏi: “Chúng ta đã từng gặp nhau trước kia, phải không?”

Không có được trả lời, cậu tiếp tục bước bình hỏi: “Tôi mừng anh, đúng không?”

“Tiểu An, không, Thế An, đó là chuyện xảy ra đã rất lâu trước kia rồi.” Nhan Minh Húc kéo tay cậu xuống, cười nói, “Lúc ấy cậu mới ba tuổi, cái gì cũng không biết, hơn nữa, đích thật là tôi đã dọa cậu sợ.”

“Nói như vậy tức là, này là sự thật?” Thanh âm Thế An phát run, “Bây giờ anh có thể tháo kính râm xuống cho tôi nhìn được không?”

Nhan Minh Húc rõ ràng chần chờ: “Này... Sẽ dọa cậu, tôi biết rất khó coi.”

“Tôi muốn xem... Không được sao?” Thế An khấn cầu nói, “Tôi không còn là đứa nhỏ không hiểu chuyện trước kia, tôi biết mình đang làm cái gì, để cho tôi xem một cái, để cho tôi xem đi được không?”

Nhan Minh Húc trầm mặc tháo kính râm xuống, một đôi mắt u ám không tiêu cự hiện ra trước mắt Thế An, trong đó có một con mắt tròn mắt còn che mây mù màu trắng, nếu như là bình thường, Thế An nhất định sẽ không dám nhìn nữa, nhưng mà... Đây là Nhan Minh Húc... Là đôi mắt của người cậu thích...

Tay cậu nhẹ nhàng sờ lên mặt Nhan Minh Húc, nước mắt làm mờ đi tầm mắt, trí nhớ rất lâu trước kia một chút lại một chút hiện về: đúng vậy, cậu đã từng tới nơi này, đó là một buổi chiều mùa xuân, cậu ở trong này gặp Nhan Minh Húc, cậu đi kéo tay Nhan Minh Húc, Nhan Minh Húc cúi đầu nhìn cậu... Vì thế cậu liền nhìn thấy đôi mắt này... Sau đó cậu oa oa khóc lớn...

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Nước mắt một giọt một giọt rơi trên chiếc chăn mềm mại, Thế An nức nở, cuối cùng khóc lớn bỏ nhào lên ôm lấy Nhan Minh Húc: “Thực xin lỗi...”

“Không cần phải nói xin lỗi.” Nhan Minh Húc vỗ về lưng của cậu, sau đó đeo lại kính râm, “Lời nói của trẻ con là không có kỷ, tôi sẽ không nhỏ mọn mà ghi hận lời nói của một đứa nhỏ ba tuổi, hơn nữa tôi còn phải cảm ơn cậu, lúc nhỏ tôi biết mình sớm hay muộn sẽ bị mù, nhưng vẫn cố chấp không chịu chấp nhận chuyện này, nếu tiểu Duệ không cẩn thận nói mấy từ linh tinh như dui, mù, đen gì đó tôi sẽ phát giận khiến hẳn cứ phải ở bên xin lỗi, ha ha, cha mẹ của tôi cũng rất đau đầu, bọn họ nói chuyện đều rất cẩn thận. Chính là, ngày đó bị cậu nói như vậy, tôi chỉ biết, thì ra, dù cho tôi lảng tránh chuyện này như thế nào đi nữa cũng vô dụng, tôi là người mù, đó là một sự thật, không phải người khác không nói thì tôi có thể không bị mù... Sau đó tôi liền nhẹ nhàng chấp nhận rồi, cậu xem, cậu vô tình đã trở thành ân nhân lớn của tôi rồi đấy.”

Thế An lắc đầu vùi vào vai Nhan Minh Húc, đầu vai anh truyền đến cảm giác thấm ướt, Nhan Minh Húc giống như dỗ dành trẻ con vuốt lưng cậu: “Được rồi được rồi, đừng khóc, chỉ vì việc nhỏ thế này mà cậu phải tới tìm tôi sao? Chẳng lẽ ở trong cảm nhận của cậu tôi là người xấu tính như vậy hay sao?”

“Còn có tiền... Tôi cầm tiền của anh, nhưng không học đại học.” Tay Thế An túm lấy khăn trải giường, ngón tay trắng bệch, “Tôi không phải tìm lý do cho mình, tôi lừa anh... Chính là như vậy.”

Nhan Minh Húc nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tiểu An, cậu cho là tôi không ra khỏi nhà nên cái gì cũng không biết hay sao? Kia cũng không phải lỗi của cậu, duy nhất tôi cảm thấy được có chút tiếc nuối chính là cậu đã đồng ý phải về gặp —— gặp Bát Bảo Phạn, người thất hẹn với nó.”

“Vậy còn anh?” Thế An ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ nhìn anh, “Anh không có chút thất vọng nào với tôi sao? Là tôi lừa anh đó! Là một triệu, anh tin tưởng tôi như vậy, tôi còn cam đoan với anh tôi muốn đi thi đại học, muốn dùng tiền anh cho hoàn thành việc học, nhưng tôi không làm được... Anh không tức giận chút nào hay sao? Là chỉ đối với tôi như vậy hay với ai anh cũng đối xử như vậy?”

Cậu chăm chú nhìn vào ở mặt nghiêng của Nhan Minh Húc, thì thào nói: “Tôi tình nguyện thấy anh tức giận, như vậy liền chứng minh anh quan tâm đến tôi, tôi sai anh sẽ mắng tôi, chứ không phải loại qua không liên quan không sao cả... Thật sự không liên quan sao? Thật sự anh không tức giận sao?”

“Tiểu An.” Nhan Minh Húc bình tĩnh nắm lấy tay cậu, “Tôi không phải không tức giận, tôi chỉ là tin tưởng cậu.”

Tin tưởng... Thế An vô lực tê liệt ngồi xuống, tựa đầu vào trước ngực anh, không tiếng động khóc nức nở, tin tưởng, một cái từ tốt đẹp như vậy, chính là đối với tôi mà nói, lại như là cây roi quất vào người... Tôi còn đáng giá để anh tin tưởng sao?

“Tiểu An?” Nhan Minh Húc nhẹ nhàng vuốt đầu cậu, “Tôi tin tưởng cậu nhất định có lý do của cậu, hoặc là có nỗi khổ, cậu chưa bao giờ cố ý.”

“Tôi có thể làm sao bây giờ...” Thế An ngẩng đầu, tuyệt vọng kêu lên, “Đó là cha của tôi, anh cho tôi phải làm sao bây giờ!” Cậu không nói được nữa, tan vỡ ôm lấy cổ Nhan Minh Húc, dốc sức nức nở, “Tôi mất tất cả rồi, Nhan Minh Húc... Tôi sai rồi, thực xin lỗi, tôi không có cách nào trả lại tiền cho anh... Trả dần có được không? Hiện tại tôi có công việc, tuy rằng tôi kiếm được không nhiều lắm, nhưng tôi sẽ trả hết nợ, một triệu, có lẽ hai mươi năm... ba mươi năm, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh, hơn nữa lợi tức cũng có thể... Tôi cũng sẽ lên đại học, giống như tôi đã đáp ứng anh, chờ tôi trả hết nợ cho anh

xong, cho dù tôi sáu mươi tuổi tôi cũng sẽ đến trường... Tôi đã đáp ứng anh... Tôi sẽ không để cho anh thất vọng... Tôi sẽ không...”

“Tiểu An. Tiểu An...” Nhan Minh Húc bật cười ôm lấy cậu, “Tôi không cần cậu trả lại tiền, cậu muốn làm gì? Được rồi, đừng khóc, hôm nay có phải cậu muốn lau toàn bộ nước mắt cả đời lên người của tôi hay không?”

Thế An nâng lên đôi mắt đen ướt sũng nhìn anh, nụ cười bên môi của Nhan Minh Húc vẫn là ôn nhu như vậy, cậu nghẹn ngào, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn làm quản gia cả đời cho anh... Nhan Minh Húc, có thể không?”

Nhan Minh Húc sửng sốt không nói chuyện, Thế An cẩn thận liếm môi, thanh âm thấp hơn: “Tôi lấy mình bồi thường cho anh, được không? Tôi cùng Nhan Minh Duệ ký hợp đồng mười năm, với anh... Ký cả đời... Được không?”

“Tiểu An, hôm nay đã xảy ra không ít chuyện phải không?” Nhan Minh Húc trầm tĩnh nói, giống như căn bản không nghe thấy vừa rồi cậu nói cái gì, anh nhét Thế An vào trong chăn, chỉnh sửa ổn thỏa góc chăn, “Cậu ngủ một giấc trước đi, đừng nghĩ cái gì cả, được không?”

“Không phải... Anh hãy nghe tôi nói...” Sợ hãi bị cự tuyệt, Thế An vươn một cánh tay từ trong chăn ra kéo anh lại bị Nhan Minh Húc nhẹ nhàng gạt ra nhét vào chăn, “Nghe lời, ngủ.”

Trong chăn có hương vị của Nhan Minh Húc, rất dễ chịu, thanh âm của anh thực ôn nhu, thực thoải mái, Thế An giăng co hơn nửa đêm, quả thật cũng mệt mỏi, ngoan ngoãn nghe lời, nhắm hai mắt lại, cảm giác được một bàn tay ấm áp xoa trán của cậu, “Tôi để lại Bát Bảo Phạn cho cậu làm bạn, an tâm ngủ đi.”

Có thể lại trở lại bên cạnh anh... Thật tốt...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-cau-quan-gia-dep-trai>